

In lần thứ ba

MAI THẢO ĐỂ TUÔNG NHỎ MÙI HƯƠNG

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

**để tưởng nhớ
mùi hương**

mai thảo

để tưởng nhớ
mùi hương

mai thảo

bìa: *Duy Thanh*

trình bày: *Muon Phuong*

nguồn: *internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

để tưởng nhớ mùi hương

truyện dài

MAI THẢO

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

1971

CÙNG MỘT TÁC GIẢ

đã in:

đêm giã từ Hà Nội

tháng giêng cỏ non

mái tóc dĩ vãng

bản chúc thư trên ngọn đỉnh trời

khi mùa mưa tới

căn nhà vùng nước mặn (tùy bút)

viên đạn đồng chữ nổi

thời thượng

mười đêm ngà ngọc

chuyến tàu trên sông Hồng

bầy thỏ ngày sinh nhật

dòng sông rục rĩ

mưa núi
cùng đi một đường
người thầy học cũ
đêm kỳ diệu
cũng đủ lãng quên đời
lối đi dưới lá
sau khi bão tới
tới một tuổi nào
sau giờ giới nghiêm
trong như hồ thu
hết một tuần trăng
sống chỉ một lần
đang in:
bấy ngấm
ngôi nhà trên mặt biển
sẽ xuất bản:

Để tưởng nhớ mùi hương | 9
tấm rèm mẫu huyết dụ
tùy bút tập hai

*Mỗi mùa, nàng lại cài một
bông hoàng lan lên mái tóc.
Để tưởng nhớ mùi hương.*

Thạch Lam

CHƯƠNG MỘT

hiếc xe hàng cũ kỹ chậm đà lại ở một đầu lối vào khắp khênh, lác đác cỏ mọc. Lối đi dẫn tới một khoảng đất trống. Khoảng đất ngập ngựa rác rưởi, cao hơn những thửa ruộng láng nước chung quanh. Phía bên kia, sát cạnh một cây xăng sơn màu vàng khè, một cỗ ba chiếc xe, cũng cũ kỹ, già yếu như chiếc xe vừa tới bến, nằm im lìm.

Một đứa nhỏ, trần truồng, tay chân khẳng khiu, đen thui, ngồi chồm chồm trên một mui xe, ngó thao láo chiếc xe từ từ lượn vòng rồi đậu lại trước cây xăng. Ngày đã về chiều. Nắng trải nhẹ. Vòm trời cao, có một vẻ gì hoang vu ở những dải mây màu trắng đục. Thoáng nghe thấy, từ thật xa, vọng lại trong không gian yên tĩnh của buổi

chiều tàn nắng tiếng còi hú dài, buồn bã, của một con tàu nào, trên một dòng sông.

Ninh cúi lom khom trong khoang xe thấp trần, đi theo sau lưng một người đàn bà ôm trên tay một bọc đồ nặng trĩu. Chờ cho người đàn bà bước xuống, rồi Ninh vịn tay vào thành cửa xe lấy đà, đu mình nhảy mạnh xuống mặt đất bên. Chiếc va li của chàng được chuyển xuống theo. Ninh đỡ lấy, đặt nó bên chân. Đoạn, chàng đứng thẳng người, uốn ngực, thở một hơi dài khoan khoái.

Từ chuyến xe di chuyển nặng nề trong ngột ngạt choáng váng trên những đoạn đường rục rảng, tới bước chân đầu tiên đặt xuống mặt đất trống trải, thân thể Ninh giãn ra, nhẹ đi, trong một cảm giác dễ chịu. Cuộc hành trình mệt và dài. Sự mỏi mệt chập chờn thêm thiếp. Những hình ảnh nối đuôi nhau lùi ngược hai bên lề đường trở thành một đê nặng lên thần trí rã rời. Qua những dốc cầu. Men những bờ đê. Con đường dài thăm phời mình cho nắng đốt. Không khí hầm hập,

nóng bỏng. Nhịp xe lắc lư, vật vã. Mùi khói từ gầm xe bốc lên khét lẹt. Mí mắt tê cứng, nặng trĩu. Mồ hôi ướt đầm những khoảng trống trong người. Cổ áo láp nháp, dính đầy bụi cát.

Bây giờ thì cuộc hành trình đã chấm dứt, chiếc xe đã đậu lại trên mặt đất trống, và gió mát từng đợt hây hây lùa vào da thịt khiến Ninh tỉnh táo lại phần nào. Chỉ có nơi cổ và hai bả vai chàng là còn ê ẩm.

Ninh châm một điếu thuốc, ngó quanh, ngược hỏi người lơ đứng ngắt ngưỡng trên nóc xe cao ngất:

– Không có xe kéo rước khách vào tỉnh sao?

Người lơ chỉ tay:

– Kia.

Ở đầu lối một con đường khác, cũng khắp khênh và lác đác cỏ mọc, mà lúc này, theo hướng tay trở của người lơ, Ninh mới nhìn thấy, một

14 | Mai Thảo

chiếc xích lô từ từ tiến vào. Ninh ngấm nhìn chiếc xích lô bằng một nhìn ngấm tò mò và ngỡ ngẫm. Kiểu xe này, dáng điệu khác biệt hẳn với kiểu xe cùng loại ở cái thành phố lớn, chàng vừa rời bỏ sáng nay. Nó kênh càngh. Không gọn mắt chút nào. Và cao lênh khênh, cũng lênh khênh như dáng điệu anh lơ gầy nhom còn đứng trên nóc xe chưa chịu xuống.

Ninh rút túi áo, lấy ra một cuốn sổ tay nhỏ, xem lại một địa chỉ. Chàng thân mật hỏi ông lão già vừa ngừng xích lô trước mặt:

- Đường Đinh Tiên Hoàng?
- Thấy lên đi.
- Biết đường Đinh Tiên Hoàng không đã?

Ông lão cau mày, trả lời như gắt:

- Sao không biết. Nhà ai?
- Tiệm Quảng Hưng. Biết không?

Ninh nghe thấy tiếng cười giòn giã vui thú của người lơ đứng chống tay vào sườn trên nóc cao, và tiếng y ném xuống:

– Đường Đình Tiên Hoàng và tiệm Quảng Hưng thì thằng nhỏ ở trường kia nó cũng biết. Thầy cứ lên đi, già Tám sẽ đưa thầy đến nơi mà.

Ninh lắc đầu, lẩm bẩm: « Lạ thật. Lạ thật ». Nhưng chàng không dám gặng hỏi thêm nữa, mà xách va li lẳng lặng bước lên xe. Chiếc xích lô hơi chúm mũi về đằng trước, lấy lại quân bình, từ từ ra khỏi bến. Ninh nhìn đồng hồ tay. Đúng năm giờ chiều. Trước mắt Ninh, dần dần mở ra những cảnh tượng thú nhất của tỉnh nhỏ yên tĩnh. Những lòng đường rộng thoáng như từng dòng sông khoan thai chảy qua những ngôi nhà im lìm. Ông lão già bắt chuyện:

– Chùng thầy mới tới đây lần đầu?

– Phải. Lần đầu.

– Thầy muốn đi một vòng quanh tỉnh không?

Ninh đã toan nghe theo. Nhưng nghĩ lại, lại thôi. Chàng có cả một khoảng thời gian lê thê dài rộng trước mặt để sống với bến tàu, dòng sông, những buổi chiều nhạt nắng, những con đường cỏ mọc, và vòm trời lặng lẽ bất động của nơi chốn mới tới.

– Lần khác. Tôi còn ở đây lâu.

Ông lão già chợt hỏi một câu thật tò mò:

– Thầy về làm chi đây?

Ninh đùa:

– Tôi người vùng này mà. Về lấy vợ.

– Bậy. Thầy làm như tôi không biết gì. Thầy ở tỉnh khác tới.

– Sao ông biết?

– Sao chẳng biết. Ở đây ai cũng biết ai, mọi người đều biết nhau. Thầy là một người lạ mặt. Thầy là một người lạ mặt!

Ninh sững sốt nghĩ thầm, và có cảm tưởng, qua câu nói của ông lão già, bắt đầu khám phá thấy thế nào là cái vòm trời, cái không khí, cái thế giới riêng tây tạo nên linh hồn và những đặc thù của một thành phố nhỏ. Một không khí lắng đọng như hình ảnh một mặt hồ mùa thu. Ném xuống đó một hòn đá nhỏ, mặt nước đã xao động sóng sánh. Một thế giới khép kín, rất bên trong, không ngạc nhiên, không bất ngờ, mà bất cứ một mới lạ nào cũng là một có mặt đầy chấn động.

Những con đường cỏ dại. Đường như là cũ lắm. Cỏ như là lâu đời, như thế, qua những sáng nắng, những chiều mưa, cho dầu là mùa xuân hoa nở, cho dầu là mùa hè phượng đỏ, đời nổi đời, không bao giờ thay đổi. Một linh hồn u sầu, lặng chìm, thêm thiếp. Không có những tiếng động lớn, chỉ có những tiếng thì thầm. Như những bước chân rón rén bước qua, bước chân nhẹ như một niềm ngờ vực.

– Phải, tôi là một người lạ mặt.

Ninh trầm giọng, nói tiếp, cho riêng mình:

– Một người lạ mặt trước hết với chính tôi.

Chặt đứt một quá khứ. Chôn vùi từng kỷ niệm. Đánh loăng trí nhớ, vít kín con đường trở lại với sau lưng, nơi vẫn những xâu chuỗi ám ảnh chập chờn theo đuổi. Giết chết cái tôi cũ. Khởi đầu cái tôi mới. Làm một kẻ lạ mặt với chính mình, trong đổi thay một con đường khác với con đường của những dấu chân, những cỏ hoa và những bờ bến thuở xưa. Sống là một làm lại. Tôi thí nghiệm đời tôi thêm một lần này. Trên ý nghĩ đó về một thí nghiệm sống bắt đầu bằng những triệu chứng dò thăm thú nhất, Ninh nhận chìm một nỗi buồn vừa thấp thoáng, lớn tiếng vui vẻ bảo người phu xe già:

– Bây giờ, ông đạp mau cho tôi về đường Đinh Tiên Hoàng.

Trang ngồi, xoa tóc, bên thành đá nhẵn bóng của cái bể non bộ kê chính giữa vùng lát gạch bát tràng của khoảng sân sau nhỏ hẹp. Từ chỗ nà

nhìn lên, bầu trời xa lạ trên cao chỉ hiện hình trong một phiến thật nhỏ, màu xanh lơ. Những đám mây trắng bay qua phiến trời nhỏ vừa bằng một khoảng sân sau, phía dưới này, những lúc Trang bất chợt nhìn lên, như lúc này, chỉ là một thoáng hiện mơ hồ trong khoảng khắc. Khoảng sân sâu hút, dưới chân ba phía tường dựng, cao vút. Ánh sáng không lọt tới, sáng cũng như chiều, bóng mát đầm đầm. Bóng mát này đã bao nhiêu năm, là sự lưu đầy êm ái đời Trang. Nàng ở trong đó, như một bóng hình, gần như lãng quên hẳn cái thế giới bên ngoài xa lạ.

Trang mặc một cái áo cánh ngắn. Vải phin trắng nõn, ôm lấy một thân hình tròn lẳn. Cổ áo hình trái tim. Trái tim này vây quanh một cái cổ rất thanh và trắng ngần. Người đàn bà chừng ba mươi tuổi. Có thể hơn một chút, ở cái nhìn còn trong suốt, đen láy, thăm thẳm, phảng phất như màu đen nhìn thấy giữa lòng một đài hoa. Buổi chiều đi qua trên đầu nàng, trên mái tóc Trang, trên cuộc đời nàng, nàng ngồi đó một mình, trầm tư trong mơ màng, và nàng vừa gội đầu xong.

Những sợi tóc lướt thướt toát ra mùi bồ kết thơm cay, được những ngón tay cong vút lùa vào, hất nhẹ, cho thả dài thành một dòng suối mun từ đỉnh đầu xuống gần sát mặt đất.

Trang ngồi như thế, hơi cúi xuống, soi dung nhan nàng trên mặt nước giới hạn và trong vắt của cái bể non bộ. Đường mũi, vành môi, gò má, trũng mắt mờ mờ hiện. Đẹp. Trang biết nàng đẹp. Khuôn mặt phản chiếu lên từ đáy nước đã mất đi ánh hào quang rực rỡ của những xuân đời Trang đã bỏ lại, nhưng Trang biết nàng còn đẹp, một nhan sắc vô ích, một mình, lặng lẽ nó biết nó đẹp, nhưng không biết đẹp cho ai và dùng để làm gì. Ngày tháng đi qua cuộc đời Trang không tiếng vang. Ngày tháng đi qua cuộc sống Trang hờ hững. Nàng nghĩ như thế, đôi khi, để chảy nước mắt. Những giọt lệ len len thâm thâm, quay trở vào. Nàng nghĩ, như thế, thường để thở dài, rất nhẹ, tâm hồn tê đi, như một dần dần khép mắt.

Trang bất chợt nhúng một ngón tay vào lòng

nước, khoảng mạnh. Mặt nước tan tác. Phiến trời mất biển. Khuôn mặt Trang vỡ tan.

Tiếng chuông điện tử ngoài cửa truyền vào, vang lên trong cái thế giới thu mình hoàn toàn im lặng. Tiếng chuông vang vang không dứt làm Trang giật mình, đứng vụt lên.

Nằm thêm thiếp trên một bộ ghế ngựa bóng loáng ở căn nhà thờ bên trong, bà Quảng Hưng cũng nghe thấy tiếng chuông. Trang nghe thấy vọng ra, tiếng hỏi hệt hơi và khàn khàn của người mẹ chồng:

– Ai đó, mợ Quýnh?

Trang quẩn vội lại mớ tóc thành một vòng trễ nải trên đầu, lớn tiếng trả lời. Biết mẹ chồng nặng tai, Trang phải nói thật lớn bà mới nghe rõ:

– Thưa mẹ, con chưa biết ai.

– Chúng nó đâu cả thế?

– Đi phố hết rồi ạ! Để con ra xem.

Cho chân vào đôi dép Nhật Bản, Trang xem lại những chiếc khuy nơi cổ áo, đoạn đi rảo theo bờ tường, — ở đó, tiếng chuông vẫn reo hoài chưa dứt — ra phía cửa ngoài.

Ngoài thêm, Ninh buông ngón tay khỏi nút điện, sửa soạn lại cho chàng một dáng đứng ngay ngắn, chỉnh đốn. Tiếng chuông vang vang, chạy theo chiều dài của căn nhà đoán thấy được sự im lặng đầy và lớn. Ninh nghe thấy tiếng lạt sạt của một đôi dép trên nền đá hoa. Một phút. Rồi là tiếng một gióng gỗ cài cửa được nhắc đi, đầu gióng hạ xuống, dội lên một âm thanh khô gọn. Tiếng mở cửa. Một cánh cửa hé ra, thận trọng như một niềm ngờ vực.

Ninh ngó vào. Trên một nền bóng tối mờ mờ không cho đoán thấy những hình ảnh bên trong, khoảng cách nhỏ chỉ vừa đủ cho Ninh nhìn thấy một nửa khuôn mặt, ở nửa khuôn mặt đó là một sống mũi dọc dừa, rất thanh thoát. Và một vực mắt tròn. Vực mắt chiếu thẳng vào Ninh:

Ninh gật đầu chào, lễ phép:

– Thưa, đây có phải nhà cụ Quảng Hưng.

Vực mắt vẫn mở lớn, vây bọc bởi bóng tối, khẽ chớp:

– Phải.

Cánh cửa mở rộng thêm một chút. Tất cả sáng và rõ hơn. Ninh ngó xuống bàn tay tròn đầy, nhưng không thô kệch chút nào, trắng muốt, thoáng những vết hồng của máu. Bàn tay đẹp ấy là tận cùng của một đường cong mềm mại chạy xuống từ một bờ vai thanh thoát. Ninh chớp mắt. Một nét đẹp nào cũng làm chàng rung động. Người đàn bà thu vội bàn tay về. Nàng đứng thẳng. Nghiêm trang và đợi chờ. Sự thật là Trang đang bối rối. Sự nghiêm trang trên nét mặt chỉ là một cố gắng trấn tĩnh. Làm ra bộ thản nhiên là lúc người ta không thản nhiên. Bao giờ Trang cũng bối rối như vậy, trước một người lạ mặt. Người đàn ông trẻ tuổi đứng đó, trước mặt nàng, trên một nền nắng phố đang tàn dần, nàng chưa nhìn thấy lần nào. Chiếc va li đặt dưới chân trên thềm cửa nói y từ xa tới.

Ninh nhìn thấy sự thận trọng của người đàn bà đứng im sau cánh cửa chỉ mở ra nửa chừng, như một trấn giữ. Chàng thấy cần phải nói rõ ngay:

– Tôi đã gọi xuống trước một bức điện tín. Chiều hôm qua. Chắc cụ nhà đã nhận được?

Ninh mỉm cười nói tiếp:

– Tôi là Ninh.

Trang kêu lên một tiếng nhỏ. Cánh cửa mở rộng hẳn. Ánh sáng từ sau lưng Ninh bây giờ làm rực rỡ toàn vẹn một khuôn mặt không còn ngghiêm trang nữa. Trang luống cuống đứng tránh sang một bên.

– Chết thật. Mời anh vào. Dạ, vâng, chúng tôi đã nhận được điện tín. Nhưng điện tín lại nói là...

Ninh xách va li bước vào, nói theo vào câu Trang bỏ dở:

– Là đầu tuần sau tôi mới tới, phải thế không ạ! Nhưng rồi tôi đã đi ngay. Tôi đang rồi rã, không có việc gì, muốn tới trước mấy ngày. Có phiền gì không ạ?

– Đâu có. Căn buồng trên lầu, ở phía sau, dành cho anh đã sửa soạn sẵn. Buồng vẫn bỏ không. Chỉ hơi bụi bặm một chút, nhưng sáng nay mẹ tôi đã cho người nhà lên quét dọn tươm tất. Mời anh ngồi.

Trong khi Trang chạy đến cửa sổ, mở rộng hai cánh, Ninh đặt va li vào một góc nhà, ngồi xuống ghế. Bóng tối bị đuổi dạt. Căn phòng sáng bừng như một ngọc nhiên mừng rỡ.

Trang nói:

– Anh ngồi chơi. Tôi vào trong nhà cho mẹ tôi hay, anh đã xuống.

Nhìn theo người đàn bà rảo bước đi vào nhà trong, Ninh ngồi thẳng lại, rút thuốc lá châm lửa hút. Căn buồng khách rất rộng. Tường màu

vàng. Sàn đá hoa bóng loáng. Bài trí kiểu cổ. Một bộ ghế chạm trổ, gỗ gụ đã ngả màu, kê ngay ngắn ở chính giữa. Trên tường, hoành phi và câu đối cách nhau bằng những khoảng cách đều đặn. Ninh miết nhẹ ngón tay lên mặt bàn. Không một hạt bụi. Căn buồng hơi lạnh lẽo trong sự sạch sẽ và ngăn nắp trông trái buồn bã. Tầm hình một ông lão, già, nét mặt thờ ơ, đặt trên cái tủ chè lồng kính cho Ninh đoán thấy dễ dàng đó là ông Quảng Hưng, tạ thế đã lâu, theo như cha mẹ chàng đã nói chuyện.

Trang trở ra phòng khách với một khay nước bốc khói thơm ngát bung trên tay. Ở nàng, vừa có một thay đổi nhỏ, vẻ làm đẹp, mà Ninh nhận thấy liền tức khắc. Trang đã chải tóc. Mái tóc đen mượt bây giờ được cuốn lại thành một vòng tròn gọn ghẽ, cao hơn trước. Khi Trang cúi xuống rót nước từ ấm lớn vào chén, khói trà tỏa nhẹ qua một đường gáy trắng ngần. Nàng mím môi, như muốn lấy lại vẻ nghiêm trang lúc ban đầu:

– Mời anh xơi nước.

Nước trà nóng hổi. Ninh nâng chén, uống từng ngụm nhỏ. Chàng thấy chàng đang sống với một không khí thật khác lạ. Đặt chén trà xuống, Ninh đưa mắt nhìn vào phía nhà trong:

– Chị cho tôi vào chào cụ.

Trang ngăn lại:

– Mẹ tôi hơi khó ở trong người, anh thứ lỗi cho. Mẹ tôi nói mời anh rửa mặt. Lên lầu nằm nghỉ. Chiều dùng cơm. Mẹ tôi ăn chay, sáng mai sẽ gặp anh sau.

Ninh hỏi, nghĩ đến mẹ chàng:

– Cụ nhà theo đạo Phật?

– Dạ. Mẹ tôi thường nói trẻ vui nhà, già vui chùa. Mẹ tôi ở chùa nhiều hơn ở nhà.

Trang nói tiếp, nửa như vui thú, nửa như xin lỗi:

– Chỉ có tôi là chẳng biết đến cửa chùa là thế nào.

– Vì chúng ta chưa đến được cái tuổi già nhàn nhã của các cụ. Sau này có lẽ rồi chúng ta cũng như thế. Cũng trẻ vui nhà, già vui chùa. Cụ nhà với mẹ tôi bạn thân với nhau là đúng lắm. Mẹ tôi cũng chùa nhiều hơn nhà.

Trang và Ninh cùng cười vì câu nói ngụ ý giễu cợt tuổi già ấy. Không khí cởi mở và thân mật hơn, khiến Trang cũng trở nên bạo dạn hơn. Kín đáo quan sát Ninh, nàng không khám phá ghi nhận được gì trong quan sát khởi đầu, ngoài cái cảm giác mơ hồ, là Ninh đến, như một luồng gió mới, luồng gió thổi bạt đi sự lặng lẽ âm thầm trước đó. Ninh vào nhà, mang vào theo một thứ ánh sáng, một sự sống nào đó. Làm xao động một cái gì, và cái đó như một đổi thay.

– Anh đi đường có mệt lắm không?

Ninh cười thành tiếng, nhớ lại những đoạn đường nắng dài chói chang, những dốc cầu khắp khểnh, chiếc xe hàng cũ và yếu, lăn từng vòng nhọc mỏi trong tiếng máy hồn hển dứt quãng:

– Xe cộ gì mà khổ quá. Nhưng tới bến thì mệt mỗi cũng hết.

Ninh chỉ tay ra phía bên ngoài cửa sổ:

– Thành phố này yên tĩnh lạ thường. Lâu lắm tôi mới thấy một buổi chiều đẹp như chiều nay. Xe chở tôi về đây qua những đường phố thật buồn. Chiều yên tĩnh, không một tiếng động. Người đi lại, khoan thai từng bước, như chẳng có gì làm cho vội vã. Chiều nào ở đây cũng đẹp, cũng yên tĩnh như thế sao?

Trang nghĩ đến những buổi chiều lặng lẽ vây quanh đời nàng đã bao nhiêu năm. Đến sự yên tĩnh ấy, thoát đầu như một thư thái dễ chịu vô cùng, lâu dần trở thành một đê nặng ngọt ngạt. Vậy mà người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trước mặt nàng lại ngợi ca sự yên tĩnh ấy. Trang nhìn Ninh bằng một cái nhìn tò mò. Nàng hỏi:

– Anh thích lắm sao?

– Thích gì ạ?

– Sự yên tĩnh ở đây. Như anh vừa nói.

Giọng Ninh sôi nổi, thành thật:

– Vâng. Thích. Thích lắm chứ.

Trang tủm tỉm cười:

– Chúng tôi ở đây quen với sự yên tĩnh này quá rồi. Nên cũng thích. Nhưng vừa thôi. Không thích lắm như anh.

Ninh nhìn Trang chăm chú trong lúc nàng nói, Chàng nhìn miệng nàng, hàm răng trắng bóng của nàng, khiến Trang ngượng. Thân thể nàng nóng ran, đồng thời với một sự châm đốt dịu dàng ở gáy. Trang ngừng bật lại.

Nàng có cảm tưởng bàng hoàng như ngồi nói chuyện với Ninh lần đầu, nàng vừa dùng một thứ ngôn ngữ mới lạ, nói những câu nói không hề nói tới hàng ngày. Bên kia làn khói trà tỏa nhẹ, Ninh chợt nhớ ra một điều trong những điều cha mẹ chàng đã thuật qua cho biết về gia đình bà Quảng

Hưng. Người đàn bà có nét mặt trầm buồn và dáng điệu đài các đang ngồi trước mặt chàng có phải là nàng dâu trưởng?

– Chị Quynh? Ninh hơi nghiêng đầu, giọng chàng thân mật.

– Dạ. Trang đáp nhỏ, trong cổ họng.

Tên của người chồng vừa được nói tới, như nhắc cho Trang biết về một cảnh ngộ, một thân phận, một sự thật. Của một người đàn bà buồn phiền thầm kín, và đã có chồng.

– Anh đâu?

Giọng Trang đáp, vẫn rất nhỏ, thật mau, cho qua, cho xong:

– Nhà tôi đi vắng. Đi xa.

Bỗng, nhiều tiếng chân trẻ nhỏ chạy tới ngoài hè đường, trước cửa. Trang và Ninh cùng ngừng nói nhìn ra. Hai đứa trẻ, đầu húi ngắn, mặc quần sọc (ngắn), tay cặp cặp, dắt tay nhau chạy vào.

Thấy người lạ, chúng đứng lại, lúng túng, ngỡ ngác.

Trang nhìn Ninh, giải thích:

– Các cháu đi học về.

Vẫy hai đứa nhỏ lại gần, nàng xoa đầu chúng, dịu dàng:

– Phương và Phi chào bác Ninh đi. Bác Ninh về đây buôn bán và bà nội đã mời bác đến ở nhà ta.

Hai đứa nhỏ chấp tay cúi đầu, chào lễ phép. Đoạn chúng quay gót chạy ùa vào nhà trong. Trang đứng lên theo:

– Mời anh vào sân trong rửa mặt. Và lên lầu nằm nghỉ.

Nước mát rượi trong thau đồng gây cho Ninh một cảm giác sảng khoái. Trang đứng sau, vịn một tay lên thành tường. Nàng lặng lẽ và kín đáo theo dõi Ninh trong từng cử chỉ nhỏ nhất

của chàng. Thái độ này làm Trang ngạc nhiên với chính nàng. Xưa nay, hình như không có một điều gì trong căn nhà có thể làm Trang lưu ý tới. Mọi chuyện đã thành nếp, những cái nếp bất động trong một thế giới thu nhỏ đã đóng khuôn. Yên lặng dửng dưng. Bóng tối chìm chìm. Những giọt nắng đọng. Những làn gió thoảng. Từng phút trầm trầm, từng giây lặng lẽ. Bỗng chiều nay một hồn chuông rung, một khuôn mặt hiện, một tiếng nói cất lên, chàng trẻ tuổi đến như một đột nhập bất ngờ, và Trang thì cảm thấy rất rõ, lòng nàng đang xôn xao vì sự đột nhập bất ngờ ấy.

Từ dưới sân ngó lên, tầm mắt Ninh bắt gặp một hành lang rộng chạy dài chung quanh một dãy buồng, từ ba mặt trên cao ngó xuống khoảng sân phía dưới. So với mặt tiền, căn nhà phình rộng ở phía trong, và mở vào thật sâu.

Trang chỉ tay lên một cánh cửa buồng trên lầu:

– Phòng anh đó ạ! Cạnh phòng mẹ con bà Phán Địch.

Ninh ngạc nhiên:

– Bà Phán Địch? Tôi tưởng...

– Vâng. Bà Phán là bạn thân với mẹ chồng tôi. Bà ở trên lầu với cô con gái. Cô Hoa.

Rồi như đoán trước được sự ngại ngùng của Ninh, Trang lắc đầu, mỉm cười, nói tiếp:

– Anh đừng lo. Anh yêu thích một không khí yên tĩnh, anh sẽ được yên tĩnh. Mẹ con bà Phán ra cửa hàng từ sáng sớm, chiều tối mới về. Bà Phán mới đến từ đầu tháng. Chỗ bạn thân, mẹ tôi nể, không tiện từ chối.

Ninh vội đáp:

– Không sao đâu. Ở có người nọ người kia càng vui chứ sao. Bây giờ xin phép chị cho tôi được lên nằm nghỉ một lát.

Trên lầu có cả thảy bốn căn phòng. Căn dành cho Ninh là căn cuối cùng. Phòng Trang là căn đầu ngay sát cầu thang đi lên.

Trang chỉ vào căn thứ hai, đóng kín cả cửa vào lẫn cửa sổ:

– Đây là buồng của ông giáo Diên. Người cùng làng với mẹ tôi. Ông Giáo dạy ở trường học cuối tỉnh. Ở đây đã lâu.

Ninh chăm chú nghe. Sự giới thiệu sơ lược không gợi cho chàng một cảm tưởng gì. Chàng chỉ mới nghe thấy những cái tên. Chưa nhìn thấy những khuôn mặt. Tuy vậy căn nhà nói chung đã có với chàng một liên hệ khởi đầu. Dễ chịu, thoải mái. Chàng vốn yêu thích những cái cũ kỹ, những cái lắng đọng. Ở đây thảy đều cũ kỹ, thảy đều lắng đọng.

Hai người cùng đứng lại trước căn buồng nhỏ ở cuối dãy. Trang tra chìa khóa vào ổ. Một tiếng lách tách khô gọn. Nàng đẩy nhẹ. Cánh cửa mở ra từ từ. Trang né mình sang một bên, mỉm cười:

– Mời anh vào. Hơi chật hẹp một chút. Chắc anh khó lòng ưng ý.

Ninh lặng thinh, bước vào. Đặt va li, đến mở cửa sổ, Ninh kêu lên một tiếng nhỏ vui thích. Cửa sổ buông chàng mở ra một khoảng rộng, không lấp vường tầm mắt chút nào. Bến tàu hiện lên ở xa xa. Cùng với nắng chiều chiếu nghiêng, gió từ phía xa xa đó, từ phía dòng sông, từ phía bến tàu thổi tới, mát rượi. Trời xanh và cao. Mây trời tỉnh lẽ khoan thai bay. Ninh quay lại:

– Tôi rất ưng ý. Từ chỗ cửa sổ này tôi có được một cái nhìn đẹp lắm.

Chàng quan sát căn buồng. Một cái giường nhỏ. Một cái tủ gương. Một cái bàn viết kê ở một góc. Bổng Trang từ thêm cửa đi vào, bước mau mấy bước, đến tháo một tấm hình treo trên tường xuống. Ninh chưa kịp hiểu, Trang đã giải thích:

– Hình nhà tôi. Căn buồng này trước là buồng nhà tôi dành cho bạn hữu anh ấy ở các tỉnh xa về chơi, và cũng là nơi làm việc. Từ ngày nhà tôi đi

xa, căn buồng đóng lại, cho đến bây giờ có anh, nó mới được dùng đến.

Giọng Trang thoáng một chút ngậm ngùi buồn bã. Nhưng đó chỉ là một tỏ lộ ngắn ngủi. Cắp khung ảnh trong tay, Trang đi mau trở ra. Vừa đi nàng vừa nói:

– Anh nằm nghỉ. Tôi sẽ bảo cháu lên mời anh xuống xơi cơm.

Ninh nhìn theo Trang nhanh nhẹn đi ra. Một niềm vui bé nhỏ, tròn và long lanh như một hạt ngọc, làm sáng láng ở Ninh một ý nghĩ ấm áp. Ý nghĩ về một may mắn đầu tiên. Chàng vừa đột nhập vào một gia đình xa lạ. Chàng vừa gặp người đàn bà thứ nhất của cái gia đình xa lạ này. Và người đàn bà này đã gây cho Ninh một cảm giác dễ chịu. Người đàn bà thường lắm điều lắm lời. Và phát hiện ngay ở lần gặp gỡ những cái tầm thường khó che giấu. Trang không thể. Nàng nhẹ nhõm, tế nhị. Và điều này, đối với Ninh đã là một ngạc nhiên.

Chàng mỉm cười với ý nghĩ này, và mở va li lấy đồ dùng và quần áo ra. Khi quần áo, những đồ dùng lật vạt và mấy cuốn tiểu thuyết đã được nhắc ra, đáy va li để lộ ra một tấm hình đóng khung. Ninh nhẹ nhàng nhắc khung ảnh lên, ánh mắt chàng đắm lại, gờn gợn buồn. Người thiếu nữ mỉm cười trong tấm hình chỉ còn là kỷ niệm. Nàng đã thuộc về một cái gì đã qua. Đã lỡ. Đã thôi. Đã rồi. Nàng chỉ còn là một dấu vết của trí nhớ, một khuôn mặt của quá khứ. Nàng là hình ảnh một đoạn đời Ninh đã sống, đã bỏ lại, một trong nhiều nguyên nhân xui chàng giả từ thành phố lớn để đến với cái vùng trời lạng lẽ của tỉnh nhỏ này không tiếng vang.

Ninh nhìn quanh quán, để tìm một chỗ đặt tấm hình. Chàng đặt nó lên mặt cái tủ ngăn thấp kê ở một góc phòng. Nụ cười trong tấm hình như một giễu cợt. Và tấm hình tối lại dần dần. Chiều tỉnh nhỏ đã xuống hẳn. Nắng đã tắt trên những lùm cây bên ngoài cửa sổ. Con đường phía dưới hoang vắng hơn. Tỉnh nhỏ trong cái nhá nhem của ngày tàn rụng chứa đựng một vẻ gì âm thầm phiến muộn.

Ninh bật bèn, ánh đèn tỉnh nhỏ cũng khác biệt. Nó vàng vọt, yếu ớt, như lúc nào cũng có thể tắt đi. Ninh đứng trầm ngâm bên thành cửa sổ, nghĩ đến những cái chàng đã bỏ lại, ở một nơi chốn khác, bây giờ đã ở thật xa chỗ chàng đang đứng đây, nhìn đêm tối dần buông những mắt lưới đầu tiên. Một tiếng chuông nhà thờ vang lên đầu đó, gọi lên hình ảnh một nóc tháp chuông cô độc in lên nền trời. Tiếng chuông đổ, buồn bã. Ninh nhớ lại. Chàng đã sống. Đã bỏ lại. Đã đổi thay một nơi chốn. Đã giả từ những thói quen. Một cuộc tình lỡ dở, tưởng sâu nặng vững bền mà tan vỡ thật dễ dàng và mau chóng. Thuận đi lấy chồng. Thuận là người thiếu nữ trong tấm hình Ninh mang theo như dấu vết cuối cùng của một phần đời đã hết. Nụ cười của Thuận lúc nào cũng thấp thoáng một nét giễu cợt. Nàng nói nàng yêu Ninh. Từng đã ngả đầu vào vai chàng mà khóc. Từng đã nói đến chuyện sống chung một kiếp, sống hết một đời. Những buổi đi chơi trong công viên. Lá biếc trên đầu. Thảm cỏ dưới chân. Những đêm trăng tự tình. Vai kề vai nhau. Tóc lẫn trong tóc. Thế mà, dễ dàng và nhanh

chóng, chia tay nhau thành riêng biệt những ngã đường.

Ninh bật cười một tiếng ngắn. Một tiếng cười nửa vui thú, nửa chua chát. Thì ra yêu nhau là thế. Chỉ là những lời nói. Chỉ là những danh từ. Những lời nói hoa mỹ mà giả dối. Những danh từ ghê gớm nhưng chỉ là những danh từ trống rỗng. Cũng may mà vết thương không trầm trọng. Nó chưa là một đau đớn. Nó chỉ là một ngậm ngùi. Nó sẽ được hàn gắn dần. Nó sẽ là một lãng quên.

Một đứa nhỏ đứng thập thò ngoài cửa buồng. Ninh thân mật:

- Gì đó cháu.
- Mẹ bảo mời bác xuống xơi cơm.
- Bác xuống ngay. Vào đây đã.

Đứa nhỏ ngập ngừng, rồi bước vào. Nó đứng im, dáng điệu ngoan ngoãn, để cho Ninh vuốt tóc.

– Tên cháu là gì?

– Phương.

– À Phương. Em cháu là Phi phải không?

Đứa nhỏ gật đầu. Ninh nghĩ đến chuyện một người chồng đi xa, chàng vừa được Trang nói qua cho biết. Chàng hỏi:

– Bố đi xa, cháu có nhớ không?

– Không.

Đứa nhỏ trả lời gọn lỏn làm Ninh bật cười:

– Phải nhớ chứ, tại sao lại không?

– Bố đi lâu quá, Phương không nhớ nữa. Chỉ có bà nội nhớ bố. Bà nhắc đến bố luôn. Nhưng mẹ bảo bố đi xa, bố không về nữa. Mẹ bảo bố chết rồi.

Chợt, có tiếng chân chạy mau ngoài hành lang. Rồi là tiếng lách tách của một chìa khóa tra

vào ổ. Tiếng một cánh cửa mở mạnh. Vệt ánh đèn từ căn buồng bên chiếu ra hành lang, Ninh nhìn thấy từ chỗ chàng đứng. Hai cái bóng đàn bà in lên dòng ánh sáng ấy. Một cái bóng gầy guộc, bé nhỏ. Cái bóng kia mập mạp, đoán thấy trẻ trung và nhanh nhẹn.

Ninh đưa mắt nhìn bé Phương, có ý hỏi. Đứa nhỏ hiểu. Nó trả lời:

– Bà Phán và cô Hoa ở cửa hàng về.

Nó nói thêm, tay trở ra phía cửa sổ:

– Cửa hàng bà Phán ở ngoài bến tàu.

Ngoài hành lang, tiếng bà Phán Địch, yếu ớt trong một phiên trách điệu dàng:

– Mà làm gì mà cứ chạy huỳnh huỵch như voi ấy.

Ninh mỉm cười vì người mẹ mắng con gái chạy huỳnh huỵch như voi. Hoa nghe mẹ mắng, phá lên cười ngặt nghẽo. Tiếng cười vang động,

có một cái gì bất thường và quá đáng trước sự yên lặng trước đó.

– Đi như mẹ ấy à! Cả ngày không bước được một bước.

Tiếng người mẹ, yếu nhỏ và mệt mỏi hơn:

– Tao mệt chết người. Cả ngày ở ngoài bến, chịu hết nổi. Bọn phu phen ồn ào. Bụi. Nắng. Cân hàng không lúc nào ngơi tay. Có mày cũng như không. Suốt ngày mày chỉ vùi đầu vào mấy cuốn tiểu thuyết. Cụ Quảng Hưng ở dưới nhà đau mấy ngày nay rồi đó. Tao rồi cũng đến đau mất thôi.

Tiếng Hoa, vẫn lẫn trong tiếng cười không dứt.

– Mẹ và cụ Quảng Hưng đi chùa suốt ngày. Các cụ có cái thú của các cụ. Con cháu cũng có cái thú của con cháu chứ. Ở cái tỉnh thổ tả này, buồn thấy mồ. Không đọc truyện, con dùng thì giờ rỗi rãi của con làm gì đây. Tám chín giờ tối đã chui vào mùng. Con thích đọc tiểu thuyết. Tiểu

thuyết hay tuyệt, mẹ không biết đấy. Con thích đọc tiểu thuyết. Ngày nào con cũng đọc hết một cuốn tiểu thuyết. Mẹ có biết ông Lê Văn Trương là ai không?

– Ai đó? Ông ta đến hỏi mua hàng sao?

Tiếng cười của Hoa lại vang động, vui thú:

– Mua hàng nào? Lúc nào mẹ cũng chỉ hàng với họ, mua với bán. Ông ta viết tiểu thuyết. Ông Lê Văn Trương viết tiểu thuyết. Hay không chê được.

Câu chuyện ngộ nghĩnh giữa hai mẹ con ngoài hành lang vọng vào khiến Ninh phải mím môi lại để khỏi bật cười thành tiếng. Chàng nghĩ thầm: thiếu nữ tỉnh nhỏ này không ngờ là một độc giả trung thành của Lê Văn Trương, và có một lối ăn nói thật tự do. Chàng kéo bé Phương lại gần, lắng tai nghe tiếp. Người mẹ gắt:

– Mày đừng nói chuyện ông văn chương văn chung nào đó với tao. Tưởng hay lắm đấy hả. Con gái như mày là hư thân, mất nết. Xem như

bà Trang đó. Đứng đắn. Trầm tĩnh. Bà ấy có suốt ngày vùi đầu vào mấy cuốn tiểu thuyết như mày không?

Tiếng dầm chân giận dữ của Hoa. Và Hoa lớn tiếng:

– Lúc nào mẹ cũng đưa chị Trang ra. Chị Trang là nhất. Không ai bằng chị Trang. Chị Trang cái gì cũng hay cũng đẹp.

Giọng nói trở nên hằn học, hỗn xược:

– Nhưng hay đẹp mà làm gì. Có chồng cũng như không có chồng. Con không phải là chị Trang. Con không thích là chị Trang, mẹ biết thế không?

Bà Phán Định dụ giọng:

– Nói khê chứ. Con khỉ. Hơi một tí là làm âm lên. Bà Trang nghe thấy thì còn ra làm sao không? Thôi, rửa mặt thay quần áo đi. Xuống ăn cơm cho tao còn lên nằm một chút. Một chết đi thế này.

Hai mẹ con đi vào buồng. Câu chuyện ngoài hành lang chấm dứt. Ninh xoa đầu thẳng Phương:

– Thôi, chúng ta đi xuống.

Qua cửa buồng bà Phán Định. Ninh kín đáo nhìn vào. Chàng nhìn vào và quay vội đi ngay. Trong buồng, đứng trước một mặt gương, mặc dầu cửa buồng vẫn mở, Hoa rất tự nhiên thay áo dài, để lộ một khoảng lưng trần nhể nhại. Bên cạnh, bà Phán Định đứng lặng, nhìn con gái. Bà khẽ lắc đầu. Nhấn nhục và ngao ngán.

Dưới nhà, tiếng bát đĩa lách tách vọng lên.

Hai mẹ con bà Phán Định xuống sau Ninh chừng năm phút, và khi thấy người đàn ông lạ mặt, cùng đứng dừng lại trước cửa buồng. Bà Phán Định dáng điệu thanh nhã, nét mặt dịu dàng, là một trái ngược hoàn toàn với con gái bà. Hoa còn trẻ lắm. Chỉ mới chừng mười bảy, mười tám. Ninh nhìn cái khổ người sớm đã đầy đà của thiếu nữ, đã hình dung được ra người đàn bà mập hù sau này, khi thiếu nữ lấy chồng, thành

mẹ, và đã có năm bảy đứa con. Trái với nước da trắng muốt của Trang, Hoa ngăm đen, hai gò má ửng hồng màu nắng. Khổ người thô và nặng.

Ninh đẩy vội ghế đứng lên. Trang đứng bên cạnh Ninh. Nàng nói nhỏ:

– Anh cứ ngồi.

Ninh mỉm cười:

– Tôi chờ chị giới thiệu.

Từ thêm cửa, Hoa đi vượt mẹ, bạo dạn tiến thẳng đến trước mặt Ninh. Thiếu nữ bước từng bước dài mạnh mẽ, xô chuyển chung quanh nàng rất nhiều không khí. Ánh mắt và bộ ngực Hoa là hai sự khiêu khích đồng

thời và sỗ sàng. Một ánh mắt long lanh. Một bộ ngực dậy thì, nhọn hoắt. Nó đến trước, tới trước thân thể. Ninh nhìn thấy Trang hơi cau mặt lại. Bà Phán Định rụt rè bước sau con gái. Ninh nghĩ thầm: sai rồi, không phải là mẹ nào con ấy. Mà là mẹ thế này và con thế kia.

Trang giới thiệu ba người với nhau. Ninh nghiêng đầu, lễ độ nói với bà Phán Định:

– Tôi ở bên cạnh, mong không có gì làm phiền cụ và cô.

Trong khi bà Phán Định đáp lại Ninh bằng mấy câu thăm hỏi xã giao thường lệ, Hoa, vẫn ở nguyên trong một thái độ khiêu khích lộ liễu. Cô gái nhìn Ninh chòng chọc, không chớp. Ninh thản nhiên chịu đựng cái nhìn ấy. Chàng chợt nghĩ đến mẩu chuyện giữa hai mẹ con ngoài hành lang trên lầu, và chàng hỏi Hoa bằng một giọng trêu cợt:

– Cô thích đọc tiểu thuyết Lê Văn Trương?

Ninh hơi giật mình. Hoa chẳng những đã không bối rối chút vào, còn gật đầu liền và hỏi lại liền:

– Thích. Còn ông?

Bà Phán Định nhú mày, mắng con gái:

– Hoa!

Mọi người ngồi xuống ghế. Hoa chọn ngay cái ghế sát cạnh, bên tay mặt Ninh, thản nhiên ngồi xuống. Trang ngồi ở bên kia bàn, đối diện với người vừa tới từ xa. Nàng ngồi giữa hai con. Mới ở trong bếp ra, hai gò má Trang phớt hồng màu lửa. Mái tóc nàng bây giờ đã búi lại, kéo về sau gáy, làm nổi bật khuôn mặt đều đặn tươi sáng dưới ánh đèn. Thiếu phụ để nguyên khuôn mặt trần không son phấn. Nàng đẹp, chững chạc và đài các trong vẻ đơn giản mát mẻ khiến Ninh nghĩ đến một làn gió chiều thổi nhẹ, một dòng sông hiền hòa, đến sự hòa hợp chứa đựng một vẻ gì rất đáng yêu giữa nàng và cái thế giới tỉnh nhỏ bình yên nàng sống. Trong ý nghĩ này, Hoa trở thành một hiện tượng lạc lõng khó chịu. Cô gái xúc nước hoa thơm lừng. Bôi son đỏ chói. Đánh phấn trắng toát.

Mọi người vừa ngồi thì một tiếng ho khan nổi lên và ông giáo Điền vừa ho vừa che miệng bước vào. Đầu cúi để lộ một vùng trán nhẵn bóng, bụng phệ, dáng đi mềm nhẽo, hai tay

buông thông, người nhà giáo này đi thẳng lại bắt tay Ninh, không chờ giới thiệu, như đã biết trước về sự có mặt của chàng, và sự có mặt này hình như không gây được ở ông ta một chút ngạc nhiên nào hết. Cái bắt tay thờ ơ và chiếu lệ. Xong, ông giáo Điền lại thẳng cái ghế ở đầu bàn, ngồi xuống. Bữa ăn đầu tiên có Ninh, thiếu tự nhiên, đứt quãng trong những trao đổi nhát gừng về thời tiết, mưa nắng.

Mọi người cùng cố gắng ở yên trong một thái độ khoan thai và bình tĩnh. Nhưng Ninh biết là mọi người đều đang vừa ăn vừa đồ dồn tất cả sự chú ý vào chàng. Nhất là Hoa. Không nhìn sang, nhưng Ninh biết chàng đang là đối tượng cho một quan sát tò mò ở người thiếu nữ này. Đến bữa ăn Hoa bắt đầu tấn công:

– Tỉnh này buồn chết được. Ông đã thấy như thế chưa?

– Tôi không thấy như thế. Có lẽ tại tôi mới đến.

– Phải đó. Ông ở lâu, ông sẽ thấy như chúng tôi. Sẽ thấy cái tỉnh này buồn chết đi được.

Ninh đưa mắt nhìn sang Trang. Chàng bắt gặp cái nhìn của Trang, nhưng không đoán được ý nghĩa cái nhìn đó. Chàng thận trọng phát biểu ý kiến:

– Tôi tưởng buồn vui là tự mình. Cái chung quanh bao giờ cũng ảnh hưởng đến tâm trạng mình. Cố nhiên như thế. Nhưng chỉ một phần rất nhỏ. Người nào có một đời sống mãnh liệt và toàn vẹn, người ấy tạo lấy những vui buồn cho riêng mình. Cái chung quanh vui hay buồn không ăn thua gì hết.

Hoa mím môi ngồi yên. Thiếu nữ như đang tìm kiếm một câu để trả lời. Rằng nàng không đồng ý. Ninh không để cho Hoa nói. Chàng cười thành tiếng:

– Vả lại tôi về đây cũng không phải để vui hay để buồn. Mà để làm việc. Một công việc rất tầm thường và rất thực tế.

Câu trả lời chừng như làm Hoa hậm hực. Nhưng hình như lại làm Trang bằng lòng. Nàng hơi tủm tủm cười. Suốt bữa ăn, nàng chỉ nghe mọi người nói chuyện mà không phát biểu một ý kiến nào hết. Suốt từ hồi chiều đến lúc này, nàng cảm thấy và sống với một niềm xôn xao dịu nhẹ trong lòng, nàng giấu kín nó như một nỗi vui kín thẳm không tỏ lộ,

Một người lạ mặt đã tới đây. Đem theo sự xáo động. Đem theo ánh sáng và đem theo tiếng nói. Với sự có mặt của người đàn ông này, tất cả trước đó lặng chìm chột như dấy động hẩn lên. Trang cảm thấy sự đổi thay lạ lùng này. Những vùng bóng tối vụt tan biến. Những đồ đạc thêm thiếp thức giấc. Bữa ăn này nữa. Bữa ăn này cũng khác lạ với bữa ăn buổi sáng, cũng không giống như bữa ăn chiều hôm qua.

Nàng lắng nghe, thêm nữa, niềm vui trong lòng nàng, nở thành một đài hoa thơm ngát.

Mọi người lục tục đứng lên. Hoa có ý còn muốn ngồi lại. Nhưng rồi cô gái phải theo mẹ

lên lầu Những đứa nhỏ chạy vào buồng trong. Chỉ còn lại Trang và Ninh. Ninh châm một điếu thuốc, thở khói lên trần nhà. Chàng nghe ngóng sự im lặng dần rộng. Và nói về sự im lặng đó:

– Đêm tỉnh nhỏ thật yên tĩnh.

Bên kia bàn, Trang đáp:

– Yên tĩnh như một lãng quên.

Nàng muốn nói thêm: « Đêm tỉnh nhỏ dài lâu không cùng ». Nhưng ý nghĩ như là một tỏ lộ quá thân mật khiến Trang ngại ngùng không dám nói; mà tưởng chừng như nàng cũng không cần phải nói. Lời nói lúc này chỉ là một kinh động. Lúc này lời nói là một âm thanh lạ tai. Im lặng tràn đầy đang nói chuyện với người bằng cái tiếng nói thầm lặng không lời của im lặng. Một cơn gió nhẹ thoảng qua ngoài khoảng sân tối là một dấu chân bước hờ của đêm đang dịu dàng về. Khói từ điếu thuốc trên tay Ninh bay lên thành một vệt nhỏ, chập chờn và xanh biếc. Tỉnh nhỏ đầu đó, trên những mái nhà, ngoài những con đường,

ngó xuống, bằng cái nhìn thăm thẳm. Ninh gạt tàn thuốc. Chàng cần phải nói chuyện để phá tan sự im lặng đã nhen lên một cái gì ngượng ngùng, thiếu tự nhiên:

– Chị có hay đi đâu xa?

– Xa là thế nào ạ!

– Ra khỏi thành phố này. Đến một thành phố khác. Du lịch. Thăm viếng một người bà con.

Tiếng Trang, ngậm ngùi:

– Tôi không bao giờ có cơ hội đó.

– Chị không thích du lịch.

– Tôi nghĩ là tôi thích chứ. Thích lắm. Thay đổi một bầu không khí quá quen thuộc đến trở thành nhàm chán. Tầm mắt được nhìn thấy những điều mới lạ. Đó là một kỳ thú. Nhưng tôi không được sống như thế. Người đàn bà không đi du lịch một mình bao giờ, có phải thế không anh?

– Không được nếu không muốn. Ninh chữa lại câu nói của Trang.

Trang chữa lại câu Ninh vừa nói :

– Có muốn cũng không được.

Chợt Ninh nhớ đến một người chồng ở xa, và chàng hỏi:

– Chị không đi thăm anh bao giờ sao?

Trang lắc đầu, đáp rất nhanh:

– Không ạ!

Không hiểu tại sao nàng lại nói thêm, lại thấy cần phải nói thêm:

– Không bao giờ.

Cùng với câu nói, hình ảnh một người chồng hiện lên trong đầu óc nàng như một hình ảnh xa xôi và hoàn toàn xa lạ. Nó chỉ còn là một kỷ niệm. Nàng cũng ít khi nghĩ tới, nhớ tới. Bao nhiêu

năm tháng đã trôi qua từ đó. Thời gian làm loãng nhạt trí nhớ, đánh nhòe mọi kỷ niệm. Bây giờ chỉ còn một băng khuâng mơ hồ. Rồi bắt đầu cho đời nàng những đêm dài cô đơn, rồi khởi sự cho đời nàng một nếp sống âm thầm hắt hủi. Trang nhớ nàng đã đau đớn, đã khóc lóc, đã tuyệt vọng, đã tưởng chết. Lệ ướt đầm gối. Hồn là sa mạc. Nàng tan nát, nàng quằn quại, nàng vật vã, niềm đau tốt đỉnh tàn phá nàng như một trận bão rừng hung dữ thổi qua, và nàng nghĩ rằng nàng sẽ ngã xuống trong cô đơn hải hùng hành hạ nàng như một cực hình. Nhưng cuộc đời mạnh hơn. Người ta phải sống. Bằng bất cứ giá nào, bằng bất cứ điều kiện nào, người ta phải sống. Và nàng đã nương theo năm tháng mà đi, cùng với niềm đau âm thầm lắng dịu dần, lặn chìm vào tiềm thức. Khoảng sân sau kín khuất cửa căn nhà đóng kín trở thành cái thế giới nương náu bé nhỏ của đời nàng thôi đã lỡ những nắng hồng và những mưa lụa của mùa xuân. Cái bể non bộ. Những con cá vàng. Những bờ tường phủ rêu. Những góc nhà bóng tối. Nàng sống như thế, làm một chiếc bóng âm thầm, và nghe thấy trong hồn nàng tàn

dần những hy vọng, tắt dần những xôn xao, xa dần những chờ mong. Người chồng bỏ đi không bao giờ trở về đến nay không hơn gì một người lạ mặt. Y còn sống ư? Thế nào? Tôi không biết. Y ở đâu? Tôi hay biết để làm gì. Y còn sống. Nhưng với tôi quá khứ là một khoảng trống không, và tôi sống lạnh lùng có khác nào như tôi đã chết.

Bên kia bàn, tiếng Ninh cất lên, cắt đứt ở Trang một ôn lại buồn rầu:

– Anh ở xa?

– Vâng. Xa lắm. Xa lắm,

Xa lắm. Xa như một đời một kiếp xa nhau. Xa như một tương lai nào mịt mù không thấy. Xa như một dĩ vãng nào không tìm được đường về. Chùng như sợ hãi, Trang thay đổi câu chuyện:

– Chắc anh đi luôn.

– Vâng.

Đi là một hiện tượng sống tất nhiên phải có ở những người trẻ tuổi. Đi như một tìm đời. Đi như một thấy mình. Khi nào thấy chán ngấy những chân trời, dừng dừng với những dặm đường thì người ta dừng lại. Khi đó tuổi trẻ đã hết. Người đàn ông lập gia đình và đoạn tuyệt với nếp sống cũ.

Chuông đồng hồ thông thả buông xuống vùng yên lặng ngưng đọng chín tiếng ngân nga. Ninh lắng nghe từng tiếng chuông ngân, hình dung thấy một dấu chân của thời gian nhẹ nhàng bước. Thời gian ở đây cũng khác. Nó khoan thai, lững lờ. Nó ung dung nhàn hạ. Nó không xô đẩy người. Người không chạy theo nó, chóng mặt, choáng váng, đứt hơi như thời gian dồn dập nơi thành phố lớn Ninh vừa rời bỏ. Người đàn bà ngồi bên kia bàn cũng vậy. Nàng cũng là một hình ảnh của thời gian hồ thu. Thời gian ở đây như chứa đựng trong một lòng giếng khơi thăm thẳm mát, với một thoáng mây trời lãng đãng trôi qua, với những giọt nước từ thành đá thánh thót nhỏ xuống, từng giọt, theo một nhịp đều đặn không ngừng.

– Còn sớm quá. Tôi tưởng đã khuya lắm.

Trang đứng lên. Cái bóng Trang in lên thành tường, thành một đường nét thanh thoát đẹp.

– Mời anh lên nghỉ.

Ninh gần như kêu lên:

– Ở đây, giờ này tất cả mọi người đã vào màn hết?

Nụ cười trên môi Trang thoáng một chút vui thú tinh quái.

– Anh chưa buồn ngủ?

– Ngủ sao được? Lúc này là lúc tôi tỉnh táo nhất.

Tự nhiên Trang thấy nàng bị thúc đẩy bởi một tò mò mãnh liệt.

Nàng hỏi:

– Thường thường anh thức khuya lắm?

– Tôi yêu đêm. Một vòm trời sao, tôi yêu hơn một vòm trời ban ngày chói nắng. Đêm có một vẻ gì hư ảo. Cái gì, trong đêm, cũng trở thành sâu xa và ý nghĩa hơn. Bóng tối có một thứ linh hồn nào đó của bóng tối. Chị không thấy như thế?

Trang muốn nói: tôi không thấy như thế, tôi không thấy được như anh, đêm không đẹp cho tôi cô đơn, đêm không vui vì tôi âm thầm, đêm với tôi chỉ là một thế giới của những phút giây lê thê thao thức không cùng, đêm là của những tiếng thở dài, náo ruột, của những hình bóng vô hình ám ảnh, tròng mắt tôi mở lớn cùng bóng tối giăng lưới, tâm hồn tôi buốt lạnh như một tảng băng, đêm là giờ tôi lặng lẽ khóc thầm, đêm là lúc tôi xót xa đau đớn, đêm là lúc tôi nương theo cái âm thanh lạnh lùng của những chiếc lá rụng xuống ngoài khoảng sân khuya, và nghĩ đến tôi, đến đời tôi trôi qua, trôi từ một sáng sớm của đời tôi đã lỡ, trôi đến một cuối chiều của đời tôi sắp tàn. Nhưng Trang nghĩ mà không bao giờ nói được. Có những điều nàng không bao giờ tỏ lộ được với ai. Nàng là một nắm mờ. Đêm tĩnh lẻ là

một năm mồi khác. Đêm tỉnh lẻ là một vùi chôn cuộc đời nàng thôi những xuân hồng đã trôi qua. Trang lắc lắc đầu. Và Ninh nhìn theo những sợi tóc mềm mại rủ xuống gò má người đàn bà.

– Đêm ở đây không đẹp như anh tưởng. Thành phố thiếu ánh sáng. Đêm tối tăm. Đêm buồn bã.

– Tôi không tin như thế. Buồn vui tùy theo ở lòng người,

Ninh nói và đứng lên theo:

– Tôi muốn ra phố một lát. Có gì phiền không chị?

– Không sao hết. Mời anh cứ đi chơi.

Trang cười:

– Nhưng tôi nói trước cho anh biết: Không có gì đâu. Lúc nào về, anh cứ bấm chuông.

Cánh cửa khép lại sau lưng Ninh. Bên kia cánh cửa, chàng nghe thấy bước chân Trang đi trở vào. Châm một điếu thuốc hút, Ninh đút hai tay vào túi quần men theo bờ tường, rẽ về con đường phía tay phải. Từ con đường này, nhìn lên, chàng thấy được khung ánh sáng vuông nhỏ trên cao là cửa buồng chàng. Cửa buồng bên cạnh, một cái bóng thiếu nữ in hình. Đó là Hoa. Hoa đứng trên cửa sổ, tự lúc nào, tưởng như thiếu nữ đứng đó từ rất lâu, chờ rình sự xuất hiện của Ninh trên hè đường phía dưới. Ninh thản nhiên bước rảo qua. Chàng nhẹ hẫng người khi đã ra khỏi tầm mắt mà chàng biết đang chăm chú dõi theo của thiếu nữ. Ninh lắc đầu mỉm cười. Chàng nghĩ đến những cuốn tiểu thuyết của Lê Văn Trương, với cái thế giới hoang đường không có thật, trong đó là thần trí Hoa mơ mộng chìm đắm.

Đi được một quãng, Ninh nhận thức lại được sự im lặng lớn, đây và khác thường vây bọc lấy chàng, qua bước chân chàng, tuy đặt nhẹ mà như vang vang trên lòng phố. Tình nhỏ đã thật sớm tắt mọi hình thái đời sống. Những mặt tiền im

lìm. Thoáng hắt ra, đầu đó, một vài vệt ánh sáng mờ đục. Điện đường vàng vọt và bóng tối ở đây làm chủ. Lác đác một vài bóng người đi lại, đầu cúi xuống, khép kín trong nín thính.

Từ những lòng phố hẹp chật, theo một dòng ánh sáng rõ hơn, Ninh đi dần vào phố chính. Con đường thẳng tắp. Những chùm đèn lớn treo ở chính giữa chạy suốt từ ngoài bến tàu vào tới chân con đê phía bắc thành phố. Nó gần như cắt đôi thành hai khu vực đồng đều nhau về diện tích. Kiến trúc đường sá ở một tỉnh nhỏ bao giờ cũng vậy. Con đường này là con đường mạch máu, con đường xương sống. Nó giống như những con đường mạch máu, những con đường xương sống khác ở tỉnh nhỏ khác Ninh đã có dịp đi qua. Sinh hoạt ban đêm thu lại trên hai vĩa hè của con đường lớn này trong khi những con đường nhỏ hai bên đã mất đi những tiếng động, lắng chìm trong bóng tối.

Vĩa hè của con đường lớn thật rộng. Những cửa hàng còn sáng đèn. Tiệm tạp hóa. Tiệm ăn của người Trung Hoa với những tờ giấy đỏ treo

la liệt trên những bờ tường. Chủ quán bụng phê, khăn bông vắt vai, đứng sau quầy. Hầu sáng đi lại, lớn tiếng. Bàn thờ thần tài với ngọn đèn đỏ như màu máu ở một góc nhà. Những người đàn bà Trung Hoa, mặc áo ngắn màu tối, ngồi trên những cái ghế đầu kê sát tường, ném ra ngoài những cái nhìn thờ ơ. Lác đác mấy tiệm bánh, mấy hiệu sách. Những cuốn sách bụi bặm nằm buồn phiền trong những ô kính bụi bặm như những đồ vật vô ích bị hắt hủi, bị lãng quên.

Ninh bước vào một hiệu sách. Tất cả đều cũ vàng ố, lăn lóc. Ninh cầm lên một cuốn tiểu thuyết. Cuốn Trường Đời của Lê Văn Trương. Chàng mỉm cười lật một vài trang không xem, chợt nghĩ đến Hoa, đến cái nhìn dỗi theo của thiếu nữ lúc chàng vừa ra khỏi cửa.

Bỗng có tiếng âm nhạc trầm bổng từ đâu đó vọng lại. Ninh lắng tai nghe ngạc nhiên. Âm nhạc này là thứ âm nhạc rõ nhịp, thứ âm nhạc đặc biệt rớt xuống từ một giàn nhạc vũ trường. Vô lý, Ninh nghĩ thầm. Tỉnh nhỏ này làm sao có được một tiệm nhảy. Tiếng nhạc vẫn bổng trầm không

dứt. Ninh lắng nghe một chút nữa Rồi chàng hỏi người bán sách:

– Ở đây có phòng trà?

– Không. Một tiệm nháy.

Thì ra âm nhạc của một tiệm nháy thật sự. Ninh bật cười một tiếng ngạc nhiên và vui thú.

– Ở đây cũng có người mở vũ trường?

– Mới từ năm ngoái thôi.

– Đông khách không ông?

Người bán sách, vẫn cúi xuống với quầy hàng:

– Tôi có đến đó bao giờ đâu mà biết. Nhưng chưa đóng cửa thì chắc là phát tài.

Y lẩm bẩm, giọng gắt gỏng:

– Nhạc gì mà nhạc hoài từ chập tối đến giờ.

Đặt cuốn tiểu thuyết của Lê Văn Trương vào

chỗ cũ Ninh bước ra. Chàng đi theo hướng vọng lại tiếng nhạc, trong đầu đã thấy nổi lên hình ảnh trơn nhẵn với những màu đèn xanh đỏ đổi thay, với những tà áo màu và những khuôn mặt vũ nữ đầy son phấn.

Đến trước một cánh cổng sắt mở rộng, mở vào một lối đi hai bên trồng hoa, Ninh đứng lại, tần ngần. Tiếng nhạc phát ra từ cuối lối đường nhỏ trồng hoa, ở một khúc phình rộng khuất lấp nào đó tận tít bên trong mà Ninh không nhìn thấy. Nhưng đúng trong đó là một vũ trường rồi. Ninh không nhầm được. Chàng đã nhìn thấy những vệt đèn màu, những vệt đèn màu đặc biệt của vũ trường, hắt lên những chùm lá.

Một đứa nhỏ tựa lưng vào thành cổng, ngủ gật. Ninh cúi xuống vỗ vai nó. Thằng nhỏ giật mình chồm dậy. Tròng mắt nó đục đờ, ngơ ngác. Ninh mỉm cười thân mật, chỉ tay vào phía bên trong:

– Gì trong đó thế em?

– Nhảy đầm.

Thằng nhỏ đáp cộc lốc. Nó nhìn Ninh từ đầu đến chân, và nhìn rất nghi ngờ, rất khó chịu. Đối với nó, Ninh cũng là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, một khuôn mặt tối nay nó mới nhìn thấy lần đầu.

– Vào được không em? Ninh hỏi đùa.

Đứa nhỏ cau mặt:

– Muốn nhảy đầm thì vào.

Bỏ thằng nhỏ cau có và cánh cổng sắt mở rộng lại sau lưng, Ninh bước vào lối đi trồng hoa hai bên. Chàng chưa từng thấy một lối vào vũ trường nào lại như thế. Không có những vệt đèn màu hắt lên vòm lá, không có tiếng âm nhạc vọng ra, lối đi này chỉ có thể dẫn tới một biệt thự trang nghiêm và kín khuất, của một ông tuần phủ hồi hưu nào đó.

Con đường từ đầu lối vào tối mờ mờ, sáng dần cùng với tiếng nhạc rõ hơn, Ninh phân biệt

được tiếng dương cầm và tiếng tây ban cầm, và thoang thoáng những tiếng cười nói. Một mùi thơm phảng phất trong không khí. Không đoán được là mùi thơm của một loài hoa đêm hay là mùi thơm của hương phấn đàn bà. Điều này không làm Ninh bận tâm lắm. Quan trọng là ở đây có một vũ trường cho những buổi tối tỉnh lẻ của chàng đỡ trống rỗng.

Với một niềm vui bé nhỏ trong lòng, Ninh rào bước mau hơn trên lối đi trồng hoa, tới chỗ có đèn màu và âm nhạc.

Đã tới khúc phình rộng. Ninh đứng sững, tròn mắt. Chàng vừa một bất ngờ này rơi thẳng vào một bất ngờ khác. Đã có mặt ở rất nhiều tiệm nhảy, nhưng Ninh chưa từng thấy một tiệm nhảy nào giống với cái tiệm

nhảy tỉnh nhỏ này. Nó không có mái, không có nhà.

Nó là một căn vườn được sửa sang lại. Nó là một vũ trường lộ thiên.

Sàn nhảy lát xi măng, hình bầu dục được bao bọc bởi một lối đi chạy vòng trái cuội trắng. Những giàn đèn mắc lủng lơ trong không khí, lẫn lẫn với những vì sao trời lấp lánh trên cao. Ở chính giữa, và cũng treo lủng lơ trong không khí, một khung nề ông đồ chói. Giữa cái khung đồ chói này là một chữ Paradis màu xanh.

Paradis! Ninh lẩm bẩm. Một thiên đường lạ lùng. Chàng mỉm cười nghĩ thầm và lững thững đặt chân vào con đường trái cuội trắng.

Dưới gót giày Ninh, cuội lạo sạo kêu lên. Khu vườn chung quanh tối hơn sàn nhảy. Những bóng cây um tùm. Vũ trường được ngăn cách với chung quanh bằng một vì tường rất thấp, chỉ ngang tầm người có thể nhún mình dễ dàng nhảy qua. Ninh nhìn thấy hai bên kia bức tường thấp, hành lang và cửa sổ trên lầu của những căn nhà còn sáng đèn. Nhìn bóng người lơ nhố ở những cửa sổ và những hành lang ấy. Họ cùng hướng tầm mắt xuống sàn nhảy lộ thiên, tò mò dõi theo một cảnh tượng lạ mắt.

Phải nhìn quanh một vòng, Ninh mới quy định được chỗ phát ra điệu nhạc. Đó là một cái máy hát, kiểu cổ, đặt trên một cái ghế đầu, kê dưới một gốc cây. Bên cạnh cái máy hát, một thằng nhỏ ngồi chồm chồm. Đĩa quay hết vòng, thằng nhỏ nhắc kim lên, thay một cái đĩa mới. Nó làm công việc này, rất yên lặng và rất thản nhiên. Nó không đưa mắt nhìn ai. Và cũng không ai tỏ vẻ lưu tâm đến sự có mặt của thằng nhỏ.

Đám vũ nữ, chừng năm bảy người, ngồi hơi khuất sau cái thân xù xì to lớn của một cây khác. Ngoài sàn nhảy, chỉ có một cặp ôm nhau nhún nhảy lui tới theo một điệu tango Ninh đã nghe thấy chúng bạn huýt sáo từ hồi chàng còn đi học.

Ninh bước vào và mọi người đều chăm chú nhìn chàng. Những tiếng cười nói rì rầm, im bật. Cả đến cặp đang ôm nhau trên sàn nhảy cũng đứng lại. Người đàn ông đầu hói, thân hình mập ú, đứng ngay người, hát hàm với cô vũ nữ gầy nhom, như có ý hỏi xem có biết người lạ mặt mới xuất hiện là ai không. Cô vũ nữ gầy nhún vai lắc

đầu. Mọi hoạt động ngưng lại trước người lạ mặt vừa tới.

Ninh đứng lại trên giữa lối đi trải đá cuội, khoan thai chờ người chủ nhà từ chỗ mấy cô vũ nữ ngồi sau gốc cây, hốt hải chạy lại. Người chủ tiệm cũng lại là một ngạc nhiên mới cho Ninh. Đó là một thiếu phụ, đã đứng tuổi, trông không lảng lơ diêm dúa chút nào, trái lại rất khép nép hòa nhã.

– Thưa ông kiếm ai?

– Đây là một vũ trường?

Người đàn bà vấn khăn nhung, ném cho Ninh một cái nhìn thăm dò đầy ngờ vực. Giọng nói của người bàn bà thận trọng:

– Dạ, phải.

– Tôi uống nước và nghe nhạc một chút có được không?

– Dạ được chứ ạ! Dạ được chứ ạ. Mời ông lại đây này.

Người đàn bà đáp hấp tấp, và dẫn Ninh đến trước một cái bàn thấp, cũng sau một gốc cây.

Ninh ngồi xuống. Chàng chỉ một cái ghế đối diện, mời người đàn bà ngồi. Cách chàng chừng ba thước, đám vũ nữ chạm đầu vào nhau thì thảo bàn tán. Thoáng thấy một tiếng cười khúc khích mà một lòng tay nào đó đã bịt lại mau chóng.

Ninh nghiêng đầu, tủm tỉm cười, hỏi người đàn bà:

– Bà là bà chủ?

– Dạ...

– Sao bà lại hỏi tôi đến đây kiểm ai. Vũ trường mở ra là để cho đàn ông như chúng tôi tới. Tôi tới xem chừng làm mọi người đều hết sức ngạc nhiên. Tại sao lại như thế.

Người đàn bà nở một nụ cười thay cho một lời xin lỗi và cắt nghĩa:

– Thưa, chả là các ông đến chơi đây, chúng tôi đều biết mặt hết. Ông thì thú thật, chúng tôi chưa từng được hân hạnh tiếp đón bao giờ. Chúng tôi hỏi khí không phải, ông ở xa tới?

Ninh gật đầu:

– Tôi vừa tới đây. Hôm nay tôi về đây buôn bán. Tôi ở nhà cụ Quảng Hưng.

– Cụ Quảng Hưng thì chúng tôi biết lắm ạ. Ban đầu là lạ lùng, bây giờ quen biết rồi. Mời ông ngồi chơi và muốn gì xin cứ cho biết.

Ninh nhìn theo người đàn bà lễ phép đứng lên, nghĩ đến cái không khí đặc biệt của tỉnh nhỏ, đặc biệt luôn ở cảnh trí và những khuôn mặt chàng vừa gặp gỡ lần đầu ở cái vũ trường lộ thiên này.

Nhạc nổi lên, tắt, rồi nổi lên. Âm thanh đục

vỗ, ròi rạc. Nổi rõ tiếng kim rè rè quét lê trên mặt đĩa mòn. Bầu không khí thờ ơ, tẻ nhạt. Tiếng nhạc lạc lõng, chìm lặn. Người bồi bàn lặng lẽ đưa lại một ly rượu. Ninh nhấp một chút. Rượu đáng chừng để đã lâu, không ai uống, men đã bay, vị rượu nhạt phèo. Ninh đặt ly xuống, duỗi thẳng hai chân dưới gầm bàn, thở ra một hơi dài khoan khoái. Nửa thân trên ngã hẳn vào thành ghế, Ninh cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, thần trí dễ chịu. Gió đêm mơn man tuôn đầy trên da thịt khơi khơi. Thành phố này được cái ít bụi bặm. Đêm, những thước không khí chung quanh trong vắt.

Từ lúc Ninh đến, không có ai bước ra sàn nhảy nữa. Mọi người làm ra bộ thản nhiên như không, nhưng Ninh thừa biết, trong những bóng tối kia, sau những thân cây kia, dưới những mái đầu chụm lại kia, vẫn có những cái miệng đang thì thầm bàn tán về chàng, về sự lạ mặt của vũ trường này, của tỉnh nhỏ này. Càng về khuya, cảnh trí càng đìu hiu. Sàn nhảy chỉ còn là một cái khung bầu dục lơ lửng, vắng tanh, vắng ngắt.

Bên kia vì tường thấp bao bọc vũ trường, những bóng người lơ nhố đã mất đi sau những cánh cửa đã đóng lại. Vũ trường lộ thiên le lói những ánh đèn tường như bắt đầu run rẩy lạnh. Những khoảng ánh sáng chìm dần. Những vùng bóng tối đọng lại, đầy hơi. Tiếng nhạc đĩa vẫn lăn chậm từng vòng nhọc mệt.

Ninh gọi bồi trǎ tiền đứng lên. Bà chủ chạy lại xem chừng bản khoản về sự không vừa ý của người khách lạ. Ninh mỉm cười nói cho bà ta vui lòng. Chàng chỉ tay vào cảnh tượng trước mắt:

– Thoáng mắt và đẹp lắm. Lần sau tôi trở lại.

Đám vũ nữ tiêu tụy nhóm người ngó theo Ninh lững thững đi ra. Vũ trường lưu trong Ninh một cảm giác nhẹ nhàng không xúc động. Như những con đường, những bóng cây, những đời cỏ hoang của thành phố này lắng sâu vào đêm như một lòng giếng. Ở đây, không có gì làm cho người xúc động. Tất cả đều như đã có từ lâu, không ngạc nhiên. Một toàn thể khoan thai, dừng dừng

và mờ nhạt. Đút hai tay vào túi quần, Ninh bước từng bước nhẹ, ung dung, trên hè đường của con phố lớn. Chàng nghĩ đến nhiều điều.

Đến nếp đẹp thấp thoáng của những chùm lá trên đầu. Đến sự trống trải như một con mắt trùng mở lớn của con đường thẳng tắp một vệt dưới những ánh đèn đứng im cùng đêm thêm thiếp về khuya. Đến sự chàng vừa có mặt ở tỉnh nhỏ này. Cô Hoa. Trang. Làn da trắng mịn, mang hình ảnh lưu đầy và dấu vết khuất lánh của người đàn bà đã lỡ một thanh xuân nhưng còn đảm thắm dung nhan. Đến sự đổi thay một chỗ ở, một thành phố. Cốt nhất là ở lòng mình. Cốt yếu không phải là đổi thay một địa chỉ, một căn nhà. Có đúng như thế? Một vài mảnh vụn của một dĩ vãng đầy náo động lại hiện về trên tâm tưởng. Một vài cuộc tình. Một vài cuộc tình dở dang, nửa vời, nghĩ lại vui không ra vui, buồn không ra buồn, bàng khuâng khó nói. Một vài khuôn mặt thấp thoáng như bóng lá trên đầu. Những khuôn mặt đàn bà đã đi qua đời, bằng khóe mắt, nụ cười, những đam mê và những giận dữ. Thấy

đều đi qua. Thời gian cướp hết. Thả đều lặng chìm. Sau trí nhớ sâu thẳm và quên lãng mênh mông.

Ninh cúi đầu xuống. Bước chân chàng, nghe dội lên, lạ tai trong cái đều nhịp của nó giữa nín thinh đêm. Gần tới nhà cũng là gần thêm với bờ sông và với bến tàu. Gió mát hơn, Không khí thoáng hơn. Ninh lắc đầu, như muốn dồn đuổi bằng hết mọi ý nghĩ phiền hà ra khỏi đầu óc. Phút này, trên hè đường đêm tịch mịch, lòng hướng vào lòng, mình nghĩ về mình, Ninh cũng muốn chàng giống với tỉnh nhỏ lạ lùng mới tới. Rưng rưng. Bình yên và khép kín. Sống như một vây bọc lại. Sống như một thu nhỏ lại. Sống như trong một cánh công thâm nghiêm, như sau một cánh cửa đóng kín. Không náo nức đợi chờ. Không động và không tiếng.

Con phố chạy dài sau lưng Ninh. Đèn tỉnh nhỏ ngó theo chàng. Không náo nức đợi chờ. Không động và không tiếng.

CHƯƠNG 2

Trang nằm thao thức trong bóng tối, trong căn buồng chỉ còn lại tiếng thở đều hòa của hai đứa nhỏ, nằm hai bên, ngủ rất ngoan và rất yên. Tiếng chuông đồng hồ thả giọt. Tiếng chuông đồng hồ thả giọt vào không cùng lặng lẽ...

Trang nghe đêm đi, từng bước đêm đi. Trên mái nhà. Trên trời cao mênh mông. Trong lòng nàng lạnh buốt bấy lâu, đêm nay bỗng thấy bồi hồi xao xuyến. Một mặt hồ thu nào đó đang xôn xao những đợt sóng ngầm. Trong một lòng đất nín câm nào đó, đang chứa mình một mầm hạt nhỏ. Mầm hạt đó Trang tưởng như đang lớn dần lên.

Nàng nghĩ lại đời nàng. Từng đoạn đã qua, từng mùa đã hết. Mỗi ngày tháng là một cánh lá. Lá đã bao nhiêu cánh rụng xuống? Đời đã bao nhiêu mùa xuân qua. Thuở dậy thì, tuổi thiếu nữ, ngày bước lên xe hoa, buổi đổi thay một đời, tất cả đều hiện về trong đêm nay, tất cả đêm nay trong hồn Trang nhớ lại. Nàng đã lớn lên như một cô gái tỉnh lẻ. Trên những lòng đường cỏ mọc. Dưới bóng những hàng cây âm thầm.

Trong tiếng còi tàu chiều chiều vang lên ngoài bến xa. Trong nhịp guốc gõ đều trên vỉa hè những buổi trưa thiêm thiếp nắng. Những ngày đi học là phần thời gian thiên đường, lộng lẫy nhất của đời Trang. Nghĩ lại còn thấy đẹp. Nhớ lại còn thở dài, còn chảy ra những hàng nước mắt. Trường có bóng phượng vĩ rực rỡ, có sách vở thơm ngát hương thơm những giấc mộng đầu mùa. Có bạn có thầy. Có cái thế giới thân yêu đó của bảng đen và phấn trắng. Chúng nó, đám bạn gái, theo nhau lên từng lớp, đi chung một đường, về chung một lối, ríu rít vui như một đàn chim.

Lớn hơn, ra khỏi cửa trường, gió đời cướp lấy, ném từng thân thể trên từng ngã đường cách biệt. Người con gái tinh nhỏ lấy chồng. Rất sớm. Như một định luật. Như một bắt buộc. Và cũng như một tình cờ, một may rủi. Người đàn bà tỉnh nhỏ cũng như người thiếu nữ trong ca dao xưa, như một hạt mưa. Mưa tự trời rơi xuống, không biết rơi vào đâu. Hạt vào ruộng mọc, hạt ra vườn đào.

Đám cưới đến. Đám cưới không có bởi tình yêu. Đám cưới như một đặt định, một thỏa ước giữa hai gia đình mà Trang không có quyền được có ý kiến. Ngày lên xe hoa là một ngày buồn. Trang khóc. Bạn gái, có mấy cô là phù dâu, thấy Trang khóc, cũng khóc theo. Đời người thiếu nữ tỉnh nhỏ như thế. Buồn như mùa thu. Sầu như lá rụng. Chỉ thấy mưa bay, không thấy nắng hồng. Chỉ có mây mù, không có trời xanh.

Thế là cô Trang đã chết. Cô Trang trở thành vợ Quýnh, người nàng dâu trưởng của gia đình Quảng Hưng.

Ý nghĩ miên man, bốn bề, lần lượt hiện hình trong đầu óc Trang như một xâu chuỗi của những hình ảnh và những sự việc buồn thảm. Nỗi buồn thâm kín ấy ở với Trang đã bao nhiêu năm. Không tăng lên. Cũng không bớt đi. Không ra vẫn còn mà cũng không ra đã mất. Sự lặng lẽ này như biến thái của một tâm trạng bình tĩnh có vương vương đôi chút ngậm ngùi. Tôi không khóc nữa. Những giọt nước mắt đã chạy trở vào. Tôi không vật vã, không quằn quại nữa. Tôi đã mệt, đã im, và nghe mãi, bao nhiêu chiều buồn, bao nhiêu đêm đen, những xúc động trong tôi dần dần lắng xuống. Dĩ vãng trở thành mặt hồ. Lạnh tanh. Trong suốt. Nhìn thấu tới cái đáy thăm thẳm của nó. Cuộc hôn nhân không có bởi tình yêu, vợ chồng chỉ còn là một chung sống gượng ép ngã dần vào tử nhạt.

Lúc trở thành mẹ, lúc sinh ra đời đứa con thứ nhất, Trang đã ôm chặt lấy một hy vọng cuối cùng. Là đứa con sẽ trở thành lẽ sống mới của đời nàng. Trẻ thơ sẽ thay cho người lớn, ở bên nàng như một an ủi. Nàng đã có một đối tượng

thân yêu mới. Nàng sẽ trút hết tâm hồn nàng cho đứa con. Nhưng rồi Trang thất vọng. Thấy là sự thật không phải thế. Thấy là nàng lầm. Nàng đã trở thành mẹ. Nàng thương yêu con thật tình. Như tất cả những người mẹ. Nhưng có điều này, là tình thương con không đủ cho người đàn bà, mỗi buổi sáng còn ngầy ngất vì chính cái nhan sắc đương xuân của mình phản chiếu trong gương. Đôi mắt tôi trong suốt, tình tứ và nồng nàn. Đôi mắt ấy để cho ai, cho ai nhìn thấy? Thân thể tôi còn là một biển hiến dâng, một nguồn ham muốn, thân thể tôi dùng để làm gì? Những buổi tắm, khóa thân ngó xuống, thấy da thịt mình tròn đầy và trắng muốt như sữa động. Những lần gội đầu, thả mái tóc cho chảy dài thành suối, sợi tóc nào cũng đen ánh, chưa một sợi nào ngả màu tháng năm. Thảm kịch dấy lên, âm thầm, nhưng nung nấu và cực kỳ mãnh liệt. Tấn thảm kịch muôn đời của người đàn bà. Tấn thảm kịch của thân thể. Thân thể vừa như một lưu đày, vừa như một phá vỡ. Nó vừa bảo Trang hãy kìm giữ lại nó vừa bảo Trang nổi loạn đi thôi. Nhiều lúc, thường vào ban đêm, giữa tiếng đồng hồ thả giọt

và giữa bóng tối, Trang trống trải với sự vùng vẫy của thân thể bốc lửa da thịt hồn chồn. Trang có cảm tưởng nàng là hai sự kiện trái ngược nhau, trong một. Nàng vừa là một con dê, vừa là một ngọn triều. Con dê ngăn lại một ngọn triều hung dữ. Và ngọn triều thì xô chuyển liên hồi một bờ dê mong manh. Những lúc thấy mình vừa thoát nghĩ đã tràn đầy tội lỗi, Trang quay sang, ôm chặt lấy con. Nàng ôm chặt, thật chặt, đứa nhỏ vào lòng. Như một bám víu, như một cầu cứu.

Vô ích. Nàng không phải là một người đàn bà của luân lý đạo đức. Nàng cũng không phải là một người đàn bà dâm ô điên cuồng, với những chứng tật kỳ quái. Nàng chỉ giản đơn là một người đàn bà có một thân thể chưa từng chết những đường dây cảm giác. Trong đêm tối và cô đơn, những đường dây cảm giác ấy đã rung lên. Thân thể kia chưa khô héo chút nào. Và nó đòi hỏi. Nó đòi hỏi được ve vuốt, được thỏa mãn. Nó đòi hỏi được sống với cái trạng thái bình thường của một thân thể lành mạnh.

Những đêm mùa hè! Trang sợ nhất những đêm mùa hè, nồng nực bốc lửa và da thịt nàng cũng bùng bùng bốc lửa theo. Những đêm mùa nực muốn khỏa thân mà ngủ, muốn mở toang cửa sổ đón gió đêm tự trời sao đáp xuống, lọt vào, tỏa đầy da thịt như muôn ngàn ngón tay âu yếm của một người tình bí mật ban đêm. Những đêm mùa hè. Những đêm mùa hè như một cực hình. Nhiều lúc không nhin được, Trang vật vã bật lên những tiếng rên nho nhỏ như một con vật bị thương. Những đêm mùa hè. Như đêm nay. Cái nóng thúc giục. Cái nóng ma quái. Một thoáng gió hây hây. Mồ hôi ở những khoảng trũng. Thái dương hầm hập. Cái nhìn tức tối, muốn khóc. Giấc ngủ không đến. Trời ơi! Sao giấc ngủ không đến, và đêm ráo hoảnh mở lớn hàng nghìn cặp mắt nhìn ngó giễu cợt người đàn bà còn trẻ đẹp vô ngần phải sống cô đơn.

Tiếng chuông từ ngoài cửa, vang lên thật sâu, trong căn nhà yên tĩnh. Ông ấy đi dạo và ông ấy đã trở về, Trang nhủ thầm, và bước xuống khỏi giường. Nàng cài lại hàng khuy áo trước ngực. Thốt nhiên, Trang đỏ bừng mặt. Nàng bật đèn.

Căn buồng ngủ sáng chói làm Trang hoa mắt trong khoảng khắc. Đã toan mở cửa đi xuống, nghĩ thế nào, Trang lại chạy vội đến trước gương. Nàng cầm lược, chải vội mái tóc. Nhìn lại nàng trong gương một lần nữa, Trang yên tâm, mở cửa, bước mau xuống cầu thang. Khói thuốc lá từ ngoài đường, theo Ninh vào cùng cánh cửa mở hé. Ninh tươi cười:

– Xin lỗi. Tôi về muộn quá.

– Không sao đâu ạ! Tôi chưa ngủ.

– Không ngờ chị cũng thức khuya. Chị đọc sách?

Trang đáp "dạ" cho qua vì nàng không tìm được câu trả lời nào khác để chứng tỏ được cho sự thức khuya của mình. Nàng yên lặng dẫn đường cho Ninh lên lầu, như hồi chiều, lúc chàng mới tới.

Yên tĩnh của đêm khuya tỏa lên một cái gì thân mật. Một thân mật riêng tư giữa hai người

thức trong khi tất cả những người khác đều đã ngủ yên. Yên lặng trở thành một có mặt đồng lõa. Trang và Ninh như cùng nhận thức được sự thân mật đồng lõa này. Hai người nhẹ bước trên từng bậc thang. Nhớ đến vũ trường chàng vừa đến, thốt nhiên Ninh bật cười một tiếng ngắn vui thú.

Trang quay lại:

– Anh cười gì thế?

– Tỉnh nhỏ này đầy đầy những ngạc nhiên không ngờ. Chị biết không, ở đây cũng có một tiệm nhảy. Tôi vừa đến đó. Chị đã đến đó bao giờ chưa?

– Tôi có nghe thấy nói. Cố nhiên tôi không đến đó bao giờ.

Trang nhấn mạnh vào hai tiếng “cố nhiên” khiến Ninh nhận thấy ngay câu hỏi của chàng vô lý. Chàng nhìn sang Trang, nghĩ đến một thế giới khép kín. Một thế giới đẹp buồn rầu, ở đó có những gót chân son hồng di động trên nền

đá hoa, một căn buồng riêng, ở đó là những tấm rèm cửa buồng rủ, tiếng chuông đồng hồ ngân nga thả giọt, thế giới đó khuất lạng đã bao nhiêu năm mà chàng vừa hé thấy bằng một hé nhìn thứ nhất. Trang với tỉnh nhỏ này, cũng là một xa lạ. Tỉnh nhỏ với người, linh hồn giống nhau, nhưng sống bên nhau mà là sống cực kỳ cách biệt.

Hành lang tối mờ mờ. Buồng Hoa, cửa đóng tối đen. Buồng Trang, lọt ra một tia sáng nhỏ như một tơ chỉ. Ninh đứng tựa lưng vào tường. Trang đối diện Ninh, ngả mình vào lan can. Mái tóc nàng in lên một nền trời sao thưa thớt. Bóng tối làm cho Trang tự nhiên hơn.

Nàng nhìn chàng trẻ tuổi và nghĩ đến một cái gì thật trẻ, thật sáng. Trẻ như đời nàng thuở trước. Sáng như hồn nàng thuở xưa. Chàng trẻ tuổi đứng đó, chợt như cho Trang ngậm ngùi và tiếc thương rất nhiều điều. Những dấu chân xưa trên lối mùa xuân thơm. Những buổi đẹp trời đã mất. Những mộng vàng lỡ. Những mây trắng, những hoa nắng một thời. Trang đưa tay lên vuốt một làn tóc lò xo, đầu nàng cúi xuống, ánh mắt

mờ đi. Yên lặng hoàn toàn. Tất cả là một dõi theo và một nghe ngóng đêm đi. Đêm mở những con mắt. Nhìn người. Nín thinh.

– Anh định bao giờ ra thăm cửa hàng?

– Ngoài bến phải không chị?

– Dạ và cùng một dãy với cửa hàng bà Phán Định. Ngoài bến vui hơn trong phố, Nhưng ồn ào và bụi bặm lắm.

Trang cười nhỏ:

– Anh chịu khó thật.

Ninh cãi:

– Tôi đã làm được gì đâu mà chị khen tôi chịu khó.

– Về đây, Buôn bán. Thế là chịu khó. Tỉnh nhỏ này không phải để cho những người như anh.

– Như thế không phải là chịu khó. Chỉ là tôi muốn thay đổi.

Ninh cười:

– Tuy chẳng hiểu là thay cái gì, đổi cái gì. Người ta sống lắm lúc kỳ quái và lạ lùng ghê lắm. Không biết là mình muốn cái gì nữa. Có lẽ là thầy mẹ tôi thấy tôi chơi bời hư hỏng quá, đẩy tôi về đây ít lâu cho nó đứng đắn lại con người. Tôi có thể từ chối không chịu xuống đây. Nhưng tôi đã không từ chối.

– Bây giờ anh hối hận?

– Trái lại. Tôi rất bằng lòng. Về đây không phải là một lưu đày. Tôi nghĩ rằng tôi đã yêu tỉnh nhỏ này, với những cái tưởng như không có gì đáng yêu của nó. Tôi nghĩ tỉnh nhỏ này sẽ làm cho tôi thay đổi. Không chừng nó đã đổi thay tôi rồi, ở một điểm nào còn mơ hồ tôi chưa tìm hiểu được nguyên nhân. Những cái gì mình yêu thì mình phải biết. Rõ lắm. Không nhầm lẫn được. Bến tàu lúc tàn nắng, tàu về, đám phu vác tập

nập, những con đường cỏ mọc, đêm yên tĩnh, những thước không khí trong vắt, đó là những vẻ đẹp riêng của thành phố này mà tôi yêu. Không, tôi không ân hận.

Ninh đưa tay lên nhìn đồng hồ. Chàng nói, dịu dàng:

- Đã khuya, mời chị đi nghỉ.
- Anh cũng nên đi nghỉ kéo mệt.
- Tôi quen thức khuya đã bao nhiêu năm nay.
- Về đây, anh phải đổi khác. Anh phải quen đi ngủ thật sớm.

Ninh mỉm cười, gật đầu:

- Có lẽ thế. Có lẽ phải như thế.

Ninh đứng nguyên ở chỗ cũ, với điều thuốc cháy trên tay, nhìn theo Trang uyển chuyển đi về buồng riêng. Cánh cửa mở ra, ánh sáng, rồi cánh cửa đóng lại. Ninh đứng đó, giữa hành lang

vây phủ bởi bóng tối hoàn toàn. Rồi chàng lững thững đi lại chỗ lan can, nơi Trang vừa rời bỏ. Thoang thoang trong không khí một mùi thơm vương lại của tóc, của da thịt người đàn bà. Ninh xua đuổi mau chóng một ý nghĩ vẩn đục. Lòng chàng lắng đọng, êm ả, nhẹ nhàng băng khuâng. Giữa những vì tường. một phiến trời đen như mực tàu. Những vì sao thưa thớt thả xuống một ấn tượng lung linh hư ảo. Khoảng sân phía dưới cũng tối đen như nền trời.

Ninh đứng thật lâu, cảm nhận được toàn vẹn sự cô đơn của chàng đêm đầu tiên giữa một tỉnh nhỏ lạ lùng và bờ ngõ. Chàng nhớ đến một người tình đã mất, mà tất cả hình ảnh, dấu vết và kỷ niệm chỉ còn là một tấm hình mang theo. Ninh trở vào phòng, bật đèn.

Tấm hình cầm trên tay, Ninh ngấm nhìn cái khuôn mặt đã thuộc về một thế giới khác, trở thành sở hữu của một người đàn ông khác. Sự buốt nhói chột gợn lên như một mũi kim đâm suốt qua tim. Ninh nâng tấm hình lên gần, nói nhỏ với khuôn mặt trong đó, « Anh còn yêu em

thật sao? » Tiếng nói vang lên trong căn phòng, dội ngược trở lại tâm hồn Ninh phút này cũng như một căn phòng mênh mông và trống trải. Không, người ta không thể sống trọn đời với một niềm đau, một vết thương quá khứ. Phải đuổi dạt đi những bóng ma. Phải nhận chìm hết thảy vào quá khứ. Về đây làm gì nếu không là để sống khác đi, khởi sự cho mình những ngày tháng mới.

Ninh nhìn tấm hình một lần cuối cùng. Sống không thể là một tưởng niệm. Người ta không sống mãi mãi với một tấm hình. Không thể. Ninh nghĩ như vậy, và chàng mở va li, đặt tấm hình xuống đáy, lật úp xuống. Đèn tắt, Ninh nằm xuống giường. Chàng cảm thấy buồn rầu hơn. Nhưng yên tâm hơn. Giấc ngủ không đến khó khăn như Ninh tưởng. Chàng ngủ tiếp.

Từ nhà bà Quảng Hưng, xuống bến tàu, con đường dài chừng một cây số trở lại. Nắng vừa dậy. Ánh nắng ấm áp chưa làm mất đi sự trong mát của sớm mai. Trang và Ninh thong thả bên nhau.

Trang im lặng để mặc cho Ninh ngắm nhìn sự thức dậy muộn màng của những hè đường tỉnh nhỏ. Người đi lại thưa thớt. Nhiều cửa tiệm còn đóng kín. Những chiếc xe chở nước từ mạn bờ sông tiến vào. Bánh gỗ lăn trên mặt đường lộc cộc. Những giọt nước nhỏ xuống thành một vệt ngoằn ngoèo trên mặt nhựa lồi lõm.

Trang mặc một cái áo dài hàng lụa màu ngà. Quần đen. Tóc cuốn cao. Đôi guốc nàg đi để lộ hai gót chân trắng nuốt. Đã lâu lắm, Trang mới ra phố. Phố xá nàg nhìn thấy hai bên vẫn vậy, nhưng lòng nàg xôn xao trong một niềm vui ngỡ không ngờ.

Buổi sáng, Ninh xuống nhà dưới, rửa mặt, ăn điểm tâm và đã gặp bà Quảng Hưng. Bà lão vẫn còn đau, họ từng hồi rũ rượi và nói chuyện với Ninh từ trong màn. Bà cụ đau, nhà không có ai, mẹ con Hoa ra cửa hàng từ sáng sớm, và bà Quảng Hưng đã bảo Trang mặc áo, lấy chìa khóa ra mở cửa hàng ngoài bến cho Ninh tiếp nhận.

Tối gần bến tàu, sinh hoạt ồn ào tấp nập hơn.

Người đi lại đông đúc. Bến chưa nhìn thấy nhưng không khí của bến đã lan rộng vào những phố kề liền với bến như một vòng đai chạy dài phía sau. Một đoàn xe vận tải đậu nối hang. Mui xe mở toang. Hàng được đưa từ mặt bến vào, chất lên xe từng đồng bao tải lớn. Những bao tải căng phình nằm trên bờ vai lực lưỡng cháy nắng đám phu cỡi trần chạy huỳnh hực. Những giọt mồ hôi óng ánh trong nắng. Mùi ngô, gạo ngai ngái bốc lên. Bụi cám bay đầy trong không khí. Cùng với từng bao hàng được ném từ vai đám phu khuân vác lên mặt xe, là tiếng lách tách đều nhịp của những chiếc thẻ gỗ được ném xuống thùng. Thẻ thay cho đếm. Mỗi thẻ là một bao hàng. Một cái thẻ nằm trong thùng gỗ là một bao hàng đã nhận xong. Ninh đứng lại, ngắm nhìn cảnh tượng sinh hoạt nhộn nhịp, nghĩ rằng sinh hoạt này đã trở thành khung cảnh đời sống thường nhật của chàng, bắt đầu từ sáng nay.

– Anh thấy thế nào? Tiếng Trang hỏi sang.

Ninh cười:

– Lạ. Nhưng trước lạ sau quen.

Chàng chỉ tay vào đám phu khuân vác chạy đi chạy lại không ngừng:

– Họ làm việc mệt nhọc. Trưa về lăn ra ngủ. Chiều làm việc nữa. Tối, họp nhau ngồi nhau để, mặt mũi đỏ sạm, cười nói ba hoa, tối về lại lăn ra ngủ. Một đời sống giản đơn, không bao giờ có những phiền hà nhiều mặt như đời sống chúng ta. Những đầu óc không bận tâm bao giờ về những suy nghĩ nhiều khi tôi thấy là cần có, nhiều khi lại thấy là vô ích lắm. Chắc chắn một điều này. Giấc ngủ của họ ngon lành hơn giấc ngủ chúng ta. Họ yên ổn. Sống lâu hơn. Và như thế, sung sướng hơn.

– Có thật sung sướng hơn không?

Ninh đáp, thành thật:

– Hơn chứ. Tôi hằng muốn được sống như thế. Bình thường không lo âu, không xao xuyến. Như mọi người. Khi mình nghĩ là mình không

giống với mọi người, là những vấn đề, những khó khăn bắt đầu.

Hai người đã đi tới cuối phố. Một khoảng trống mở rộng như một giải phóng bất ngờ cho tâm mắt. Bên kia một bức kè xi măng thấp chạy dài, mặt sông lớn hiện ra. Ninh đứng sững, gần như muốn kêu lên một tiếng ngạc nhiên vui thích. Chiều qua Ninh đã nhìn thấy mặt sông trong hoàng hôn, dưới dáng chiều. Một mặt sông dịu dàng như một dải lụa có những màu sắc lóng lánh đổi thay, trải rộng trong một không gian tàn nắng. Mặt sông buổi chiều dịu dàng, hiền lành, như một đời sống đã lắng nghiêng vào thư thái nghỉ ngơi. Những màu sắc lộng, và chìm. Những gợn nước lăn tăn. Bãi bờ của dòng sông chiều cũng như mang linh hồn trầm tư của mặt nước, bãi bờ đều hiu hiu như có một tiếng thở dài của cây cỏ toát lên.

Buổi sáng, dòng sông mang một khuôn mặt hoàn toàn khác biệt. Nó là hình ảnh một đời sống đương triều, chan hòa sinh khí. Nắng rực rỡ. Nắng bay múa. Nắng như một dòng máu

hồng tuôn chảy thao thao. Nắng hát, nắng ca trên mặt sông nhảy nhót. Nước buổi sáng là một tấm gương cực sáng láng của trời. Một vài cánh bướm lướt qua. Bướm căng gió, thuyền xuôi băng băng.

– Đẹp. Ninh thốt lên.

Ninh ngây ngất trước vẻ đẹp của dòng sông rực rỡ khiến Trang cảm thấy như nàng cũng lần đầu chợt khám phá thấy cái dòng sông tỉnh nhỏ đẹp không biết chừng nào.

Đưa mắt nhìn nhau, cái nhìn là một đồng ý, Ninh và Trang cùng vượt đường đi sang. Một chiếc xe vận tải bất chợt từ phía tay phải ầm ầm lao tới. Trang giật mình luống cuống chưa biết tiến lui như thế nào. Ninh nắm tay nàng kéo lùi lại. Chiếc xe băng sát qua người Trang, Trang hoàn hồn, nhưng trống ngực nàng còn đập mạnh. Nàng vừa sống một khoảnh khắc hồi hộp. Da thịt bao nhiêu năm im lìm trống không thức tỉnh trong va chạm bất ngờ, hơi nóng lửa truyền lan bàng hoàng vào cảm giác. Trang mỉm cười, vuốt lại tóc, thở ra:

– Ghê quá!

Hai người bước lên cái kè xi măng thấp chạy dài theo bờ sông. Gió đột nhiên thổi mạnh. Tà áo Trang bay phấp phới trong nắng. Nàng ngửa mặt cho nắng gội chan hòa trên tóc, trên cổ. Nàng nghe sự xôn xao khởi dấy trong lòng nàng, nàng nghe sự ngậy ngất đó của thân thể nàng như suốt bấy lâu lưu đày vừa được giải phóng, nàng nghe theo tiếng đập như một reo vui của tà áo lụa. Và nàng sống với một hạnh phúc, hạnh phúc đó còn mong manh, hạnh phúc đó thoát nhú lên chỉ là một ý niệm, nhưng hạnh phúc đó có, đích thực, Trang biết như thế. Nàng cảm thấy nó sáng láng và rõ rệt trong nàng. Không, cuộc đời nàng chưa hết đâu, thân thể nàng chưa lịm chết, cái chết bấy lâu chỉ là một giả chết, im lặng bấy lâu chỉ là một trạng thái đời chờ, dòng sông rục rờ dưới thấp kia, cái nắng cái gió này, trời xanh biếc trên đầu, niềm vui nở hoa trong thân thể, tất cả cùng đồng loạt cao giọng nói cho Trang biết nàng vẫn còn một đời sống, nàng vẫn có một tâm hồn, nàng vẫn có quyền được sống, được đợi chờ và được

thương yêu. Dòng sông hắt trả tấm gương mênh mông của nắng sáng chói lòa lên cao. Trang có cảm tưởng như nó còn hắt trả cho nàng. Nhìn thấy một khuôn mặt mới, khuôn mặt đó là nàng, chợt thức tỉnh bởi đất trời đẹp quá, chợt ra khỏi cái thế giới lưu đầy để thấy cuộc đời còn đầy đặc những quyến rũ, những chào mời, những trái chín trên cành chưa kịp hái, những hoa hồng thơm ngát, ở đó, rung rinh, lộng lẫy, trước tầm tay.

Ninh chỉ xuống mặt nước lòa chói:

– Tôi không thể nghĩ tỉnh nhỏ này không có dòng sông này.

Trang cười:

– Dân chúng ở đây chắc không ai có những ý nghĩ như anh. Dòng sông không thuộc về ai. Nó vô thừa nhận. Biếu anh đấy.

– Tôi yêu những dòng sông, chị biết không? Có người chỉ yêu những con đường trải nhựa,

những ánh điện. Có người chỉ thích được cả đời sống với núi cao, riêng tôi, tôi yêu những dòng sông. Yêu từ thuở nhỏ. Yêu từ những con sông thật nhỏ, thật hiền, yêu đến những dòng sông thật menh mông, có sóng, có triều, lúc đầy lúc vơi, nó gọi cho mình cái ấn tượng của biển cả. Hồi nhỏ, tôi ở gần biển. Nhà cách biển có một cây số, đêm nằm nghe thấy rõ tiếng sóng đổ hồi. Lớn lên, không bao giờ tôi được trở về nơi chốn đã ra đời. Nhưng ở mãi trong tôi là tình yêu biển, yêu sông, yêu nước, yêu sóng từ đó. Chị có như thế?

Trang thành thực đáp:

– Không. Tuổi nhỏ của tôi thường lắm. Tôi lớn lên, đi học, lấy chồng, vẫn ở trong lòng những con đường cũ. Những con đường mà anh đã thấy đó, buồn bã, khuất nẻo. Và tôi không cảm thấy gì hết. Người đàn bà tỉnh nhỏ như chúng tôi, không có một đời sống riêng.

Ninh lắc đầu nhìn Trang:

– Tôi không đồng ý. Ai cũng có một đời sống riêng. Đó là đời sống lạ lùng và phong phú nhất.

Trang cười:

– Nhưng tôi đã nói với anh là tôi không có.

– Thế là chưa biết. Chưa nhìn thấy. Có khi là vì nhìn thấy mà không dám sống với nó. Ai cũng có một đời sống riêng. Nó là gia tài là sở hữu của mình mà không kẻ nào cướp được.

Ninh bước xuống bậc xi măng, và rất tự nhiên, chàng đưa tay cho Trang, đỡ nàng bước xuống. Trang ngập ngừng một giây. Nàng nắm lấy tay Ninh. Hai gò má nàng đã ửng đỏ. Nàng biết có nhiều cặp mắt đầu đó, bên kia đường, từ trong những căn nhà, những cửa tiệm đang nhìn ra bằng những cái nhìn xoi mói. Cử chỉ thân mật giữa nàng và Ninh chột mang ý nghĩa một hành động thách thức táo bạo.

o O o

Cửa hàng bà Quảng Hưng nhường lại cho

Ninh là một căn nhà một tầng, trông thẳng ra mặt bến. Nó ở giữa một dãy căn giống nhau, chỉ khác ở số nhà, màu sơn và những tấm bảng kê tên hiệu treo nghiêng trên thành cửa. Trang mở khóa. Cánh cửa cốt kết mở rộng. Chung quanh chỗ hai người đứng, một đám đông đã tò mò xúm lại. Trẻ nhỏ đứng lẫn với người lớn. Ninh trở thành cái đích của một ngắm nhìn hiếu kỳ. Bến tàu nhìn Ninh như một người lạ mặt. Ninh cúi xuống, xoa đầu một đứa nhỏ. Nhiều tiếng cười khúc khích nổi lên. Trang cũng cười và Ninh cũng cười. Không khí đượm một vẻ gì thân mật quê mùa Ninh không thấy ở những thành phố lớn. Đời sống ở thành phố lớn khác. Liên hệ giữa người và người cũng khác biệt lắm ở những thành phố lớn. Mỗi cá nhân là một hoang đảo. Người với người dẫu hàng xóm, người với người dẫu láng giềng, nhưng vĩnh viễn là những lạnh lùng và những xa lạ nhau. Ở đây khác. Từ những cái nhìn tò mò kia, Ninh biết chàng sáng nay còn là một kẻ lạ mặt, nhưng rồi trong những ngày tháng tới, sự xa lạ sẽ thành thân quen, những biên thùý cách biệt sẽ không còn nữa.

Tâm trí nhẹ nhõm trong ý nghĩ ngọt ngào, Ninh theo Trang bước vào cửa tiệm. Trái với dự đoán của Ninh, căn nhà tuy đã lâu ngày, không bụi bặm như chàng tưởng. Trước khi chàng đến, đã có một sự thu dọn lại. Trên tường, một cái lịch treo xinh xắn. Bàn làm việc sạch sẽ, cái ghế bành bọc da nâu kê ngay ngắn. Góc bàn, một cái gạt tàn thuốc. Ninh đi lại mấy bước trong căn nhà, nhìn thấy dấu vết đó của sự săn sóc chỉ có thể có bởi một bàn tay đàn bà mà thôi. Chàng quay lại:

– Cám ơn chị.

Trang cười sung sướng, vì thấy Ninh có vẻ hài lòng:

– Có gì đâu mà anh cám ơn. Hơi chật. Nhưng như anh thấy đó, cửa tiệm nào ở bến tàu nào cũng như thế cả. Nơi này chỉ để anh giao dịch. Còn hàng đã có kho riêng.

Đám trẻ con bầu kín ngoài cửa, vẫn mở lớn những con mắt tò mò nhìn vào khiến Trang nghĩ nàng không nên ở lâu. Nàng trao chìa khóa lại

cho Ninh, dặn chàng một vài điều nho nhỏ cần nhớ rồi cáo từ. Ninh đưa Trang ra cửa. Chờ cho Trang đã khuất ở đầu phố, Ninh từ cửa hàng đi dạo một vòng hết khu vực bến tàu. Đi qua cửa hàng bà Phán Định, Ninh thấy mẹ con Hoa đứng ở cửa. Bà Phán Định mời Ninh vào chơi, nhưng chàng xin lỗi và tiếp tục cuộc đi dạo. Nắng đã lên, gay gắt hơn.

Mặt sông ngời ngời như nắng đốt lửa ở đó, và lửa làm bốc lên một thứ hơi chấp chờn choáng váng. Những con thuyền, mũi phủ kín bưng nằm im lìm. Những cây cần được nhắc lên. Giờ dỡ hàng đã chấm dứt. Đám phu cời trần ngồi từng tốp trên những trụ đá, trong những quán hàng xếp hàng theo dọc bến, đang chia tiền công. Họ nói lớn tiếng như cãi nhau, và không một ai ngừng đầu lên khi Ninh đi qua.

Trước mọi sinh hoạt hầu như tạm thời ngừng nghỉ, có một tốp phu còn xúm xít chung quanh một cái cân bàn, khiến Ninh ngạc nhiên tiến lại. Ngồi sau cái cân là một thiếu nữ. Y phục của thiếu nữ cho Ninh biết ngay cô ta là người Trung

Hoa. Áo ngắn, xẻ hai bên, tay ngắn, vải hoa. quần bó chèn cùng một thứ vải hoa như áo. Thiếu nữ có một thân hình thật nở nang. Hai cánh tay để trần, tròn lẳn, rám nắng. Mắt to, sáng. Môi hồng và đầy. Thiếu nữ vừa cân hàng vừa cười đùa rất tự nhiên với đám phu. Tiếng cười của nàng hồn nhiên. Cái miệng rộng. Mỗi khi thiếu nữ ngửa cổ cười lớn, cặp môi ướm lại để lộ một hàm răng đều và trắng óng ánh.

Một người phu giậm chân giục:

– Cân mau lên cô Sầu. Đói quá chừng rồi. Mà để đến chiều có được không cô Sầu?

Thiếu nữ lắc đầu cương quyết:

– Không được. Phải cân hết trưa nay cho kịp giờ tàu về.

Ninh đứng sau đám phu, nhìn thiếu nữ làm việc dưới nắng. Một cuốn sổ nhỏ đặt trên đùi, một cái bút chì trên tay, thiếu nữ cân hàng, ghi sổ bằng những cử chỉ nhanh nhẹn thành thạo

chưa từng thấy. Hàng đặt xuống cân, thoăn thoắt, hết bao này đến bao khác. Những đám phu làm vội, thật nhanh tay, mà thiếu nữ cân hàng còn nhanh tay hơn. Cảnh tượng này có một vẻ đẹp riêng, khiến Ninh còn muốn đứng lại ngắm nhìn thêm nữa. Một lát như thế. Rồi thiếu nữ Trung Hoa chợt ngừng tay ghi sổ. Nàng đã phát giác sự có mặt của chàng trẻ tuổi. Thiếu nữ ngược mắt nhìn, nàng hơi cau mày lại. Nụ cười tưởng như bất tuyệt trên cặp môi đỏ hồng, chợt biến đi trong khoảnh khắc. Ninh cúi đầu chào, chàng mỉm cười như xin lỗi về sự có mặt của mình.

Đột nhiên, thiếu nữ thay đổi ý kiến. Nàng gập sổ, khóa cân, và bảo người cai phu:

– Để chiều cân tiếp.

Đám phu nhao nhao phản đối:

– Cô Sầu lạ thật. Lúc cân lúc lại thôi. Đồng bóng vừa vừa chứ nhé.

Sầu đã lấy lại được nụ cười:

– Đồng bóng đấy. Đã làm sao chưa?

Đám phu giải tán. Họ kéo nhau băng qua mặt bến phơi dãi dưới nắng đến ăn ở hàng hiên rộng bên kia đường. Sầu đứng lên, đánh rớt cuốn sổ tay xuống đất. Ninh cúi xuống nhặt. Thiếu nữ cười, nét mặt nàng đỏ bừng, trông thật khả ái. Nàng nói nhỏ “cám ơn”. Và lững thững đi, mắt nhìn thẳng nhưng nụ cười vẫn nguyên vẹn trên môi. Ninh đi bên cạnh, bắt chuyện:

– Ngày nào cô Sầu cũng cân hàng ở đây?

– Trừ những ngày mưa. Ông về đây buôn bán với chúng tôi?

Ninh ngạc nhiên:

– Đúng như thế. Sao cô biết?

– Đám phu họ nói. Cái gì xảy ra ở bến tàu này đám phu họ cũng nói chuyện với nhau ngay.

Sầu cười thành tiếng, giòn giã:

– Và họ nói gì tôi cũng biết ngay. Tôi còn nhìn thấy nữa. Lúc bà Trang mở cửa hàng cho ông vào. Ông ở nhà cụ Quảng Hưng phải không. Ông về đây buôn bán, đừng có cạnh tranh với nhà tôi đấy nhé.

Sự thân mật mau chóng và không ngờ. Ninh nói đùa:

– Cạnh tranh làm sao được. Cạnh tranh chắc thua quá. Tôi mới về, cái gì cũng ngỡ. Chỉ lo những người địa phương tinh khôn như cô Sầu bắt nạt.

Sầu chუმ chím:

– Ai bắt nạt được ông.

Giọng nói của Sầu lơ lớ, trầm bổng, có nhạc, nghe rất lạ tai. Người thiếu nữ Trung Hoa tự nhiên trong vẻ đầm thắm riêng biệt của cô, vẻ riêng biệt ấy hơi ngây ngô khờ dại, nhưng ngộ nghĩnh và rất đáng yêu. Thiếu nữ có một dáng đi mạnh dạn, tràn đầy sinh lực. Cái áo ngắn bó

chên ở phần dưới, làm nổi hình những đường cong. Phía trước, vải áo căng thẳng, là sự giam giữ chặt vật một bộ ngực dậy thì nhọn hoắt. Bộ ngực phập phồng lên xuống theo hơi thở.

Thiếu nữ thở ra sự hồng hào, toát ra vẻ thanh xuân. Ở Sầu là nét đẹp nấu chín ngoài thiên nhiên, trong gió nắng, gợi nghĩ đến những bãi biển mùa hè, gió bay lồng lộng trên nước xanh, đó là cái đẹp của tiếng cười giòn giã thả giọt trong những khoảng mênh mông sáng láng rười rượi ánh sáng. Của những cánh bướm đập tiếng đập lồng lộng dưới trời vàng. Của những dấu chân nhảy nhót trên đồng cỏ, của môi hồng và của da nâu, một thân thể đương hoa phơi phơi như một khoảng vườn xuân muôn hoa cùng nở. Nhìn nhìn Sầu, nghĩ đến một vẻ đẹp khác: Vẻ đẹp đài các, kiêu hãnh. Tưởng như lạnh lùng nhưng không thiếu những nét khêu gợi riêng. Vẻ đẹp thiếu phụ của Trang.

Sầu là đẹp của ngày. Phơi bày và lộ liễu. Đẹp của mặt trời chói chang rực rỡ, nó phô bày hết không che giấu, nó phơi mở hết không bắt người

nhìn phải kiểm tìm thêm bằng những khám phá riêng. Đó là cái đẹp của Thúy Vân. Tròn, đầy, mạnh khỏe, rất vui và rất tươi, rất nhiều những cái mời chào, nhưng thiếu vắng những điều huyền hoặc. Đẹp của ngày như một con đường thẳng suốt, nhìn đầu đường gần thấy luôn được cuối đường xa. Nó nổi hết lên bề mặt. Nó nói hết trong một lần, ta nhận được đầy tay, nhận được hết từ một lần thứ nhất.

Trang trái lại, Trang là đẹp của đêm. Của một vòm trời sao đêm thăm thẳm. Thứ đẹp cao vút, không đáy, gây mơ mộng, và gây tưởng tượng. Đẹp của những con đường thấp thoáng bóng lá, không lộng lẫy nhưng huyền ảo, không thực tế mà bao phủ trong một không khí hoang đường. Đẹp làm cho người mơ màng. Chính cái đẹp là một mơ màng đẹp. Cái đẹp xui người ta nghĩ tới một cái gì không tới được, một cái gì chẳng thành hình thành nét, như khói loãng như sương tan, cái đẹp không phân tích nhưng cảm thấy nó rõ ràng hơn mọi cái gì có thể thấy bằng phân tích.

Sầu ung dung đi bên Ninh, không một chút e

dè ngưỡng ngấp. Lúc Ninh trở lại cửa hàng, thiếu nữ Trung Hoa cũng vào theo. Sầu đi đi lại lại, nhìn ngắm bằng cặp mắt tò mò. Nàng gọi Ninh bằng “anh”, ngon lành:

- Anh Ninh à!
- Gì đó?
- Ở đây không có được đâu?
- Tại sao không được?
- Tôi biết không được mà. Buồn chết.

Ninh gật gù, trêu nghịch:

- Tôi ở được.

Sầu vênh mặt:

- Chắc không?
- Chắc.
- Cuộc gì nào?

Ninh bật cười:

– Cô Sầu muốn đánh cuộc gì?

– Cuộc cái này. Nhưng chỉ sợ anh không chịu.

Ninh không sợ đánh cuộc. Nhưng chàng im vì chợt nhận thấy câu chuyện hồn nhiên sắp nghiêng vào một địa hạt nguy hiểm, không lường trước được. Chàng nói, nghiêm trang:

– Đó rồi cô Sầu coi. Tôi không thích buồn. Nhưng tỉnh nhỏ này không buồn đâu. Hay chỉ buồn ở cái bề ngoài không đáng kể. Tôi về đây cũng không tìm cái buồn, tìm cái vui. Tôi về đây để làm giàu.

Sầu cười phá:

– Để làm giàu? Ở đây có gì đâu để anh làm giàu. Thôi tôi về. Về cho anh nghĩ đến chuyện làm giàu.

Sầu nhanh nhẹn đi ra. Nhìn từ phía sau lưng,

cô gái Trung Hoa có một dáng đi uyển chuyển và trườn lăn của loài rắn. Sầu để lại trong không khí một mùi thơm của da thịt tươi, da thịt đó là một trái chín tròn đầy trong nắng. Một trái chín đợi chờ tay hái, rung rinh và mời mọc ở một đầu cành.

Nhìn theo Sầu, Ninh lắc đầu, mỉm cười và ngồi xuống ghế. Những khuôn mặt mới của tỉnh nhỏ, những khuôn mặt mới mà chàng vừa gặp, mang riêng từng hình ảnh của tâm tính, bản chất lứa tuổi khác biệt nhau. Như ở bất cứ nơi nào. Tỉnh nhỏ này hay tỉnh nhỏ khác. Thành phố này hay thành phố kia. Người ta sống, mỗi người một lối. Và bởi vậy mà ở đâu cũng có những ngạc nhiên và những bất ngờ.

Duỗi dài chân dưới găm bàn, Ninh vừa hút thuốc, vừa nhìn ra ngoài đường. Nắng đã thịnh. Buổi sáng đã muộn. Nhưng thành phố ở yên trong sự thư thái cố hữu. Một vài chiếc xe hơi chạy qua. Còi xe vang vang, lảng thấy thật lâu chưa mất.

Liền đó từ gian hàng bên cạnh, Hoa sang. Cô gái vẫn cầm trên tay một cuốn tiểu thuyết. Ăn mặc thật chải chuốt. Son và phấn lộ liễu. Hoa mặc một chiếc áo dài lòe loẹt, có những bông hoa lớn, đỏ chói.

Hoa bước vào, hơi cười cười, không chào, ném cho Ninh cái nhìn dò xét:

– Anh đang làm gì thế.

Sự có mặt của Hoa làm Ninh khó chịu. Chàng đang muốn được ngồi một mình, nghĩ ngợi vẩn vơ. Cau mặt, giọng Ninh lạnh lùng:

– Tôi không đang làm gì hết.

– Sầu vừa ở đây mà.

– Vừa ở đây. Nhưng không còn ở đây nữa.

– Nó là bạn tôi đó.

Giọng Hoa giễu cợt, lơ lửng:

– Bạn thân lắm.

Hoa đi vòng lại phía sau lưng Ninh. Ninh vẫn ngồi yên, không quay lại. Tiếng Hoa, phía sau lưng, nói chuyện về Sầu:

– Nó ghê lắm, mới bỏ nhà đi với trai đấy. Những một tuần lễ. Đi theo con ông chủ tàu Nam Kinh. Ổn lên. Cả tỉnh này ai cũng biết. Nó đi một tuần lễ rồi nó về, xem chừng cái thằng con giai ông chủ tàu Nam Kinh bỏ rơi nó sao đó. Nó bỏ nhà đi hoài à. Lúc nào chán lại mò về. Bố nó dữ đòn có tiếng. Trói vào hai chân giường, mà đánh. Đánh bằng gậy lớn. Trói hai ngày liền. Mỗi ngày đánh đủ ba trận. Anh có nghe tôi nói chuyện không?

Ninh lạnh lùng:

– Vãn.

Hoa cười, rất vô duyên:

– Thế mà tôi lại tưởng anh chẳng thèm nghe. Đánh mỗi ngày đủ ba trận. Trận nào cũng tan

xương nát thịt. Nghĩ mà rùng mình. Chưa hết đầu, ông bố ông ấy đánh, còn dọa gọt trọc đầu, bắt trần truồng đuổi ra ngoài đường nữa. Cho ăn cơm, nhưng đổ cơm xuống đất, đói thì quỳ xuống, gục mặt xuống, ăn như chó ăn vạ. Thế mà Sầu nó cũng không có sợ đầu nhé. Mấy hôm sau ra bến cân hàng lại cười toe toét như không.

Không muốn nghe Hoa nói xấu Sầu hơn nữa, Ninh đứng lên:

– Cô Hoa không về bán hàng sao?

Hoa cười ngặt nghẹo:

– Anh lại định đuổi khéo tôi?

– Gần như thế. Tôi đóng cửa hàng đây.

– Anh về nhà?

– Chưa. Tôi đi đàng này.

Hoa chưa chịu thôi:

– Đi đâu.

– Đến một chỗ đàn bà không đến được.

Hoa bỏ đi rồi, Ninh cảm thấy cái hứng thú được ngồi trầm ngâm một mình đã tan biến. Chàng đi ra, khóa cửa lại. Buổi sáng kéo dài, chậm chạp và thừa thãi. Không khí lặng lờ và thời gian lê thê của châu thành bé nhỏ làm Ninh liên tưởng tới Huế mà chàng đã có dịp viếng thăm một lần cách đây đã nhiều năm, bấy giờ chàng vừa thi đậu, được cha mẹ thưởng bằng một chuyến du lịch thăm đền đài và lăng tẩm đế đô cũ. Vòm trời của sông Hương và của núi Ngự, của lăng tẩm và của những dãy cổ thành trầm tư để lại trong trí nhớ Ninh hình ảnh một nghỉ ngơi buồn bã, lâu dài và vĩnh viễn. Đến Huế, người ta bàng hoàng trước sự lặng lờ bất động của Huế. Đời sống lắng xuống. Hiện tại lảng xa cho quá khứ làm chủ.

Ninh còn nhớ mãi cái cảm giác đó, khi chàng đi từng bước trầm ngâm giữa vùng trang nghiêm thành tượng của lăng Tự Đức. Lần đầu tiên trong đời, mặc dầu năm đó, Ninh mới hai mươi tuổi,

sức sống còn chan hòa, nhiệt tình còn lửa đỏ, Ninh chột nghĩ đến cái chết. Ý nghĩ về cái chết làm hiện rõ cái ý nghĩa cuối cùng của một đời người. Mày đang sống, nhưng rồi mày phải chết. Mày còn trẻ nhưng rồi mày sẽ già. Mày còn đây hôm nay, nhưng ngày mai, mày tươi khỏe một đời, mày hồng hào một kiếp, mày cũng chỉ còn là hư vô và cát bụi. Chân lý đơn giản đi về cái mong manh hữu hạn của kiếp người, phải chờ đến một buổi trưa đìu hiu đi dạo một mình trong lăng Tự Đức, Ninh mới khám phá thấy. Một khám phá làm Ninh ngây ngất.

Nhớ ngày hôm đó, Ninh đã ở lại trong cái chu vi tĩnh mịch rêu phong của lăng Tự Đức rất lâu. Lòng lắng xuống. Trí băng khuâng và hồn mơ màng. Buổi trưa trong lăng Tự Đức phảng phất bầu không khí nhẹ thênh của một cảm thông thoát tục. Những ý nghĩa khác về những vấn đề lớn lao hằng cửu của một đời người hiện ra. Hiện ra nhất loạt và đồng thời sáng tỏ. Sự sống. Cái chết. Cái hữu hạn và cái vô cùng.

Buổi chiều, đi chơi thuyền với một người bạn gái Huế vừa quen trên dòng sông Hương, Ninh nhớ chàng đã nói với cô bạn gái có mái tóc thế, lướt thướt như một dòng suối là chàng yêu Huế, chính là ở chỗ xa vắng mọi dấu tích ồn ào bề mặt về đời sống thường nhật của Huế. Chàng cũng nhớ chàng đã nói đến sự màu nhiệm của một ý nghĩ. Cô bạn Huế còn trẻ quá, nàng không hiểu được. Nàng chỉ cười. Nàng sung sướng vì chàng trẻ tuổi mới viếng thăm Huế lần đầu đã tỏ ra mến yêu thành thật, thành phố thâm trầm và cổ kính này là nơi nàng đã sống, đã lớn lên và muốn bỏ đi. Thuyền trôi lững lờ, dòng chảy dịu dàng. Ngự Bình xa xa cắt một nét buồn bã lên nền trời âm u. Thuyền trôi qua Linh Mục. Chiều xuống. Sương lan đi trên mặt nước. Chiều mênh mông và sâu thẳm trong trời. Đó là một trong những buổi chiều đối với Ninh đáng ghi nhớ nhất. Và Ninh đã nhớ. Nhớ mãi không quên. Khuôn mặt dịu dàng và thanh xuân của người bạn gái in lên một nền chảy lạng lờ của con sông tưởng như không bao giờ gợn sóng. Cái đẹp của Huế, nhẹ, đã mất. Thoáng như khói sương, mang mang như một niềm ngờ vực.

Chuyến đi đó là một kỷ niệm. Ninh chỉ tiếc là nó quá ngắn. Chàng không đủ thời gian để đắm mình thêm nữa vào cái mà chàng muốn gọi là cái vùng hư không vô bờ và không màu sắc không tiếng vang của Huế. Hôm chàng trở về, cô bạn gái tiễn Ninh ra ga. Mưa phùn nhỏ hạt. Cô bạn nói:

– Bao giờ cũng vậy. Huế như thế.

Ninh không hiểu và cô bạn giải thích:

– Anh không thấy Huế đang mưa sao?

– Nghĩa là bao giờ Huế cũng mưa?

– Huế có những sáng nắng, những chiều mưa, không phải là lúc nào Huế cũng lười thướt. Nhưng hình như Huế mưa, Huế phải mưa trong bất cứ một cuộc tiễn đưa, giữa bất cứ một phút chia ly nào.

Sân ga ướt loáng. Con tàu đội mưa, thở khói, chờ phút khởi hành. Chung quanh Ninh là những hình bóng áo tươi và những mái đầu nón lá.

Cô bạn chỉ tay nói:

– Đó. Tiễn anh đi, và Huế đang mưa.

Tiếng người bạn gái đang vui, thốt nhiên trầm xuống, buồn lạ lùng:

– Huế khóc. Bao giờ Huế cũng khóc người đi.

Nhớ khi còi đã hú, con tàu đã dời sân ga, bánh sắt đã lăn mau trên đường sắt, mà Ninh còn nhìn Huế một lần cuối cùng trong một cái nhìn dài. Mỗi thành phố có một đời sống, một định mệnh, một linh hồn riêng. Huế cũng vậy. Ra khỏi Huế và Huế đã mất. Như một vùng trời lùi xa. Một thế giới khép kín.

Sau đó, bao nhiêu lần Ninh đã tự hẹn với chàng là sẽ trở lại thăm viếng Huế như gặp lại một cố nhân. Để trầm tư với dòng sông Hương. Để đặt lại những bước chân trên con đường xưa của lăng Tự Đức. Nhưng Ninh chưa được trở lại như chàng mong. Cuộc sống đẩy người ta đến những phương trời và những thành phố khác.

Những hình ảnh xưa cũ của một thành phố

cỏ mọc từ một cuộc viếng thăm niên thiếu năm nào, trở lại trong hồi tưởng Ninh như một niềm ngậm ngùi dịu nhẹ. Tôi yêu những cái phảng phất. Tôi thích những cái mơ hồ. Những vang bóng bao giờ cũng làm cho tôi xúc động, những cái đã qua rồi, với tôi bao giờ cũng còn mãi cái đẹp mơ màng và buồn bã của những tàn hương.

Nhiều lần, giữa những buổi chiều mà nắng vàng bỗng vương màu thương nhớ, mái tóc thể trôi dài như một dòng suối của người con gái Huế gặp chỉ một lần lại chảy tới, lại trôi vào hồi tưởng Ninh. Như một dòng thơm. Như một ảo giác. Nhiều năm tháng qua đi trong cuộc đời chàng, trí nhớ như một tấm gương trong suốt nay đã mờ dần. Ninh không còn nhớ rõ được nét mặt của người thiếu nữ Huế mà chàng biết là thanh thoát như một nhành lan núi. Có gặp lại, không chừng Ninh chẳng nhận được ra. Quá khứ xa thăm trở thành một khoảng thời gian xa lạ. Trắng toát. Không màu sắc. Quá khứ đó đã hoàn toàn thuộc về quá khứ. Với bây giờ, quá khứ đó đã ở bên kia những đại dương và những chân

trời. Nhưng một vài mẩu một vài đoạn của cái hiện tượng mịt mù thăm thẳm ấy còn vương sâu trong tiềm thức. Một nửa khuôn mặt. Một phần mái tóc. Một góc nụ cười. Một đầu ngón tay. Nhưng hình ảnh không toàn vẹn đó lặn lặn chìm chìm, ẩn ẩn hiện hiện, lúc thoáng hiện như chiêm bao, thoát sau đã mất tăm, đã nhạt nhòa dấu tích. Ninh thường nghĩ: chàng thường muốn nghĩ như vậy, không hiểu tại sao, có lẽ tại vì nó buồn và nó mộng, là người thiếu nữ sông Hương xưa đã lấy chồng. Từ lâu. Và từ lâu đã quên chàng. Quên. Hẳn thế.

Chính chàng với Huế cũng chỉ còn là một ảnh hình quá khứ. Nàng đã sang sông. Lên xe hoa. Về nhà chồng. Người thiếu nữ tiễn chàng đi trên sân ga của Huế mưa bay đã chết. Cuộc đời giết chết, làm đứt đoạn và bắt phải trôi qua, bắt thành quá khứ nhiều cái đẹp lắm. Những cái đẹp, đẹp nhất của một đời người. Một tuổi vàng lộng lẫy. Một niên thiếu bông hoa. Một mối tình đầu. Một mùa xuân cũ. Ý nghĩa của quá khứ này sinh từ những cái nghìn vàng đã mất. Quá khứ là

nhớ thương. Quá khứ nồn nà buồn. Quá khứ là chớp chớp hàng mi tơ liễu. Rưng rưng khóe mắt, nghiêng nghiêng mái đầu, quá khứ là cái đã qua rồi trở thành mộng tưởng.

Phải, trăm ngàn người thiếu nữ, như Hoa, như Sầu, chân mười chín chưa đi trên màu hồng pháo cưới, nhưng người thiếu nữ Huế năm xưa, nàng đã xuống thuyền sang với những bờ bãi bên kia, từ lâu. Rất lâu. Lâu lắm. Ngay năm đó.

Ngay năm Ninh gặp nàng. Ngay sau trận mưa phùn thả giọt trên sân ga và trên chuyến tàu tiễn biệt. Và Ninh tưởng tượng. Thế này: nhà nàng xinh nhỏ, có nhiều bóng cây, có nhiều bóng mát, căn nhà nghiêng bóng xuống dòng sông Hương, sông Hương như nổi yên tâm êm ái nhất của tâm hồn. Căn nhà có vườn vây quanh. Buổi sáng chim hót. Buổi chiều nắng tàn. Đêm nghe thấy vọng vào tiếng nước rì rào trên bãi. Vùng trời quê hương êm ả ấy là cái thế giới của nàng, mãi mãi. Không xao xuyến. Không đổi thay. Vẫn những đám mây ấy. Vẫn nền trời xanh kia. Vẫn những con đường cỏ mọc, dãy núi tím về chiều, gió thời

đưa triều lên, Hương Giang nghìn xưa, Ngự Bình quen thuộc. Đời người đàn bà đã có chồng là một mặt hồ khuất lánh trong nội địa. Nó buồn bã êm ả như không. Nó không còn ngạc nhiên. Nó đã hết bàng hoàng. Nó đã thôi xao động. Nàng sống sau một bức màn trúc, trong lãng quên, nàng sống trong cái thế giới vĩnh viễn của nàng là hình ảnh một lưu đày êm ái. Nàng quên hết rồi. Ngày lại ngày qua. Huy hoàng cũ và lộng lẫy xưa chỉ còn là những kỷ niệm gói kín như những đồ vật bỏ quên lâu ngày. Bụi phủ xuống. Nắng tàn đi. Mưa phùn rồi mưa phùn. Từng mùa qua từng mùa qua. Đôi khi nàng ra đứng trên bờ sông, ngó xuống mặt nước, thấy mây trời bay, nàng mơ hồ nghĩ rằng có một mặt nào đó, rất xưa, nàng gọi lại mà không thành khuôn hình nét.

CHƯƠNG BA

Sầu đứng lại một giây, nhìn đứa bé con trần truồng đang đùa nghịch với dòng nước tung tóe rớt xuống từ cái máy nước công cộng đầu ngõ. Khoảng hè đường ở đây trũng vệt vì sức nước soi mòn. Trên cái vòi nước chảy tràn là những mái hiên lụp xụp. Con phố nhỏ phơi bày mọi vẻ tiêu tụy lộ liễu không che giấu. Những bức tường long lở. Những cánh cửa ám khói. Những bên trong thấp chật, tối đen, đoán thấy được sự ngọt ngào choáng váng nung nấu nhể nhại. Đoán thấy ở những bên trong bình dân và lao động ấy mùi mồ hôi, mùi quần áo bẩn, tiếng muối ngày vo ve ở những xó góc nhầy nhụa.

– Đi về! Sầu quát lớn với đứa nhỏ.

Nó là em, một trong những đứa em nhỏ của Sầu. Thằng nhỏ vênh mặt tiếp tục đùa với dòng

nước, coi lời Sầu như không. Sầu lắc đầu, đặt chân vào ngõ. Phố chạy qua bên ngoài đã tiêu tụy, cái ngõ cụt khuất khúc còn tiêu tụy gấp mười lần. Những căn nhà nhô ra thụt vào. Mái xiêu. Tường cũ.

Căn nào cũng như cái ổ chuột. Quần áo, tã lót, những đồng bao vải cũ rách phơi đầy trên lối đi. Cách từng quăng, là từng đồng rác lớn. Khói bếp xanh đặc bay ra, trùm lấy. Sầu bưng miệng, ho sặc sụa, nước mắt chảy ra, lồng ngực tức thở. Thiếu nữ đi sâu vào đáy con ngõ bị vít kín bởi một vì tường cao ngất. Nàng đứng lại trước một trong những căn nhà ổ chuột. Căn nhà cuối cùng.

– Sầu đã về đó à mày?

Người đàn bà đẩy đà, nét mặt hung ác dần dần ngồi trên cái ghế thấp, như một đồng thịt nhần nhúm chảy xệ không hình thù, cất tiếng the thé hỏi Sầu.

Sầu đáp:

– Chưa cân xong đầu má.

Lách mình qua cánh cửa hẹp lòng, Sầu đi qua mẹ vào phía trong. Mùi thuốc phiện từ một phía trong cùng tối thắm chưa nhìn thấy, thoảng tới. Cha đang dở bữa hút, Sầu nghĩ thầm. Hút gì mà hút lắm thế. Hút cả đêm cả ngày. Hút hết tiền hết bạc. Hút đến khánh kiệt đến điêu đứng. Sầu nghe thấy nàng thở dài. Không hiểu vì buồn hay vì mệt. Tiếng mẹ, the thé sau lưng:

– Sao lại chưa xong?

Sầu đáp, hỗn xược:

– Chưa xong là chưa xong. Chiều cân tiếp.

– Con này nói hay nhỉ. Ngộ nhớ mưa xuống thì làm sao bây giờ?

Sầu lại gần một tấm gương nhỏ treo trên tường. Nhìn vào, thấy mình. Một khuôn mặt đỏ hồng, nhể nhại mồ hôi, với những sợi tóc dính bết vào hai bên thái dương hằm hập như ở đó có một hơi nóng đang ngùn ngụt bốc lửa. Đôi mắt Sầu long lanh sáng quắc. Nhìn mình lúc này trong gương Sầu chợt nghĩ đến cái tuần lễ trốn nhà theo gã con trai. Y đi theo tàu của cha y. Sầu

xuống tàu theo y, điên cuồng và liều lĩnh. Không tính toán. Những đêm trên mặt sông. Tàu trườn trong đêm vô bờ. Tiếng sóng chảy rì rào quanh mạn. Còi hú vang, dồn dập thật xa vào những bờ bến vắng. Và trong một căn phòng kín ở đầu mũi tàu, là thân thể Sầu, da thịt Sầu, cảm giác Sầu tan nát bốc lửa.

Một tuần lễ như thế. Bảy đêm như thế. Bảy đêm tàu đi tàu về trên dòng sông mênh mông. Rồi là cực hình.

Mẹ réo chửi cả làng phố nghe thấy. Những câu chửi rửa tục tằn, ghê rợn. Cha bỏ dở bữa hút, chồm tới, nắm lấy tóc Sầu quật Sầu ngã xuống. Cha hàng ngày ốm yếu như một bóng hình hấp hối, một ngọn đèn dầu đã lu, sắp tắt, vậy mà cơn giận dữ khủng khiếp đã làm cha hung hãn lạ thường.

Trận mưa đêm ấy lưu dấu trên thân thể Sầu những vết thâm tím rướm máu, và trong tâm trí Sầu niềm mê hoảng ấy của một ác mộng. Đánh xong, Sầu ngất đi. Khi Sầu tỉnh dậy, thấy mình bị trói như một con chó ở chân giường. Cha sai đồ

cơm xuống đất. Thật nhục — thà chết còn hơn —
Nhưng Sầu vục đầu xuống ăn, nuốt ngấu nghiến.

Tiếng mẹ, không buông tha:

– Sầu. Tao hỏi mày. Câm hả.

– Thì con bảo là cân chưa xong mà. Chiều...

– Chiều không xong thì sao.

– Mai.

– Tàu của nhà mày à? Hàng của nhà mày
à? Thế này thì chết đói đến nơi rồi. Muốn sống
muốn tốt...

– Làm ồn. Làm ồn. Chúng mày muốn chết cả
sao?

Tiếng nói khàn khàn, yếu ớt, nhưng đầy
quyền uy bất khả kháng của một chúa tể từ phía
đáy sâu của căn nhà hẹp lòng vọng ra, khiến
người đàn bà im bật. Thím Lệnh ngược quay
lại nhìn và thấy ông chồng Tàu nghiện hút của
thím từ trên giường bước xuống và lết bước đi ra.
Chú Lệnh là một người Tàu, có thể chưa già lắm,

nhưng tật nguyên đã biến thành một thứ người không có tuổi. Đầu y hói, nhẵn bóng, không một sợi tóc. Cái trán cao, nổi liền với cái nhọn hoắt của đỉnh đầu, cũng bóng nhoáng. Nhưng đó là sự bóng nhoáng độc nhất của một khuôn mặt mà tất cả đều xỉn lại thành một màu tro. Người đàn ông đã sống gần hết một cuộc đời nằm bên bàn đèn, có một vẻ gì thật kỳ dị khác với người thường. Da mặt y nhẵn nhúm như một trái táo úa héo chín nẫu. Gò má nhô cao. Cái cằm cũng nhọn hoắt như đỉnh đầu búp lại, lưa thưa một vài sợi râu bạc. Cổ chú Lệnh dài như cổ cò. Thân thể chú là một tập thể của những khúc xương chồng, nối vào nhau bao bọc bởi một lớp da buộc chặt và dán chặt lấy, không có thịt ở giữa. Bữa hút ý chừng bị gián đoạn. Nét mặt người Tàu già đầy vẻ cáu giận độc ác. Chú Lệnh cời trần. Cái quần màu cháo lòng xốc xếch, ống thấp, ống cao. Một cái khăn mặt cáu bẩn đoán thấy tất cả sự hôi hám lưu cữu lâu ngày vắt toòng ten một bờ vai.

Chú Lệnh bước thêm mấy bước nữa ra tới chỗ có ánh sáng từ ngoài cửa hắt vào. Đó là thứ ánh sáng yếu ớt nhất, gần như bóng tối. Nhưng

thứ ánh sáng yếu ớt này cũng thừa đủ chói chang đối với một người chỉ biết độc một thứ ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn dầu lạc như chú Lệnh. Cái ánh sáng ban ngày làm chú Lệnh hấp háy cặp mắt. Chú đứng đó, như một con chuột vừa từ dưới đất chui lên. Như một bóng ma vừa từ địa ngục đi tới. Cái bóng ma đó chỉ sống được với giường chiếu và bóng tối. Kẻ thù của nó là ánh sáng. Là nắng ngoài đường, trời xanh trên những mái nhà, gió mùa trong những lùm cây. Chú Lệnh thù ghét ánh sáng từ hơn mười năm nay, kể từ ngày chủ chọn á phiện làm tình nhân và trở thành nô lệ một đời cho nó.

Người của tỉnh nhỏ làm ăn buôn bán cần cù này còn nhớ mãi, nói mãi, ở những cửa tiệm, sau những bàn cân, bàn tính, ngoài bến tàu về cái thời vinh quang hiển lộ của chú Lệnh từ đâu tới đây, không hay, nhưng đã tay trắng làm nên sự nghiệp. Chú bắt đầu như một mại bản. Làm thuê cho một người Tàu khác.

Khấm khá dần, có chút dấn vốn, chú Lệnh bỏ chủ ra mở một tiệm buôn riêng. Thời gian

làm cho chủ, nhờ thông minh và chịu khó, chú đã nắm được mọi bí quyết và xảo thuật của mại dịch. Làm thế nào cho hàng đang thừa thãi bỗng trở thành khan hiếm. Giá đang như bèo bỗng trở thành giá đắt như vàng. Hàng đang phải lạy người mua cho chiều nay, sáng mai đã có kẻ đến lạy mình bán cho một ít. Những cái mảnh khỏe của gian thương và đầu cơ tích trữ đó, chú Lệnh nắm được hết. Chú lại có một đức tính. Là liêu. Dám được ăn cả ngã về không. Một là trắng tay hai là phát lớn.

Người đã có chí, trời còn đến giúp một tay bằng sự may mắn nữa. Trong một năm, chú Lệnh trúng luôn mấy vụ buôn lớn. Mua một bán hai, mua thì là đất, bán ra là vàng. Chỉ cuối năm, tiền lời đã đủ cho chú Lệnh mua liền được ba cửa tiệm. Chú trở thành một chúa tể ngoài khu bến tàu. Hàng nào đi? Hàng nào về? Còn hỏi làm gì nữa. Của chú Lệnh hết. Chính là trong khoảng thời gian lầy lùng này của chú Lệnh mà người Tàu doanh thương đã vương phải một hệ lụy tình cảm, mà mãi sau này, mới biết là một thảm họa. Chú mê một người đàn bà sau này là thím

Lênh đò. Cũng chẳng thể gọi là mê. Một đêm theo hàng đi tàu. Trời lạnh. Lòng trống trải. Con tàu dập dềnh, tiếng sóng vỗ, ngủ không được. Lại có một người đàn bà nằm ngay bên cạnh. Da thịt nó ấm nóng. Thân thể nó đầy đà, chan chứa dục tình. Lại không rõ là nó có ngủ mê hay không, mà nó cứ quay sang, quặp chặt lấy, dán cái bộ ngực phập phồng nhọn hoắt của nó vào mình. Nhột nhột, kích thích quá thể, quá chừng, chịu không được nữa. Thế là chú Lênh Tàu làm tình với người đàn bà Việt cái đêm hôm đó, cái đêm của một con tàu xuôi trên sông. Sáng hôm sau, tỉnh dậy, con cá đã cắn câu.

Cũng chẳng làm sao hết. Chú Lênh từng đã sống cuộc đời tứ chiếng, lấy một ả giang hồ làm vợ cũng là chuyện thường. Duy bất hạnh là ở điểm này: người đàn bà khi đã trở thành vợ của chú Lênh rồi vẫn không bỏ được một đam mê xưa cũ. Đó là cái đam mê đỏ đen, cái thú đánh bạc. Giết chết cũng thế thôi, thím Lênh không làm sao đoạn tuyệt được với những con bài.

Cái hiện tượng phá của bắt đầu. Chú Lênh

kiếm được một, thím Lệnh phá đến mười. Khu-yên nhủ, lạy van, làm dữ đến mấy cũng là cái chuyện nước đổ đầu vịt. Sáng sáng, chú Lệnh ra cửa hàng, thì thím Lệnh cũng mặc quần áo đến những cửa hàng của thần tài. Sóc đĩa, xì phé, chắn cạ, thím Lệnh chơi không thiếu một món nào. Đánh lớn, đánh nhỏ, thím đều có mặt. Thế rồi là cái chuyện chồng ăn chả vợ ăn nem. Mày ham mê cờ bạc, bộ tao đầu tắt mặt tối cho mày đốt tiền của tao mãi sao? Chú Lệnh bắt đầu kết giao với đám người chơi bời trong tỉnh. Như thím Lệnh chơi đủ các loại cờ bạc, chú Lệnh cũng đắm mình vào đủ mọi thú vui.

Sau thời gian miệt mài, chú Lệnh tỉnh lại để thấy mình không đắm đuối với một thói quen nào. Ngoại trừ một. Một thói quen tàn hại thể xác và tâm hồn ghê gớm nhất. Thuốc phiện. Người ta thường nói sự thăng trầm của một đời người như hình ảnh một hành trình leo núi. Ở trường hợp chú Lệnh, đúng không tả được. Lúc leo lên, muôn vàn cực nhọc. Từng bước rồi từng bước. Lúc đổ xuống, từ đỉnh cao ngất rớt xuống vực thẳm không cùng, chỉ là khoảng khắc mà thôi.

Bất hạnh đến, liền liền không dứt. Cái bàn thờ ông Thần Tài vẫn le lói ánh nến ở một góc nhà. Nhưng ông Thần Tài đã bỏ chú Lệnh mà đi, thật xa, thật xa không bao giờ trở lại. Tiền không có cánh nhưng tiền bay mất. Nhà bán. Bán hết cái nợ đến cái kia. Những cửa tiệm sang đi để trả nợ.

Chú Lệnh trở thành một người đàn ông khác. Sau những biến cố dồn dập mà nhớ lại, như nhớ lại một cơn mê hoảng, chập chờn, người đàn ông vật lộn với đời sống chỉ còn là một ông lão già. Một hình bóng. Một cái giẻ rách. Một cái thân xác chình ình cùng năm tháng lạnh lùng trôi qua. Một cái xác chết. Một con số không.

Từ ngoài đường lớn, chú Lệnh thu nhỏ sự thất thế của mình vào ngõ hẻm một căn nhà ổ chuột, rất nhiều hôi hám, rất nhiều bóng tối và một cái bàn đèn.

Thím Lệnh tỉnh ngộ, nhận thức được tất cả sự ngu dại của mình. Nhưng như bất cứ một thứ tỉnh ngộ, muện màng nào, sự đổ vỡ đã toàn diện tan tành thành trăm ngàn mảnh nhỏ, và vô phương cứu vãn. Xưa thím phá tan sản nghiệp

của chồng. Giờ đến lượt thím phải làm lụng, phải đầu tắt mặt tối để nuôi chồng nuôi con.

Gánh nặng thật ghê gớm. Chồng đã nghiện hút, nhà lại con đàn con đống. Mình thím Lệnh không làm gì được. Thế là Sầu phải gánh đỡ cho mẹ một tay.

Ngày ngày, thím Lệnh đi tìm mối hàng, và Sầu phải ở ngoài bến. Hàng mua ra bán vào thường thường là của người. Thím Lệnh chỉ làm thuê. Cân hàng, nhận hàng, giao hàng đi cho thân chủ, lấy một khoản tiền nào đó. Cuộc sống cơ cực biến không khí gia đình nhà vợ chồng chú Lệnh thành một không khí nhà mồ, một không khí địa ngục. Những cuộc cãi vã xảy ra luôn. Vì những chuyện cơm áo. Vì những chuyện không đầu. Tiếng to, tiếng nhỏ cả ngày. Sáng. Trưa. Chiều. Đêm.

Chú Lệnh nằm bẹp dí trên giường, chỉ gất mắng, những khi bữa hút của chú bị gián đoạn. Như trưa nay.

– Nó ra bến nó về không đấy.

– Ai?

- Con Sầu chú còn ai!
- Sầu. Chú Lệnh lạnh lùng gọi tên con gái.
- Con đây.
- Mẹ mày nói có đúng không?

Kinh nghiệm trận đòn nhớ đời khiến Sầu bất giác lùi xa mấy bước. Đứng gần, ông bố nổi giận thuận tay cho ăn đòn như chơi.

- Mày chạy đi đâu, con kia.
- Con đứng đây mà thấy.
- Mày trả lời mẹ mày, mày trả lời tao.
- Phu họ không chịu làm. Không phải tại con bỏ dở.

– Phu nào không chịu làm. Trả tiền súp là phu nó làm tất. Đêm cũng làm. Ngày cũng làm. Mưa cũng làm. Nắng cũng làm. Tao già nửa đời người lăn lộn ngoài bến, mày còn định bịp tao nữa sao? Lại có thằng khốn nạn nào rủ rê đi ngủ với nó phải không đồ dĩ đại.

Sầu uất ức muốn chảy nước mắt. Hơi thở nghẹn ứ nơi cuống họng không ra thoát. Mặt Sầu tái đi. Nhưng thân thể bùng bùng. Chảy nước mắt, được khóc, khóc nức nở, khóc như mưa gió, nhẹ nhõm dễ chịu biết bao nhiêu. Nước mắt chảy ra sẽ làm chảy theo ra những đắng cay, tủi nhục chồng chất suốt bấy lâu, những đắng cay tủi nhục chồng chất lên cuộc đời thiếu nữ ôm ấp mộng tưởng và ước mơ hoa bướm của Sầu.

Uất muốn chết đi được. Mang tiếng đi theo trai một lần, rồi từ đó, cái gì cha mẹ cũng đổ cho đi theo trai. Nhưng Sầu không khóc nữa. Sầu đã thể không bao giờ khóc. Khóc chứ, nhưng dòng nước mắt cho một lúc nào được òa vì sung sướng, vì hạnh phúc, trên vai một người yêu. Chứ nhất quyết không khóc vì bị hành hạ, chửi mắng, đánh đập. Bỏ đổ cơm xuống đất, đói thì ăn như một con chó, tủi nhục ngàn nào, Sầu còn chẳng khóc nữa là!

Nghĩ vậy, Sầu mím chặt môi lại, đứng im. Cử chỉ nhẫn nhục bị hiểu lầm như một thách thức hỗn xược.

– A! Con này giỏi.

Sầu chưa kịp né tránh, một cái tát như trời giáng đã làm cho Sầu loạn choạng, tối tăm mặt mũi. Sầu gượng đứng lại liền.

– Sầu.

Sầu hất đầu cho mái tóc ném lại sau gáy, đứng im.

Mắt nàng sáng quắc.

– Thằng nào?

Sầu chợt nghĩ đến chàng trẻ tuổi đứng nhìn nàng cân hàng. Đến đoạn đường ngăn ngủi Sầu đi với chàng từ ngoài bến vào.

Lũ trẻ nhỏ, mặt tái xanh, đứng ở góc nhà, ngó nhìn bằng những cặp mắt run sợ. Sầu vuốt lại tóc, đi ra phía cửa. Cái tát như trời giáng còn làm cho gò má nàng bồng rât. Thím Lệnh thấy chồng đánh con như đánh kẻ thù, bắt đầu cảm thấy hối hận đã gây chuyện ồn ào. Thím dụ giọng:

– Mà đi đâu?

– Ra bến.

– Làm gì?

– Cân hàng.

– Thôi ở nhà nghỉ trưa đi. Nắng chết người thế này. Để chiều cũng được.

Sầu ném cho mẹ một cái nhìn đầy oán trách khiến thím Lệnh phải quay nhìn chỗ khác. Thiếu nữ đi thẳng ra ngoài. Nắng chói chang chụp lấy Sầu vào vùng chín nẫu ngọt ngạt. Sầu như mê đi. Trong đầu óc rã rời, những ý nghĩ bàng hoàng không chủ định. Mắt nhìn hoang mang. Trong không khí bốc hơi, có những hình bóng quái dị chập chờn nhảy múa. Sầu bước đều đều trên hè đường, cũng không biết nàng đi đâu, ra khỏi nhà để làm gì. Nhưng rồi theo một thói quen, nàng vẫn đi về hướng bến tàu. « Mù à? ». Một tiếng quát giận dữ làm Sầu giật mình. Nàng vừa xô phải một bà lão già khiến bà lão ngã chúi đầu vào cột đèn. Sầu chịu đựng câu chửi thề tục tĩu, cầm đầu rảo bước sang hè đường kia. Thốt nhiên, Sầu thấy thù ghét thành phố này. Hết thấy. Cảnh và

người. Gia đình nàng và những kẻ khác, những hàng cây, những cột điện, những khung cửa sổ, những bức tường này, những mái nhà, những tấm biển, những khuôn mặt, những bóng người từng đã làm nên cái thế giới quen thuộc của Sầu, từ thật xa xưa, từ những ngày ấu thơ hoa mộng. Những lúc buồn tủi, Sầu thường một mình trở lại viếng thăm, trong mơ nàng hồi tưởng, cái thời kỳ thơ đại ấy, như một cõi thần tiên.

Cha mẹ mới lấy nhau, hạnh phúc còn xanh ngắt. Đứa con gái đầu lòng là Sầu ra đời như hình ảnh lộng lẫy nhất của một hạnh phúc còn xanh. Sầu được nuông chiều đủ thứ. Đòi gì được nấy liền. Chị hai nâng niu cả ngày trên tay. Quần áo toàn thứ đắt tiền. Sầu là đứa nhỏ xinh đẹp nhất là cũng sung sướng nhất của cả khu phố.

Rồi cặp mắt đứa nhỏ từ thơ đại hồn nhiên bắt đầu nhìn thấy thực tế cuộc đời qua thực tế gia đình. Thực tế nào cũng tàn nhẫn. Thực tế nào cũng xấu xa. Người ta đối xử với nhau, tốt hay xấu cũng tùy theo vật chất. Những đứa em sau lần lượt ra đời. Sầu trở thành chị lớn của một gia

đình đông con. Phận người chị lớn trong một gia đình đông con là cái phận thiệt thòi nhất. Cái gì cũng phải nhường phải nhịn. Lớn khôn thêm, Sầu phải đỡ cha mẹ một tay. Ra bến. Nhận hàng. Cân hàng. Cặp má hồng bắt đầu râm nắng. Tay chân trắng nõn bắt đầu bụi bặm. Nhưng cùng với những khô cực là sự này nở của thân thể. Thân thể Sầu trở thành một vấn đề cho chính Sầu. Những rạo rức nổi sóng. Những xôn xao bốc lửa. Những quẩn quại lên hình. Đùi rất thon và ngực rất đầy, thịt rất chắc và da rất ấm không nằm im, không ngoan ngoãn nữa, mà cựa quậy, làm dữ, và đòi hỏi.

Đứa con trai ông chủ tàu Nam Kinh cũng là tàu lai như Sầu. Sầu đâu có yêu thương nó. Nó trai lơ, đàn điểm. Nó cười thật đều giả và có một lối nói chuyện thật mất dạy, thật sổ sàng. Vậy mà Sầu đã theo nó xuống tàu.

Đâu phải là Sầu theo. Chỉ là thân thể Sầu nổi loạn với chính Sầu, chạy theo sự réo gọi điên cuồng của ham muốn. Sầu từng nghĩ Sầu không bao giờ hối hận.

Chuyện đã xảy ra, dù sao cũng đã xảy ra. Nhưng thực tình là đứa con trai gã chủ tàu cũng chỉ chiếm giữ được Sầu trong khoảng thời gian bảy ngày của một chuyến đi trên sông. Thế thôi. Không hơn. Đôi khi Sầu cũng nhớ lại. Như việc gì đã xảy ra, dù tầm thường vô nghĩa đến đâu cũng đôi khi làm nhớ lại. Nhưng nhẹ nhõm, thoáng qua, không bàng hoàng, không đau đớn. Đứa con trai ông chủ tàu Nam Kinh sau đó, có tìm gặp lại Sầu nhiều lần. Tán tỉnh. Gạ gẫm. Dỗ dành. Nhưng Sầu đều từ chối. Sự từ chối làm cho gã con trai ngỡ sờ không hiểu được. Buồn cười thật. Đàn ông như nó cả sao? Tưởng chiếm được người đàn bà một lần, là lần nào cũng chiếm đoạt được. Lắm. Lắm quá.

Những râu chuối ý nghĩ miên man chở dần những bước chân vô định của Sầu ra đến bến tàu. Tỉnh nhỏ lắng chìm và cách biệt này có một điểm thật lạ lùng mà Sầu vừa nhận thấy: đi đâu rồi cuối cùng cũng ra tới bến tàu. Dòng sông chảy qua đây, dòng sông buổi sáng rực rỡ, buổi chiều mơ màng, ở nơi chốn này là một hiện hữu thường trực.

Sầu thấy nàng đi một mình trên hè phố vắng ngắt, đứng bóng. Đám phu không còn nữa. Ai nấy đã về nhà. Những cửa tiệm đóng lại. Cảnh tượng mỗi mệt, thêm thiếp. Bụi đường lửng lơ, tản mạn trong nắng. Sầu đứng lại dưới một bóng rợp mái hiên, không biết làm gì, đi đâu. Những ý nghĩ nhạt loãng, xúc động mơ hồ không phân biệt. Lần thứ nhất trong đời, tôi thấy tôi cô độc, lủi thủi, đáng thương.

Đáng thương như một con vật bị hất hủi, lang thang qua những gốc cây qua những hè đường. Tôi thiếu tình thương, tôi chỉ có tình thương khi tôi còn nhỏ. Mái gia đình bây giờ là địa ngục. Mẹ tôi dữ dằn cha độc ác. Tôi không có đất đứng, tôi không tìm được an ủi và trú ẩn trong gia đình tôi, nơi có một cái hố sâu đã khơi đào, hố thẳm đó càng ngày càng mở rộng. Khám phá thấy cô đơn, Sầu như đã đồng thời, giữa buổi trưa nắng lang thang nhìn thấu suốt tới tương lai để thấy được cái mai sau của đời nàng. Một thứ mai sau tối đen hãi hùng. Một thứ cuối đường chông chất những bất hạnh chờ đón.

Cúi đầu xuống như một linh hồn thăm sâu chịu tội. Sầu đi qua đường. Nàng đến ngôi trên trụ xi măng, đối diện với dòng sông như một dòng lửa băng qua. Nàng thu cao đầu gối, tỳ cằm xuống, hai cánh tay ôm chặt lấy hai ống chân, đăm đăm ngó xuống dòng nước. Thành phố quê hương thốt nhiên trở thành một xa lạ quá chừng. Và Sầu hình dung mơ hồ ra một thoát ly. Đi. Bỏ đi. Không phải chỉ một đêm, một ngày, một tuần. Mà suốt đời, mãi mãi.

Trong cánh tay che chở của một người đàn ông thương yêu nàng mãi mãi, che chở cho nàng đến trọn đời, Sầu thoát ly, Sầu ra khỏi vùng lưu đày buồn bã này. Sầu chấp cho Sầu một đôi cánh thần và Sầu bay đi, nhẹ nhõm, sáng khoái biết là chừng nào, cuộc viễn du theo chiều cao vút ấy, tới những chân trời hạnh phúc có những con đường trải ngọc của sao, những con đường trải mộng của mây, ở đó, sống là một ân huệ, sống là một tận hưởng, sống là một tiếng cười vui bát ngát không cùng.

Sầu mơ những đêm mới. Sầu mơ những ngày mới. Đêm được gối tay chàng. Vùi đầu vào trong vùng hơi thở ấm áp của chàng. Những đêm mưa to gió lớn, Sầu thức giấc, òa khóc vì hoảng sợ, chàng ôm chặt lấy Sầu, dỗ dành «anh đây, em đừng sợ». Và Sầu sẽ không sợ nữa, chàng đuổi dạt gió bão, Sầu được yên tâm, và Sầu sẽ ngủ tiếp, giấc ngủ ngây thơ vô tội của trẻ thơ. Chưa từng bao giờ, Sầu thực hiện được mộng tưởng muôn thuở đó của một đứa con gái nhà nghèo mới lớn. Nhưng mộng tưởng đó, ám ảnh không rời.

Thốt nhiên, dòng sông đang rực rỡ, bỗng nhòe đi. Như có một hơi sương thành linh bao phủ. Chẳng có màn sương nào hết giữa trưa này. Chỉ là cái nhìn mơ màng của Sầu đã đắm lệt.

Thấy mình đang khóc, đang chảy nước mắt, là điều làm cho Sầu kinh ngạc đến cực điểm. Nàng đã thể nguyên. Chỉ khóc vì sung sướng, không khóc vì đau khổ bao giờ, Trưa nay, lời thể không còn giữ được nữa. Khổ đau tích lũy, khổ đau tràn bờ đã dâng lên, đọng lại, và tràn ra, chan hòa, bằng những hàng nước mắt. Thôi không giữ

nữa. Thế nguyên làm gì. Tôi khóc, tôi đang khóc đây! Tôi không giận dì vì tôi khổ đau quá lắm. Tôi khóc, giận đơn vì trái tim tôi, tưởng đã rắn lại, thực ra, vẫn mềm yếu quá chừng.

Trong nắng trưa, ngồi một mình, Sầu nhìn xuống dòng sông. Và khóc. Khóc. Khóc. Thành phố xa lạ chung quanh.

CHƯƠNG BỐN

Trong căn nhà kín khuất như một thế giới riêng tây khép đóng cửa cụ Quảng Hưng, giữa những ngọn cỏ phổ hắt hui của con đường Đinh Tiên Hoàng, có một nơi chốn rộng thoáng mà Trang đã lựa chọn làm nơi chốn cho mơ màng và tưởng tượng của nàng. Nàng tới đó một mình, ở đó rất lâu, không ai hay biết. Đó là cái khoảng sân thượng, từ tầng lầu đi lên bằng một cầu thang gỗ nhỏ. Sân thượng cao ngang tầm mái nhà, đứng trên đó, ném tầm mắt đi, tầm mắt nhìn thấy một khoảng thật rộng của thành phố dưới chân. Thấy được những đỉnh cây chập chùng. Những ống khói nhà máy phía dưới khu bến tàu. Những ruộng đồng và những làng xóm xanh biếc bên kia bờ sông. Thấy được những bóng người thật nhỏ trên những lòng phố thật xa. Và thấy được sao đêm, thấy được mây trời.

Những lúc nhàn rồi, các con đã đến trường, mẹ chồng đến chùa, mọi công việc nội trợ trong ngày đã thu xếp xong, Trang thường lên đó. Sân thượng khuất lánh đối với Trang như một căn buồng riêng, ở đó nàng tự do, nàng được là nàng, nàng được lãng quên những điều nàng muốn lãng quên, nàng được đắm hồn vào những vùng ảo tưởng. Mơ màng và tưởng tượng. Kỳ thú biết là ngần nào, cái trạng thái của lim dim mơ màng, cái bồng bềnh của phiêu du tưởng tượng.

Trang sống không đợi chờ. Người chồng bỏ đi, giữa nàng và chồng không có tình yêu, xa cách nhiều tháng nhiều năm đã giết chết mối liên hệ vốn đã hết sức mong manh, liên hệ đó bây giờ Trang nghĩ thật không còn gì nữa. Không phải là nàng không buồn. Nàng không phải là gỗ đá. Nàng có một trái tim, một trái tim lớn hơn những trái tim thường đo theo chiều của kích thước rung động. Nàng có một khối óc, và khối óc đó tạo bất hạnh cho nó bằng những suy nghĩ nát óc. Nhưng buồn thoáng thôi. Như một nửa băng khuâng, một phần luyến tiếc. Đó là một tiếng thở dài thật nhẹ, như chính nội buồn vẫn xâm chiếm mà vẫn

bị đuổi đi, mơ mơ hồ hồ, không phân biệt. Trang thường tìm lên sân thượng, ngắm nhìn tỉnh nhỏ nằm dài ngoan ngoãn dưới chân, làm bạn với mơ màng, kết thân cùng tưởng tượng. Như đêm nay.

Một tiếng đàng hăng nhẹ làm Trang giật mình quay lại. Nàng nhìn thấy một điểm lửa sáng hồng. Điểm lửa cháy trên một đầu thuốc lá. Ninh lên, êm nhẹ, làm Trang không hay.

– Chị còn thức?

Trang cười, trả lời gián tiếp:

– Đêm mát quá.

Điểm lửa trên một đầu thuốc lá tiến lại gần, Trang đoán thấy được tất cả sự trẻ trung của người đàn ông toát ra chung quanh điểm lửa lấp lánh trên nền đêm bao la.

Đã một tuần lễ qua, Trang thầm kín theo dõi Ninh. Từ sự theo dõi này, nàng gần như đã hiểu được một phần lối sống của chàng. Có nhiều lúc, Trang bắt gặp ở Ninh một thoáng buồn bã. Thường là khi chiều tới. Ninh hay đứng ở bên

thành của sổ. Thuốc lá trên môi, khói tỏa trên mặt. Một khuôn mặt trầm tư, trên đó lắng đọng những suy nghĩ mơ màng mà Trang không đoán được.

Trước khi về đây, Ninh làm gì? Đã sống ở những vùng trời nào? Đã có những trận tình nào, những người đàn bà nào? Trang thường đặt cho nàng những câu hỏi như thế! Nàng cũng không hiểu tại sao. Xưa nay, nàng không hề bị kích thích bởi tò mò muốn biết về một người khác bao giờ. Bất chợt được sự tò mò lạ lùng của nàng, đã làm Trang nhiều lần tự thẹn. Nhưng nàng vẫn không bỏ được. Nàng lại đoán. Chắc Ninh có một thời sống phóng đảng lắm. Hửn thế. Còn trẻ tuổi. Lại độc thân nữa. Chắc chàng phải có đến hàng tá nhân tình. Ý nghĩ này làm Trang mỉm cười.

Điều làm cho Trang lạ lùng nhất là tại sao Ninh lại về đây, để buôn bán. Buôn bán gì, nàng nghĩ thầm. Chắc buôn bán chỉ là một cái cớ. Nhưng không, một tuần qua đã cho Trang thấy là Ninh làm việc rất chăm chỉ cẩn thận. Sáng Ninh dậy thật sớm. Ăn sáng xong, là ra cửa hàng. Trưa về, nghỉ một lát, lại ra cửa hàng đến tận chiều.

Ninh có vẻ yêu thích thành thật, công việc chàng đang làm.

Những ý nghĩ này trở lại trong đầu Trang, khoảng khắc im lặng cả hai người cùng ngó xuống thành phố. Ninh cất tiếng:

– Tôi thích đứng ở đây, trên một tầng cao. Chị có thấy như vậy không? Lên cao, tâm hồn nhẹ hơn, đầu óc cũng như sáng hơn tốt hơn là ở dưới thấp. Những vùng trên cao và những miền dưới thấp cũng ảnh hưởng đến đầu óc người ta nhiều lắm.

Trang dịu dàng:

– Anh nhận xét rất đúng.

Nàng ngẫm nghĩ rồi cười thành tiếng:

– Anh tài thật. Không ngờ đấy. Tôi phục anh lắm.

– Chị nói rõ hơn. Tôi chưa hiểu.

– Anh mới về được một tuần. Bến tàu đã đông âm lên.

– Tôi sợ nhất những lời đồn.

– Tại sao anh sợ? Trang hỏi bằng một giọng tinh nghịch.

– Lời đồn đại không bao giờ là sự thật. Quá khứ tôi được nói đến?

– Quá khứ anh có những điều ghê gớm lắm sao?

– Tầm thường như bất cứ một quá khứ nào. Vô nghĩa như bất cứ một cái gì đã xảy ra và đã qua đi. Nhưng quá khứ là một của riêng. Nó là phần tượng trưng đậm thắm nhất của đời tư một người.

– Tôi muốn hiểu được như anh lắm.

– Chị không hiểu như thế?

– Vì tôi không có quá khứ.

– Cái đã qua là quá khứ.

– Nhưng phải là cái đã qua của những lưu luyến, những kỷ niệm. Tôi không có kỷ niệm.

Giọng Trang ngậm ngùi, buồn bã. Ninh nhận thấy những lúc tiếng nói của nàng đang thanh cao thốt trầm hẳn xuống, tiếng nói ấy có một âm điệu riêng. Sang và quý vô cùng. Âm điệu của những giọt mưa trời thả xuống một lòng giếng khơi sâu thẳm, tưởng đã chìm bật, nhưng lắng tai theo dõi, còn là một dư vang thật dài ngân mãi không thôi. Người đàn bà này đáng tội nghiệp lắm cho cuộc đời nàng. Ninh nghĩ thầm. Nàng không có hạnh phúc. Và sống khổ sở trong mặc cảm đó, mặc cảm của người đàn bà không hạnh phúc. Không quá khứ. Không có tương lai. Và đẹp. Cái đẹp thừa dư vô ích làm tăng thêm tình trạng bi đát não nùng của thảm kịch.

Ninh nói, lời chàng dịu dàng, an ủi:

– Chị đừng nên lấy thế làm phàn nàn. Kỷ niệm không đem lại được gì. Kỷ niệm là một lưu luyến phiền hà, một vương bận vô ích. Tôi không muốn có quá khứ. Như thế sống nhẹ nhõm hơn. Tôi có thật nhiều kỷ niệm. Và muốn giết chết những kỷ niệm đó.

Vòng tay Ninh chuyển đi từ từ theo một hình vòng cung, bao quát cả một vùng tỉnh nhỏ chung quanh:

– Đó cũng là một phần lý do tôi có mặt ở đây.

Ninh xoay mình lại, ngả lưng vào thành tường thấp. Chàng thở ra một hơi thuốc thật dài. Điểm lửa đầu thuốc sáng rực, soi tỏ khuôn mặt Ninh trong một giây lờ mờ sáng ngấn ngủi. Chợt Trang thấy lạnh. Không phải vì trời. Không phải vì đêm. Mà tự đâu đó, trong nàng, lạnh ra. Tầm áo cánh mình mặc mỏng quá. Trang nghĩ thầm. Cũng may có bóng tối. Ý nghĩ làm Trang đỏ mặt. Nàng thu người cho nhỏ lại. Và nghĩ đến thân thể, đến da thịt nàng, xôn xao rạo rực. Trang rùng mình, kìm giữ một tiếng kêu bất chợt. Bất thành linh như một niềm kinh dị, thảng thốt không bờ bến, một niềm ham muốn mãnh liệt tràn ngập Trang như một ngọn triều ào ạt mãnh liệt trùn qua. Nàng muốn. Nàng muốn được như thế, cảm thấy như thế, được một cánh tay thật khỏe ôm lấy nàng. Thật chặt. Chặt đến nỗi làm nàng đau đớn, chặt đến nỗi nàng không thở được. Một cánh tay

ôm ghì, thắt lại, thắt lại. Và thân thể nàng chỉ còn là một sự quăn quại nhàu nát kỳ thú không muốn chấm dứt.

– Chị làm sao thế?

– Không.

Trang thấy cần phải cãi, cãi bằng được. Chẳng hiểu tại sao:

– Tôi có làm sao đâu.

Bổng Ninh như chợt nhớ ra điều gì. Chàng hỏi:

– Buổi sáng chị đi đâu.

Câu chuyện xoay chiều đem lại cho Trang sự trấn tĩnh cần thiết. Nàng nhẹ hẫng người đi. Sự ham muốn đột ngột đã qua như một triệu chứng bất thường, chốc lát. Tôi đi chợ. Trang không hiểu Ninh nhìn thấy nàng ra khỏi nhà lúc nào. Nàng đi từ sớm. Có lẽ chàng đứng trên lầu nhìn xuống và thấy nàng đi qua sân ra cửa.

– Cái áo chị mặc sáng nay màu thật đẹp.

Trang đỏ mặt, bối rối. Nàng mặc một cái áo màu hồng nhạt. Lâu lắm, Trang không mặc cái áo đó. Và cái áo màu hồng trẻ trung đã khiến cho bà mẹ chồng cau mặt không bằng lòng. Lúc Trang nói với mẹ chồng nàng ra chợ, nàng nhớ bà mẹ chồng ngồi trên sập gụ đã nhìn cái áo màu hồng, rất lâu, hơi ngạc nhiên. Nàng chỉ mặc trắng, nàng chỉ mặc đen, như thế, đã bao nhiêu năm.

- Áo cũ đấy anh ạ.
- Chắc chị ít mặc áo màu.
- Vâng. Tôi ưa màu đen.

Trang vùng nói, như để giải thích:

- Tôi cũng ưa áo màu. Nhưng mẹ tôi bảo áo màu là để cho những người trẻ tuổi.

Ninh cười:

- Màu hồng của áo đối với chị thế là đúng quá.
- Cho ngày xưa mà không phải bây giờ.

Trang nói đến ngày xưa và nàng nghĩ đến cái ngày xưa của nàng. Chưa lấy chồng. Còn trẻ. Màu hồng. Tuổi của nắng. Thời của bướm. Tiếng guốc học sinh giòn giã trên những hè đường có màu đỏ thắm tươi của những chùm phượng vĩ. Những đêm mùa hè cũ, khác hẳn với những đêm mùa hè bây giờ. Những đêm mùa hè có tiếng ve ran ran trong những chùm lá nóng, và nhất là có những giấc mộng, có những hình ảnh nồn nà và phảng phất hương thơm. Phút này sao Trang muốn kể hết cho Ninh nghe về quãng đời ngắn ngủi ấy cũng là quãng đời duy nhất thuộc về nàng, sau đó cuộc đời nàng đã trở thành sở hữu của kẻ khác. Ở Trang, là một ao ước được tâm sự, cởi mở, được nói ra. Cái thế giới âm thầm phủ kín bóng đêm và bao trùm trong yên lặng suốt bấy lâu, cái thế giới ấy nghe chừng như muốn cựa mình, thoát ra và lên tiếng. Lên tiếng đòi cho nó cái quyền được sống. Cho màu tóc kia được óng trong một tấm gương soi. Cho gò má kia được hồng, cho ánh mắt kia được trong, cho tâm hồn kia được trẻ, cho cõi lòng này được đẹp.

Một tiếng ho khan từ tận tầng dưới vọng lên.
Trang giật mình. Bà Quảng Hưng vẫn thức.

Ninh hỏi:

– Cọ chưa ngủ.

– Mẹ tôi ngủ ít lắm. Nhiều đêm mẹ tôi để
đèn thức đến sáng.

Trang đổi câu chuyện:

– Mai anh có phải ra bến?

– Tôi đã cho cân hết hàng chiều nay. Mai rồi
cả buổi sáng. Không biết làm gì?

– Anh ngủ cho khỏe.

– Tôi về đây, ngủ như mọi ngày đã là quá
nhiều.

Ninh kiểng chân, chỉ tay về phía bến tàu, về
bên kia dòng sông chảy qua bến tàu:

– Có một vùng làng xóm ở bên kia sông, cây
cối um tùm, chắc là đẹp lắm. Tôi định sáng mai
nếu trời đẹp, qua sông sang bên ấy chơi. Tôi thích

đến những làng xóm ven sông. Có một thời kỳ loạn lạc, tôi tản cư chỉ thích chọn những làng xóm ven sông mà ở. Xuống bến. Bến có những con thuyền đậu, ban đêm le lói lửa chài. Tiếng nước đập róc rách dưới chân những cây cầu đá. Hình như dân chúng ở những làng xóm ven sông sống cũng dễ chịu hơn là những làng xóm không có sông ngòi chảy qua. Sông nước là một hình ảnh trù phú, trái với ruộng đất. Chỉ có ruộng đất không, làng xóm cằn cỗi và nghèo nàn.

Trang còn muốn ngồi lại, nói chuyện với Ninh. Nói bất cứ chuyện gì cũng được. Như chuyện làng xóm, chuyện sông ngòi như Ninh vừa nói. Hay không nói chuyện gì cũng được. Ngồi đó thôi, trong một thứ im lặng ngọt ngào. Nhưng đêm đã khuya.

Nàng đành đứng lên.

– Mời anh đi nghỉ.

– Chị xuống trước. Tôi muốn hút hết điếu thuốc.

Cái bóng trắng của Trang thấp thoáng di động về phía cầu thang đi xuống. Tới hết cầu thang, nàng lại nghe thấy tiếng ho khan của bà mẹ chồng. Trang nghiêng đầu nhìn xuống khoảng sân nhỏ.

Một ánh đèn từ trong một căn buồng hắt ra. Ánh sáng yếu ớt. Thoáng một mùi hương. Rồi Trang phân biệt được một âm thanh đều đều, lâm râm, nhỏ nhỏ. Bà Quảng Hưng đang tụng kinh.

Lần đầu tiên trong đời, tiếng tụng kinh trầm trầm từ dưới nhà văng lên làm cho Trang bàng hoàng đứng lại. Nàng lặng người đi. Không phải là tiếng kinh cầu đêm nay đã gây nổi ở Trang một xúc động thành kính. Trái lại. Tuy nhiều lần theo mẹ chồng đến chùa, và yêu mến cái không khí thoát tục, cái cảnh trí thư thái của chùa chiền, nhưng Trang phải tự thú với nàng, là trước sau nàng không hề có được niềm tin tưởng đó của bà Quảng Hưng. Điều này, Trang đã tìm ngay được cho nàng một giải thích đơn giản. Nàng không phải, nàng chưa phải là bà Quảng Hưng.

Mẹ chồng đã già. Đã gần đất xa trời. Trẻ vui nhà già vui chùa. Nàng thì chưa. Ánh mắt nàng còn sáng. Da thịt thanh xuân còn là một niềm rạo rức thường xuyên.

Tiếng cầu kinh của bà mẹ chồng đêm nay làm Trang bàng hoàng xúc động, nhắc thêm cho Trang về sự thực này. Nàng chợt khám phá được rằng tiếng cầu kinh bao nhiêu năm nàng hằng nghe thấy, nhưng nó vẫn là âm thanh của một thế giới khác. Một thế giới khác, tôi tuy ở gần nhưng không có tôi trong đó. Một thế giới khác tuy giam cầm tôi, nhưng kỳ thực là tâm hồn tôi không hòa lẫn và vẫn thoát đi. Trang không muốn nghe thấy tiếng kinh cầu nữa. Mà muốn được nghe thấy sự ấm nóng đó của những tiếng người.

Sau giây phút bàng hoàng, lòng Trang nhẹ hẫng đi. Tiếng cầu kinh không còn réo gọi ở Trang một an phận âm thầm nữa. Tuổi già mới an phận. Mới coi trầu và bình vôi. Mới sập gụ và tủ chè. Mới ho khan và mới tóc bạc. Mới siêu thoát và mới chùa chiền. Với Trang, còn phải là những dòng sông nắng, những bãi cỏ non, những bóng

cây, những bóng lá, những bóng trắng và những bóng người.

Phải như thế. Cuộc đời còn dài phải được làm bằng những chạng đường thắm tươi của hơi thở, ánh sáng và hoa hương. Ném lại tiếng cầu kinh cho một thế giới lắng chìm đã trở thành một thế giới xa lạ. Trang bước thật nhanh về buồng riêng.

Nàng bật hết mọi ngọn đèn. Đèn giữa phòng, đầu giường ngủ, trước bàn phấn. Khuôn mặt phản chiếu trong gương không in hằn một thoáng mỗi một. Trang yên lặng mỉm cười với nàng.

Đoạn nặng cúi xuống, cầm lên một tờ giấy gấp tư. Nàng nhìn tờ giấy nhưng không mở ra coi. Đó là một lá thư. Nàng đã biết lá thư ấy nói gì. Đó là lá thư của người chồng ở xa. Vẫn những hỏi thăm chiếu lệ, giọng điệu mền thương hơi hợt giả dối. Vẫn lời hẹn vu vơ một ngày trở về không bao giờ là sự thật. Hồi chiều Trang đã đọc lá thư cho mẹ chồng nghe, như tất cả những lá thư của chồng gửi về, Trang đều phải đọc cho mẹ chồng như vậy. Con dâu đọc thư xong, bà Quảng Hưng thở dài:

– Chắc cậu nó sắp về.

Trang thở nhàn:

– Con không biết.

– Mẹ nói gì?

– Không ạ! Vâng, chắc nhà con sắp về.

Nàng không khổ đau, không hy vọng, không đợi chờ nữa. Một cái gì đã hết. Thực sự. Hoàn toàn. Hết hẳn. Trang xé vụn lá thư thành nhiều mảnh nhỏ. Đoạn nàng ngồi yên, và chờ đợi ngày mai.

CHƯƠNG NĂM

Tháng ngày tỉnh nhỏ tuổi chảy êm ái, là hình ảnh của một dòng nước lặng chảy khoan thai giữa hai bờ sông hiền. Từng ngày rồi từng ngày qua. và Ninh quen dần với một nếp sống thoát đầu xa lạ. Chàng nhập dần vào hiện tại, quên dần được quá khứ. Quá khứ ấy có một khuôn mặt đàn bà như một vết thương, từng đã cướp mất của Ninh bao nhiêu đêm thao thức. Quá khứ ấy nhạt nhòa dần như một buổi chiều mù sương. Ninh nghĩ chàng đã ra khỏi được nó, đẩy lui dần được sự ám ảnh như một hiện hữu bao trùm trước mặt vẻ mơ hồ và quên lãng sau lưng.

Nhớ lại đoạn đời cũ, Ninh thở dài. Một tiếng thở dài nhẹ, băng khuâng, ngậm ngùi. Cũng xong. Cũng mất. Cũng hết. Cũng là. Đào thật

sâu. Chôn thật chặt. Đặt bước chân vào một con đường mới. Làm lại. Làm lại tình cảm và rung động mình. Không khí tỉnh nhỏ khởi đầu đối với Ninh như một không khí nhà thương.

Chàng đến đây. Chàng đau. Và chàng dưỡng bệnh. Bây giờ trong bầu không khí êm ả đó, Ninh có cảm tưởng chàng đang hồi phục dần dần. Có da có thịt. Có màu hồng của máu. Màu xanh của hồn, Mỗi buổi sáng thức dậy, buổi sáng không còn là sự nổi dài buồn bã của một đêm buồn bã, mà là một khởi đầu ngày, đầy náo nức và ngạc nhiên. Và Ninh, Ninh đang học tập lại một lối sống. Một lối sống có ánh sáng chói lòa, như căn phòng Ninh mở rộng mọi cánh cửa khi buổi sáng chàng từ giường bước xuống, tai rất vui nghe thấy tiếng chim hót trên mái, mắt rất ấm nhìn nắng vàng bay múa trong cây.

Đôi khi Ninh mở va li, lấy lên tấm hình của Phương, nhìn tấm hình xưa và sung sướng thấy lòng chàng đã vững. Nụ cười của em vẫn mê hoặc. Nhan sắc em vẫn mê đắm. Anh mắt em vẫn mê hồn. Nhưng Phương, ly rượu say và liêu

thuốc độc ngày cũ của anh, em không làm gì anh được nữa. Em làm anh còn nhớ đến. Nhưng em không còn làm cho anh khổ đau.

– Anh không bao giờ quên được em.

Phương từng nói như vậy. Với một giọng nói đầy tự nhiên và tin tưởng. Nàng nắm vững chàng trong mười ngón tay ngà ngọc của nàng. Chàng thuộc về nàng. Chàng là sở hữu vĩnh viễn, một đời của nàng.

– Thật không? Tại sao em biết?

– Chẳng tại sao. Nhưng em biết. Lối nhìn của anh, lối anh yêu em, cho em biết như thế.

– Ai cũng thay đổi.

– Riêng anh, không. Không bao giờ anh quên được em. Góc biển, chân trời nào của anh, cũng vẫn em có mặt.

Lời nói lạ lùng. Lời nói độc ác. Lời nói vững vàng như đinh đóng cột. Lời nói thẳng băng như một mũi nhọn đâm suốt vào tim. Và Ninh xao

xuyến, đã nghi ngờ chàng. Có lẽ. Có lẽ Phương nói đúng.

Bây giờ thì Ninh đã thấy khác. Người cũ không làm gì chàng được nữa.

Khi nắng dấy trên những trụ xi măng ướt sương, bờ sông bắt đầu ồn ào, cũng là lúc Ninh lững thững từ con đường Đinh Tiên Hoàng ra bến. Cửa hàng mở rộng. Những chiếc thẻ gỗ ném xuống một đáy thùng. Hàng chuyên từ thuyền lên mặt cân bàn.

Đám phu đàn bà cầm những cây kim lớn, tơ chỉ là những sợi đay dài thông, thoăn thoắt khâu kín những miệng bao bằng những đường kim bắt chéo. Rồi hàng từ cân bàn được chuyển lên xe vận tải. Những chiếc Dodge đẹp và khỏe. Những chiếc T.45 và T.55 kền càng. Máy nổ giòn tan. Bụi dấy mù mịt trong nắng, Trả tiền và thu tiền. Mua hàng vào và bán hàng ra. Làm những con tính và cộng những con số. Đầu óc bận rộn, bớt suy nghĩ, đời sống đối với Ninh trở nên thanh thoi và nhẹ nhõm hơn. Chàng đã trở

thành một nhà buôn. Chưa chuyên nghiệp. Còn tài tử. Nhưng đã là một nhà buôn.

Nhiều lúc ngồi trên sân thượng ban đêm, nói chuyện với Trang về sự đổi thay của đời chàng. Ninh cười:

– Ghét cửa nào trời trao ngay cho cửa ấy. Là thật.

– Anh không thích đi buôn?

– Trước kia, tôi ghét thậm tệ cái nghề này. Tôi ghét đếm tiền. Tôi ghét những con số. Tôi là người của những tính toán nhảm lẫn, tôi không thực tế chút nào hết. Bây giờ mới nhận thấy cái gì cũng do thói quen! Mấy rồi người ta cũng quen đi.

Trang ngẫm nghĩ và lắc đầu:

– Không phải cái gì người ta cũng quen được.

– Tôi hiểu chị. Như sự cô đơn chẳng hạn. Làm thân với đau khổ hay làm quen với cô đơn, đó chỉ là một lối nói. Để an ủi mình. Khi người

ta phải chịu lụy cảnh ngộ và không thể làm được gì hơn, không thể làm được gì khác.

– Và đành chịu đựng.

Ninh cười lớn. Chàng đi đi lại lại trước mặt Trang, điểm lửa trên đầu thuốc theo bước đi, vẽ một vệt đỏ rực lên nền trời.

– Thế là thua. Và thế là tối thậm vô lý.

Trang ngạc nhiên, thành thực ngạc nhiên. Nàng nói:

– Tôi không thấy cách nào khác.

– Sức chịu đựng của con người rất hữu hạn. Người ta có thể chịu đựng được năm năm, mười năm. Nhưng không chịu đựng được trọn một đời người.

Trang cười, không hiểu cười vui hay cười buồn:

– Sức chịu đựng của tôi vô hạn.

– Nếu thế chị là một mẫu người phi thường.

– Những người không phi thường làm khác hay sao?

– Cố nhiên.

Trang lắc lắc đầu:

– Bằng cách nào tôi không biết đấy.

– Bằng phá vỡ. Không chịu khuất phục vĩnh viễn cảnh ngộ. Không chịu lưu đầy một đời trong nếp cũ. Nghĩa là phải dám sống như một người tự do. Được đổi thay khi mình muốn thay đổi. Trời không bắt ai thu hẹp trong cơ hội duy nhất và cuối cùng.

– Nhưng phá vỡ nào cũng có một nguy hiểm.

– Hẳn thế. Nguy hiểm ghê gớm. Nhưng mọi người không muốn thế cả sao? Là được sống nguy hiểm. Sống nguy hiểm là dám tạo ra những thử thách, đến với những tình cờ. Một cuộc đời nguy hiểm là một cuộc đời toàn vẹn.

Tôi hằng mong muốn được sống như thế. Sống ngờ và sống nguy hiểm. Trang nghĩ thầm.

Nhưng tôi chưa phá vỡ được. Cái lưới vô hình mà dày đặc. Sự lưu đầy êm ái mà bền vững. Tôi muốn, nhưng chưa thoát được ra. Tôi muốn ném mình vào vùng nguy hiểm nhưng lại sợ những gió bão bất thường của vùng nguy hiểm ấy. Trong khoảng khắc, Trang nhận được thế nào là sự thực về thân phận của một người đàn bà. Một người đàn bà tỉnh nhỏ. Nhất là một người đàn bà đã có chồng. Con chim sống trong lồng. Tấm ván đã đóng thuyền. Bến đậu một ngày là bến đậu một đời. Chuyện chốc lát thuở nào, mãi mãi, bây giờ, mai sau, đã trở thành vĩnh viễn. Những chân trời kia tôi chưa tới được. Những con đường thật đẹp tôi chưa có cơ hội nào thăm viếng. Những huy hoàng đời và những lộng lẫy ở những hội vui nào không có mặt tôi. Trang nghĩ mà thèm muốn. Nhưng cũng nghĩ mà run sợ thế nào. Mâu thuẫn ở nàng dày đặc. Nàng trở thành ngoan cố. Thái độ ngoan cố là một chống chế. Dù chỉ là một chống chế yếu ớt.

- Sống nguy hiểm là sống mất tự chủ.
- Có thể. Nhưng đẹp.

Trang mỉm cười:

– Sau đó, người ta đã hối hận.

– Tại sao lại hối hận. Tôi chỉ có thể hối hận và không tha thứ cho tôi một điều là đã bỏ qua những cơ hội nghìn vàng được sống.

Câu chuyện đêm đêm trên sân thượng, dưới những chùm sao, giữa Ninh và Trang thường ngừng lại như thế, khi những ý kiến phát biểu ra trở nên dể dãi và quyết liệt. Hai người lại cười xòa với nhau và nói lảng sang chuyện khác. Đối với Trang, Ninh dành cho nàng một quý mến thành thực. Và những ý nghĩ đẹp nhất. Thâm tâm, Ninh tội nghiệp cho nàng.

Còn trẻ, còn đẹp như thế. Còn là buổi sáng, còn là vườn hương, còn là bông hoa, mà Trang đã như tới chiều, đã như xế bóng. Phía Trang nàng dành cho Ninh những săn sóc đặc biệt. Và cho là một hạnh phúc dịu dàng được dành cho Ninh những săn sóc ấy. Pha cho Ninh một ly cà phê, khâu cho chàng một cái khuy áo, nàng đặt tất cả năng niu âu yếm vào những việc nhỏ này. Nàng

nghe ngóng trong nàng một niềm ngọt ngào vô tận. Như một dòng suối chảy êm giữa lòng đá trắng muốt. Sáng rừng yên tĩnh chung quanh. Chim hót trên cây. Mây bay trên trời. Đời hồng tươi và đời sáng láng.

Buổi sáng hôm ấy Ninh cũng ra khỏi nhà với một cảm giác sáng khoái. Như buổi sáng đã có những dấu hiệu báo trước một ngày vui. Ly cà phê Trang pha cho, mà chàng uống từng ngụm nhỏ, vừa uống vừa nhìn ra khoảng sân nhỏ sáng dần trong nắng, vị thơm ngọt còn đọng trên đầu lưỡi. Thằng Phương, thằng Phi sửa soạn đi học. Nhà trong, bà Quảng Hưng sửa soạn vàng hương đến chùa.

Ninh nhìn vào trong nhà:

- Cự đi chùa sớm quá.
- Thưa anh hôm nay là ngày rằm.

Trang nói và kéo hai đứa con lại gần, chải lại tóc, sửa sang lại quần áo cho chúng. Thấy Ninh nhìn chăm chú, Trang cười:

- Các cháu hư và nghịch lắm ạ.
- Đâu có. Phương và Phi đều ngoan lắm.

Hai đứa nhỏ dõng mẹ, lễ độ xin phép đi học và dắt tay nhau ra khỏi nhà. Ninh nhìn theo. Trong khoảng khắc chàng và Trang cùng lắng nghe theo tiếng bước chạy mau của hai đứa nhỏ trên hè phố nắng.

– Tôi chưa bao giờ được hưởng thú hạnh phúc tôi đang nhìn thấy ở chị.

- Đó là bốn phận. Không phải là hạnh phúc.
- Hạnh phúc chứ. Hạnh phúc đích thực.

Trang cười:

- Anh dễ dàng có được hạnh phúc ấy.
- Chị có vẻ không chịu nhận người mẹ có những đứa con kháu khỉnh ngoan ngoãn ở chị như người đàn bà đầy đủ, sung sướng.

Trang đáp, khác đi với câu nói của Ninh, giản dị và bình tĩnh:

– Các cháu là an ủi lớn lao nhất của đời tôi.

Hình ảnh người chồng xa lại hiện lên. Sợ Trang buồn, nếu câu chuyện kéo dài có thể đụng chạm tới niềm cô đơn thầm kín của nàng, Ninh đứng lên.

– Trưa anh có về nhà?

– Có.

– Anh thích ăn bún chả không?

– Thích lắm. Tuổi nhỏ của tôi có màu vàng của bánh tôm chín phồng trên chảo mỡ, giấm chua của thịt bò khô, chua đến độ chua vô lý, và mùi thơm của thịt chả quạt chín trên than hồng. Lúc nào rảnh, tôi sẽ kể chuyện cho chị nghe về một cô hàng bún chả tên là Liên. Ở chợ Đồng Xuân. Hồi còn đi học, có đồng nào tôi đưa cho cô hàng bún chả ấy hết.

– Bún chả tôi làm chắc không bằng bún chả cô Liên của anh được. Trưa nay mời anh về xơi thử.

Bóng Ninh đổ dài trên hè phố. Chàng đút hai tay vào túi quần, nhận thức được sự ấm áp dễ chịu của nắng sớm chan hòa trên da thịt. Nói đến ăn bún chả. Ninh nhớ lại những thú vui, những sở thích tuổi nhỏ của chàng. Và thấy hiện lên một khuôn mặt dĩ vãng, khuôn mặt đậm thắm của cô gái bán hàng, có cái tên trùng với cái tên một loài hoa, từng đã nổi tiếng một thời về nhan sắc mê hồn và về gánh hàng ngon có một không hai. Sau này, Ninh được tin Liên đã chết. Trong một trận oanh tạc. Trên đường tản cư. Tin Liên chết làm cho Ninh ngậm ngùi mãi. Liên chỉ là một kỷ niệm, một ảnh hình tuổi thơ, vậy mà tin Liên chết cũng làm Ninh xúc động. Chàng thấy chàng nhiều tình cảm quá. Điều này làm cho Ninh bật cười thành tiếng.

– Anh Ninh vui gì mà cười thế?

Ninh giật mình quay lại. Sầu từ sau lưng rảo bước theo kịp chàng. Sầu đi dép mỏng, không có tiếng. Sầu đã đến gần lúc nào Ninh không hay.

Ninh chậm bước cho Sầu lên tới ngang tâm:

– Tôi cười về những chuyện không đâu. Cô Sầu đừng để ý.

– Chuyện không đâu hẳn là chuyện vui?

– Tất nhiên. Người ta không cười vì những chuyện buồn bao giờ.

– Anh Ninh cười vì chuyện gì?

– Đố cô Sầu đoán được.

– Đàn bà con gái ở cái tỉnh nhỏ này ngớ ngẩn không thương được. Anh đang cười vì chuyện ngớ ngẩn của chúng tôi.

– Cô Sầu đừng bao giờ nói thế. Cô Sầu sáng này làm dáng quá.

Sầu đỏ mặt vì sung sướng. Sầu cũng mặc như ngày thường thôi, nhưng chăm chút hơn, cẩn thận hơn.

Hàm răng Sầu óng ánh. Tất cả ở Sầu toát ra sự khỏe mạnh, vẻ thanh xuân, và sự phơi phới hồn nhiên là vẻ đẹp riêng biệt của Sầu. Tắm áo Tàu cắt ngắn, bó chèn lấy thân thể, màu xanh nước

biển, có những chùm hoa trắng lớn. Nàng thơm mùi xà phòng. Những chân tóc còn ướt, chứng tỏ nàng vừa tắm xong. Trên ngực cài một khăn tay để lấn vào trong mép áo. Sầu bước những bước chắc nịch trên hè phố. Nàng khỏe mạnh, nhưng một khỏe mạnh đầy uyển chuyển. Ninh nhìn sang Sầu, nghĩ người thiếu nữ Trung Hoa này thật hòa hợp với buổi sáng nắng.

Nàng chính là một buổi sáng nắng. Mang cái tươi mát của ngày vừa bắt đầu. Ở Sầu, như người ta thấy được, liên tưởng được tiếng chim hót trên những đỉnh cây cao, tiếng gió đùa vui trong nắng, tiếng nước reo những âm thanh thủy tinh, nét bay múa của một tà áo trong không khí của trời cũng ấm như hơi thở của người.

– Cô Sầu xuống bến?

– Dạ.

Ninh ngạc nhiên:

– Sao cô Sầu lại đi qua đây?

Sự ngạc nhiên của Ninh rất hữu lý. Đường từ nhà Sầu xuống bến tàu ở phương hướng khác, không phải đi qua con đường Đinh Tiên Hoàng.

Câu hỏi bất ngờ của Ninh làm cho Sầu lúng túng. Buổi sáng, ở nhà đi ra, Sầu đã nghĩ đến Ninh. Nghĩ đến từ lúc nàng trở dậy. Trong ý nghĩ đó, Sầu đã mặc bộ quần áo đẹp nhất. Đã chải mái tóc lâu gấp đôi ngày thường. Đã cài một cái khăn mù soa trắng tinh lên ngực áo. Cái khăn mù soa đó, Sầu tỷ mỷ xếp mãi mới được thành hình những cánh hoa. Và cuối cùng, Sầu đã thoa một lớp son mỏng lên môi. Cử chỉ làm dáng này, nàng đã làm một cách lén lút, mắt trước mắt sau, chỉ sợ bố hay mẹ nhìn thấy.

Trên con đường ra bến, Sầu đã định đi con đường nàng thường đi mỗi buổi sáng. Nghĩ như thế, nhưng chân bước khác. Bước chân mất tự chủ, tràn theo một xô đẩy thâm kín nhưng mãnh liệt, đã dẫn Sầu tới đường Đinh Tiên Hoàng.

Lúc đặt chân vào con đường Đinh Tiên Hoàng, tự nhiên trái tim Sầu đập như vỡ toang lồng ngực. Thật là một bất ngờ. Chưa từng bao

giờ Sầu cảm thấy như vậy. Khi đi theo con trai lão chủ tàu Nam Kinh xuống tàu của cha y, biết là mình đang làm một việc ghê gớm, việc ghê gớm nặng trĩu hậu quả khốc liệt, Sầu cũng chỉ cảm thấy xôn xao đôi chút.

Hành động liều lĩnh tuy vậy lại không làm cho Sầu bận tâm. Nhắm mắt đưa chân rồi, coi như đánh vậy. Việc đã xảy ra, tắc lưỡi một cái, thế là xong. Và xem như đã qua. Đẳng này khác. Sự khác biệt này dấy lên trong tâm hồn Sầu như một bàng hoàng kỳ lạ. Nó làm nở thơm ở Sầu hương của một loài hoa mới, một loài hoa chưa từng được thấy nở thơm trong khu vườn tâm hồn Sầu từ trước đến nay. Hương thơm của loài hoa mới này hiếm quý và e ấp. Trang trọng và khác thường.

Nó như biến Sầu thành một người đàn bà khác. Người đàn bà ấy cảm thấy mình khác, thật rõ ràng tuy không biết bởi đâu và tại sao, khi nàng đặt chân vào con đường Đinh Tiên Hoàng, và nhìn thấy người đàn ông ung dung bước đi trước mặt.

– Con đường này mát lắm.

Ninh cười hóm hỉnh:

– Đường nào buổi sáng chẳng mát.

Sầu đáp, liều lĩnh:

– Con đường này là con đường đẹp nhất.

– Ở chỗ nào?

Sầu nói câu thứ hai, cũng vô lý và liều lĩnh như câu trước:

– Nó lại là tên Đinh Tiên Hoàng. Tôi yêu ông Đinh Tiên Hoàng.

Ninh nhìn sang, bắt gặp cái nhìn của Sầu, thẳng thắn, không chạy trốn. Chàng điềm tĩnh chịu đựng cái nhìn như ném ra một thách thức táo bạo.

– Cô Sầu ở đường nào.

Sầu lẳng lơ:

– Anh hỏi làm gì?

Ninh cười:

– Tạt vào thăm cô Sầu, nếu tôi đi qua đường đó.

– Thế thì không nói được. Phải giấu, không để cho anh biết được. Vì Sầu không muốn cho ai đến nhà hết. Nhất là anh.

– Tùy cô.

– Anh đừng hiểu lầm, Sầu không muốn cho ai đến nhà, nhà Sầu nghèo lắm. Anh Ninh giàu, đến nhà Sầu anh Ninh cười.

– Nghèo không phải là một cái tội. Tôi không bao giờ biết cười ai như thế hết.

– Số nhà 15 trên 7. Đường cửa Tây.

Sầu đọc tên số nhà, tên đường phố, đồng dạc như nàng đã nghe theo lời Ninh, nàng không còn hổ thẹn vì sự sa sút của gia đình nàng, và nàng muốn Ninh đến chơi, nàng không có điều gì phải giấu giếm, kể cả người cha nghiện hút, đàn em nhỏ nhếch nhác và người mẹ tàn ác.

Cả hai cùng cười. Ninh nói:

– Tôi nhớ. Hôm nào rồi rã, sẽ lại đường của Tây thăm cô Sầu.

Hai người đã đi được một quãng. Sầu quay lại nhìn nhà Ninh ở. Nàng chưa từng đến nhưng biết đó là nhà cụ Quảng Hưng. Như ở tỉnh nhỏ này, ai cũng biết ngôi nhà ấy là nhà cụ Quảng Hưng. Tự nhiên Sầu thấy ghét ngôi nhà, ghét bà lão già mang tên là cụ Quảng Hưng, mà dân chúng ở đây ai cũng cho là giàu có mà keo bần, tuy ăn chay niệm Phật cả ngày.

Thực ra, Sầu không dám thú nhận sự ác cảm của Sầu, có vì một lý do thâm kín khác. Đó là người con dâu của cụ Quảng Hưng mà Sầu biết là rất trẻ và rất đẹp.

– Anh có thích ở nhà cụ Quảng Hưng không? Sầu chợt hỏi.

– Không thích tôi đã không ở. Tôi đã ở chỗ khác.

– Tỉnh này xa lạ đối với anh. Anh không thích

có khi anh cũng bắt buộc phải ở chứ. Anh không quen ai khác mà.

– Một căn buồng khách sạn là đủ. Một cái giường nhỏ thôi là thừa đủ cho những người độc thân như tôi.

Ninh quay lại nhìn căn nhà. Nhưng căn nhà đã khuất lấp sau những căn nhà khác. Những bước chân đều đều trên hè phố nắng đã đưa Ninh và Sầu ra khỏi con đường Đinh Tiên Hoàng. Chàng cười thân mật với Sầu, và nói tiếp:

– Đó là một căn nhà cũ. Tôi yêu những căn nhà cũ. Tôi ghét lắm những căn nhà mới xây cất. Cái mới của một căn nhà mới xây bao giờ cũng có một vẻ kiêu hãnh kịch cỡm rất đáng ghét. Một căn nhà cũ bao giờ cũng lưu luyến và dễ tạo được cảm tình.

Sầu chợt nhớ đến căn nhà tối tăm như một ổ chuột của gia đình nàng trong cái ngõ hẻm lấm than ấy ở đường cửa Tây. Một căn nhà cũ. Nhưng nàng không yêu mà ghét. Căn nhà với nàng không có một ràng buộc, một kỷ niệm nào.

Dừng dừng và xa lạ. Muốn ra thoát và muốn chạy trốn nó, nó chỉ là nơi chốn của một chịu đựng âm thầm và buồn bã. Nàng không đồng ý với Ninh. Nhưng cũng không cãi lại. Và lắng tai nghe Ninh nói tiếp.

– Cô Sầu đã vào nhà cụ Quảng Hưng lần nào chưa. Chưa hả? Hôm nào, cô đi qua, nhớ vào chơi. Tôi yêu lắm cái không khí im lặng thư thái của nó. Bóng tối ở đó có nghĩa là bóng mát. Đi lại, nằm ngồi trong căn nhà đó là một điều thật dễ chịu.

Thấy Ninh chợt im lặng như đang đuổi theo trong đầu một hình ảnh đẹp, Sầu muốn phá vỡ ngay sự đuổi theo ấy. Nàng nói, giọng hờn giận:

– Không bao giờ tôi vào. Gặp anh Ninh ở bến tàu thôi chứ không ở nhà Quảng Hưng.

– Bà Trang tử tế lắm. Cụ Quảng Hưng cũng vậy.

– Tôi không thích đến những nơi người ta khinh tôi.

- Ai dám khinh cô?
- Có. Người nhà giàu khinh người nhà nghèo.
- Đâu phải ai cũng thế.

Câu chuyện chấm dứt. Họ đã tới con đường bến tàu. Ninh lại vào cửa hàng. Sầu vượt đường đi thẳng xuống bến.

Chiếc xe hàng lượn một vòng nghiêng nghiêng, chậm đà và đậu lại ở giữa bến. Đám trẻ nhỏ bưng trên tay những thùng quà bánh tíu tít đổ xô đến, vây kín lấy hai bên thành xe. Những tiếng chào hàng inh ỏi, chen lẫn với tiếng chửi thề của người lơ vừa từ mui xe nhảy xuống, đuổi bọn trẻ nhỏ ra xa.

Bây giờ là khoảng bốn giờ chiều. Nắng đã nghiêng đi, nhưng sức nóng còn dữ dội. Ninh đứng dưới bóng rợp của mái cây xăng, rút mù soa lau mồ hôi. Chàng nghĩ giờ này, ngoài bến tàu, Sầu đã cân ít nhất được ba tấn hàng, đám phu cỡi trần đang vác hàng chạy huỳnh huých từ ngoài

bến vào xếp trong cửa tiệm. Buổi sáng gặp Sầu, Ninh mời Sầu uống nước ở cái quán hàng đầu dãy ngoài bến, và nghĩ tuy chàng không muốn thế, nhưng bắt buộc chiều nay, chàng phải nhờ Sầu một tay. Thuyền hàng đậu ở bến đã hơn một tuần. Mấy ngày trước, mưa thật lớn, liên miên sáng chiều, cân kê ra bến đã bao nhiêu lần, rồi vì mưa, cân lại phải khiêng trở vào. Người chủ thuyền than phiền không dứt lời về sự chậm trễ bất thường. Hôm nay, trời nắng. Ninh nhận thấy không thể vì một lý do nào đình hoãn việc cân hàng đến ngày mai được nữa. Nhưng chàng lại mắc bận. Bất ngờ và ngoài ý chàng muốn. Chàng không thể có mặt ở bến.

– Cô Sầu chiều bạn cân hàng nhà không?

Sầu bưng ly nước cam trên tay, tươi cười nhìn Ninh và nói không. Hàng nhà nàng đã cân hết, cân xong từ chiều hôm trước.

– Sao anh?

– Muốn nhờ cô một việc.

Sầu cười, giọng đùa cợt rất dễ thương:

– Việc ghê gớm không?

– Không ghê gớm. Cần giùm tôi một thuyền hàng.

– Bao nhiêu tấn?

– Ít. Chừng mười ba hay mười bốn là cùng.

Ninh giải thích ngay cho Sầu hiểu:

– Tôi bận. Chiều không ra bến được.

Tự nhiên. Sầu bị kích thích dữ dội bởi óc tò mò. Bận. Nhưng Ninh bận gì. Ở nhà? Sầu nghĩ ngay đến bà Trang trẻ đẹp, ở chung một mái nhà với Ninh.

Giọng Sầu mất hẳn vui. Thoảng một chút hờn dỗi:

– Anh ở nhà sao?

Ninh cười:

– Cô Sầu hỏi lạ thật. Ở nhà sao gọi là bận được.

– Vậy anh Ninh bận gì. Bận gì phải nói đã.

Ninh rút ở túi áo ra một tờ giấy màu xanh gấp tư. Đó là một bức điện tín. Nhưng chàng không mở tờ điện tín cho Sầu xem, mà chỉ giơ cao tờ giấy:

– Tôi vừa nhận được một bức điện tín.

Ninh hơi ngập ngừng:

– Của một... người bà con. Hẹn chiều nay xuống chơi. Tôi phải ra bến xe đón. Cô Sầu đã hiểu tại sao chiều nay tôi bận, không ra bến tàu được, đành phải phiền cô Sầu cân giúp một thuyền hàng chưa?

Sự tò mò của Sầu chỉ được thỏa mãn một phần. Nhưng cũng đã là thỏa mãn một phần rồi. Thiếu nữ nghiêng nghiêng ly nước trên tay cười chúm chím.

– Hiểu.

– Được không?

– Được ạ!

– Cám ơn lắm.

Và Ninh đã có mặt ở bến xe từ ba giờ chiều. Chàng giở tờ giấy xanh gấp tư, xem lại bức điện tín một lần nữa. Không thể nhầm lẫn được. Đúng là Phương. Phương báo trước cho chàng là Phương sẽ có mặt ở tỉnh nhỏ này. Dòng điện tín ngắn, nhưng thật rõ nghĩa: « Đón em ở bến xe chiều nay. Yêu. Phương ».

Từ lúc nhận được bức điện tín, từ hồi sáng, câu hỏi mà Ninh đặt ra hàng trăm lần cho chàng là tại sao Phương biết tỉnh chàng đến, lại còn có thể tìm biết được địa chỉ chàng ở. Lúc bỏ đi, trong một chủ ý đoạn tuyệt hoàn toàn với những hệ lụy tình cảm đã có từ quá khứ. Ninh không hề cho Phương hay. Và Ninh đã làm như thế.

Đàn bà thật lạ lùng, Ninh nghĩ thầm. Chàng nghĩ đến người đàn bà như một sinh vật nhỏ bé, dễ thương, khi dịu dàng, khi ác độc, đầy đầy những mâu thuẫn và những trái chứng bất ngờ, rất vô ích, nhưng lại rất cần thiết cho đời sống người đàn ông, nói rõ là đời sống người đàn ông độc thân.

Người đàn bà hiện lên trong tâm tưởng Ninh như một vương bận êm ái, một thứ dây hồng khi buộc chặt khi nới lỏng, nhưng là một đôi theo không rời, một chập chờn không mất, một ẩn hiện không thôi. Tưởng giữa chàng và Phương đã đoạn tuyệt. Nghĩ giữa Phương và chàng đã chia ly. Bức điện tín màu xanh nói cho Ninh biết rõ ý nghĩ chàng là một lầm lẫn.

Lúc Ninh nhận được bức điện tín, đã có một chuyện ngộ nghĩnh xảy ra. Người phu trạm gõ cửa, thằng Phi chạy ra. Nó chạy ra mở cửa rồi nó lại lon ton, chạy vào, giật giật tà áo mẹ nó:

– Mẹ.

Trang đang ngồi nhặt rau ở sân sau, ngẩng lên:

– Gì thế con.

– Người ta bảo mẹ ra ký.

Ninh có mặt ở đó.

– Ký gì mới được chứ.

– Không biết. Nhưng phải ký người ta mới đưa cho.

Trang mỉm cười nhìn Ninh lắc đầu, đứng lên. Nàng ra cửa rồi quay vào, trên tay cầm bức điện tín, và trao cho Ninh.

– Của anh.

Trong lúc Ninh mở tờ giấy xanh ra coi. Trang im lặng nhìn chàng, nửa thân nhiên nửa như tò mò muốn biết.

Nàng thấy Ninh chớp mắt khi đọc xong, và gấp tờ giấy lại cho vào túi. Trang nghĩ điện tín báo cho Ninh một tin quan trọng, quan trọng vì nét mặt Ninh thốt trở nên nghiêm trang và suy nghĩ.

– Có chuyện gì thế anh?

– Thưa chị không.

Và Ninh nói tiếp, câu chàng nói, sau đó, với Sầu:

– Của... một người bà con.

Thằng Phi đứng bên cạnh, chêm vào:

– Quen với bác?

Ninh cúi xuống xoa đầu đứa nhỏ:

– Quen, cháu ạ.

– Có đến ở đây cùng với nhà cháu như bác không?

Ninh bật cười. Chàng nghĩ đến Phương. Nếu chàng đưa Phương đến ở căn nhà này. Chung một buồng với chàng. Không được. Sự có mặt của Phương sẽ như là một trái bom, một chấn động lớn, một kinh ngạc chung. Cũng có thể được, nếu Ninh muốn. Nhưng Ninh không muốn ý nghĩ đầu tiên về sự sẽ tới của Phương ở Ninh là một ý nghĩ khó chịu. Trước hết, chàng rất ghét cái mẫu giấy màu xanh đỏ là một bức điện tín. Một bức điện tín báo một tin vui hay một tin buồn, một chuyện quan trọng hay một chuyện tang thương, cũng là một quan trọng hay một chuyện tang thương, cũng là một đột ngột. Và Ninh thì không thích phải tiếp nhận một cái gì đột ngột. Nhất là lúc này. Chàng đang muốn sống yên, phẳng lặng

như một mặt hồ thu, không ngạc nhiên và không chờ đợi.

Không thể đuổi Phương về, nghĩa là phải giữ Phương ở lại ít nhất cũng đến ngày hôm sau, nhưng giữ Phương lại thì thu xếp cho Phương ở đâu? Thật là một vấn đề nan giải.

Thốt nhiên, Ninh hỏi:

– Ở đây có khách sạn nào đang hoang nhất hả chị?

– Tôi cũng không biết. Anh hỏi để làm gì?

Ninh vội vã lắc đầu:

– Để biết thôi ạ!

Rồi chàng lảng ngay sang chuyện khác.

CHƯƠNG SÁU

Khi chiếc xe chậm đà chạy vòng vào bến, từ trong xe ngó ra Phương đã nhìn thấy Ninh đứng đón nàng ở dưới bến. Sự có mặt của Ninh làm cho Phương rất bằng lòng. Nàng nghĩ thầm trong một niềm kiêu hãnh và tự tin của người đàn bà còn nắm trong tay một vũ khí chinh phục: người đàn ông đứng dưới bến vẫn thuộc về ta. Cặp môi đầy, như một khiêu khích có thừa quyền uy để khiêu khích, nở một nụ cười thỏa mãn. Đoạn Phương ngồi thẳng người lại, đưa xác tay lên cao, mở ra nhìn lại phần son và nhan sắc của nàng trong gương nhỏ. Nhìn lại một lần cuối cùng. Trước khi bước xuống, trước khi gặp Ninh, trước khi đối diện với người đàn ông, mà nàng đang định tâm chinh phục lại. Từ một phòng ngủ đi ra, từ một cửa xe bước xuống, từ một chỗ vắng người đến một chỗ đông người,

mở xắc, soi gương, kiểm điểm lại dung nhan, đối với Phương là một quan trọng đã thành thói quen. Và thói quen này đã gần như trở thành một thứ lễ nghi bắt buộc.

Không phải là Phương sợ một lượt phần mất sẽ làm hiện hình một nét nhăn, một đường son lạt đi sẽ phơi bày một thoáng tàn úa. Phương chưa già. Thời gian chưa làm gì được Phương. Nhan sắc đương mùa của nàng còn là một thành trì vững chắc mà thời gian chưa tàn phá được. Mỗi buổi sáng trở dậy, lỏa thể trước tấm gương đứng lớn dựng trong phòng ngủ, Phương thường làm một kiểm điểm toàn thể về cái vũ khí chinh phục ghê gớm nhất là thân thể và sắc đẹp của nàng, Xem cánh tay còn đầy, cặp đùi còn lẳn, làn da còn mịn, mái tóc còn óng, ánh mắt còn trong, nụ cười đã mất, hay vẫn còn là một trời mê hoặc.

Cuộc kiểm điểm trước gương, lâu ít nhất là nửa tiếng đồng hồ. Tỷ mỉ. Không bỏ sót một chi tiết. Tận cùng. Không chiếu lệ. Soi sát khuôn mặt vào gương, xem kỹ từng đuôi mắt, từng chân tóc. Tay chân đưa cao trước ánh sáng, miết ngón tay trên da xem da mình mịn mượt như nhung?

Và chưa có buổi sáng nào. Phương phải thất vọng, đau khổ vì nhan sắc mình. Nó còn sớm mai. Nó chưa xế chiều. Nó mơn mớn đương hoa. Nó chưa kéo khô, chưa tàn tạ. Không phải là Phương biết tạo cho nàng một đời sống điều độ. Nàng sống rất phóng đảng. Nhiều đêm thức trắng nhiều ngày thả buông. Trăm nghìn đổ một trận cười như không. Đám bạn trai rủ đi đâu, vui là Phương đi theo liền, không nghĩ ngợi. Kẽ mà Phương có cảm tình, Phương cho luôn kẻ đó và thân thể và hoan lạc. Sự khôn ngoan ở Phương là sau một thời kỳ trác táng, nàng lại biết tiếp nối bằng một thời kỳ nghỉ ngơi. Thời kỳ nghỉ ngơi thường bắt đầu cho Phương bằng một câu nói đùa, báo tin bạn hữu:

– Bảo cho tất cả là con Phương nó vắng mặt. Nó đi nghỉ mát. Đừng ai tìm nó uống công.

Mà Phương nghỉ mát thật. Cho thân thể, cho nhan sắc nghỉ mát theo kiểu sống riêng của Phương khi đó rời bỏ những cuộc vui ban đêm, những chiếu bạc những sàn nhảy vũ trường. Phương ra một bãi biển. Để phơi nắng, về nghỉ

ở nhà mẹ nàng, hay vào một bệnh viện. Thời kỳ nghỉ ngơi đó. Phương sống thanh thoi, không bận tâm, không suy nghĩ, ăn ngủ, nằm dài, tắm bồn. Dùng những thứ thuốc bổ đắt tiền và kiến hiệu nhất. Da thịt, tay chân, mặt mũi một người đàn bà được săn sóc đến như Phương săn sóc là cùng rồi, không thể làm hơn. Vì sự chăm sóc đặc biệt dành cho nhan sắc, một bãi biển chói lọi nắng gió, một bệnh viện chìm trong bình yên đã trở thành hai nơi chốn lâu lâu cần thiết cho Phương muốn mình còn đẹp. Cái thú ở bãi biển là vùng vẫy trong làn nước xanh, nước ôm ấp da thịt như một ve vuốt. Tắm xong, lên bãi nằm. Tìm một chỗ thật vắng. Khóa thân và phơi nắng. Nắng đốt lửa trên da thịt căng căng. Nắng như một hơi rượu say. Máu trong người thấy chạy mạnh và mau hơn. Nắng ngấm vào da thịt như châm kim tạo cho Phương một cảm giác kỳ thú. Bệnh viện tạo cho Phương một cái thú khác. Cái thú bất động lim dim, nửa thức nửa ngủ trên giường đệm thơm tho tinh khiết. Thả buông vào lười biếng. Suy nghĩ chập chờn. Những khuôn mặt đàn ông hiện lên. Những cánh bướm đã qua

đời nàng. Kẻ kia dăm ngày. Kẻ này một tháng. Có kẻ chỉ là cái khoảng thời gian ngắn ngủi của một đêm ái ân. Phương nhiều quá những người tình. Họ đứng trong ký ức nàng, kẻ trước, người sau, thành một hàng dài, nhớ không hết được. Phương đã từng làm cho ông nhà thầu già này say mê, ông công chức cao cấp kia điêu đứng, anh con trai nhà giàu ấy điên cuồng. Nhưng nàng cho mượn thân thể, tạo ra hoan lạc, mà lòng nàng thì không gửi cho ai. Ngoại trừ một người. Đó là Ninh. Phương cũng không hiểu tại sao, ngoài cái điều mà nàng hiểu rõ là lòng nàng thật khó hiểu. Với Phương, Ninh không đứng lẫn trong cái đám đàn ông, nàng đã cho phép được ở gần nàng, biết thế nào là mùi thơm của mái tóc, chất ẩm của da thịt nàng. Ninh đứng riêng một chỗ, chỗ đó là nơi duy nhất đã làm cho trai tim nàng rung động.

Nhớ hồi mới gặp Ninh, Phương đang là người tình gần như chính thức của một nhà thầu khoán tỷ phú. Y tiền rừng bạc biển. Y chịu mất một núi vàng để có được Phương. Hống hách, quyền thế ở đâu, nhưng với Phương, y là tên nô lệ. Nó quý

xuống, nghe Phương ra lệnh. Nàng muốn gì được nấy. Nhà cửa, xe hơi, kim cương. Một sở thích kỳ quái và khó khăn đến đâu, nhưng vừa tỏ ý là sở thích ấy được thi hành tức khắc. Nghĩ mà tội nghiệp cho lão già si tình. Có một tuần, Phương làm mặt giận, không cho gặp, y khổ sở đến khóc òa như một đứa con nít. Tìm được một người tình như thế cũng thật hiếm hoi. Chứ sao. Đã giàu, lại trung thành.

Nhưng Ninh tới. Ninh tới và Ninh bắt Phương lựa chọn. Chàng ra lệnh:

– Hoặc nó hay anh.

Phương năn nỉ hoài, chỉ xin một thỏa hiệp gọi là mà không được:

– Anh đừng để ý đến nó. Nó không là cái gì hết. Nó chỉ là một phương tiện của em. Anh mới là người em yêu.

Nhưng Ninh không nghe. Chàng thẳng. Chàng biết. Chàng khẳng khẳng không chịu cho Phương thỏa hiệp:

– Cái trường hợp có hai người tình khả ố và khốn nạn lắm. Thằng đến ban ngày, thằng đến ban đêm. Không được. Em bỏ nó đi.

Xưa nay, không có người đàn ông nào dám nói với Phương như một ông trời, như một ông chủ như vậy. Nàng chỉ quen sai khiến đàn ông, chưa từng chịu cho đàn ông sai khiến. Ấy thế mà với Ninh, Phương đã chịu thua. Cũng chẳng hiểu tại sao lại chịu thua, thảm bại và dễ dàng như vậy. Thật ra, Ninh chẳng đem lại cho nàng được gì. Dù một chút hy vọng. Dù một lời hứa suông.

Nhiều đêm, ở những phút nồng nàn và thương yêu nhau nhất, Phương hỏi:

– Anh chịu lấy em không?

Ninh thản nhiên trả lời:

– Không. Giữa anh và em không bao giờ có chuyện lấy.

Tức thật. Tức đến phát khóc lên được. Bao nhiêu đứa cầu cạnh nàng. Đến lượt Phương, Phương phải cầu cạnh lại, và bị từ chối.

– Tại sao?

– Chẳng tại sao hết.

Cổ nén bức tức, Phương vẫn ngọt ngào:

– Anh yêu em thật không.

– Thật.

– Chỉ yêu thôi? Không chung sống?

– Em thừa hiểu chúng ta không nên là vợ chồng.

Gắn bó với nhau, nhưng vẫn giữ cho nhau được nhẹ thoáng như mây trời. Hòa lẫn vào nhau, nhưng vẫn sáng suốt dành cho nhau một lối thoát. Thế là yêu ư? Phương hỏi. Và Ninh thản nhiên trả lời, thế mới chính là yêu. Và đích thực yêu. Phương không thể đồng quan điểm với Ninh. Nhưng nàng chịu và nàng nhượng bộ. Thế là lão thâu khoản tử phú bị những ngón tay ngà ngọc nhưng tàn nhẫn của người đàn bà ném thẳng ra ngoài cửa sổ. Phương đã nghe chàng. Phương đã lựa chọn. Thay vì kim cương, tiền

bạc, những bảo đảm hoàn toàn cho một đời sống vật chất đầy đủ, Phương đã chọn những bất ngờ và những tình cờ của một cuộc tình như một phiêu lưu. Phải nhận, Phương đã được đền bù xứng đáng. Nàng đã sống với Ninh những sáng, những chiều, những đêm, những ngày trở thành kỷ niệm tuyệt vời suốt đời không thể lãng quên. Ninh đã làm cho nàng trẻ lại. Điên cuồng hơn. Mê đắm hơn. Nhưng nghìn lần thực hơn trong cái thực của một người tình.

Khoác tay Ninh, đi bộ với chàng trên hè phố, sung sướng hơn ngồi trên xe hơi lộng lẫy của lão tỷ phú quê mùa thần phục nàng như một tên nô lệ. Ninh dạy cho nàng biết ngắm nhìn những cái đẹp. Và biết mến yêu những cái đẹp. Đêm đi chơi với Ninh nàng biết yêu những vì sao lấp lánh trên thăm thẳm nền trời, cái đẹp huyền ảo của bóng tối. Cửa im lặng. Cửa hình bóng. Cửa những xôn xao, những thì thầm không tỏ rõ, chỉ cảm thấy, nhưng chính vì chỉ cảm thấy nên càng thấy đẹp hơn. Ngày, ngã đầu vào vai chàng, dịu dàng, lững thững, Ninh chỉ tay cho nàng ngó thấy ánh sáng, màu xanh của lá, màu vàng của nắng, bảo cho

nàng nhớ âm thanh không chỉ là tiếng xe chạy, tiếng tiền rơi, tiếng hát trong phòng trà, tiếng nhạc trong vũ trường, mà còn là tiếng gió thổi than trong lá, tiếng chim thánh thót trên cành, tiếng róc rách của nước dưới chân kè đá, tiếng reo vui thầm lặng trong tâm hồn mình thiết tha muốn sống, tiếng của tình yêu nghe thật nhỏ trong tim mà vang động hơn mọi tiếng vang dữ dội nhất của một đời người.

Đi du lịch với Ninh, bằng Ninh, Phương như khám phá được một thế giới. Một thế giới với những hiện tượng, những sự vật hằng cửu, nhưng vì Phương chỉ quen sống với chần gối, với buồng ngủ, phấn son nên không lưu ý tới bao giờ. Như biển thật rộng. Núi thật cao. Những ga xép nào cũng buồn. Những con đường đèo quanh hiu. Những cánh rừng già bát ngát.

Từ cửa ngõ những cái đẹp, Ninh đưa nàng vào cõi mộng. Ninh dạy cho nàng biết nhớ nhung, biết băng khuâng, biết mơ màng và biết tưởng tượng. Phương thấy nàng đổi khác. Tình cảm hơn và cũng thơ ngây hơn.

Bạn hữu của Phương đều xem sự thay đổi của Phương là một lạ lùng ngoài tưởng tượng.

– Con Phương mà sống được với anh Ninh, may ời!

– Ủa, thế nó bỏ lão thâu khoán?

– Nó điên.

– Rồi nó sẽ hối hận.

Đám bạn gái phóng đảng thay tình như áo, coi đàn ông như một món hàng, định nghĩa tình yêu như một mua bán, những lúc hỏi thăm nhau về Phương, đều ngạc nhiên và đều chế giễu như vậy. Họ trợn mắt, nhún vai, giơ cả hai tay lên trời và cười rộ lên. Phương biết, cũng mặc. Nàng sống đời nàng. Khoác tay chàng. Đi với chàng. Ở bên chàng. Đóng cửa lại, ở bên trong cánh cửa với chàng. Không biết đến bên ngoài. Như thế, được gần nửa năm. Nửa năm sống đơn giản, cách biệt, nhưng cũng là nửa năm thần tiên nhất. Thế rồi là chia tay. Là cắt đứt.

Một tháng sau, Phương mới thấy nhớ. Nhớ Ninh. Nhớ ghê gớm. Những người đàn ông khác, nàng bắt tình luôn sau đó, những người đàn ông đó không một ai thay thế được chàng. Lăn mình trở lại những chốn ăn chơi cũ, giữa những giờ phút từng bùng náo nhiệt nhất, Phương đều cảm thấy như vậy. Và nàng nhớ. Nhớ đến muốn phát điên luôn. Nhiều đêm, nhớ Ninh, nàng uống rượu thật say, cười đùa thật lớn. Để quên. Tìm kiếm lãng quên. Cố gắng lãng quên. Nhưng Ninh đã xa, mà hình ảnh chàng còn đó. Trước mặt. Trong lòng. Trong trí nhớ. Vòng tay chàng. Ánh mắt. Lối nhìn. Dáng đi. Sự im lặng mơ mộng của chàng. Thấy đều hiện hữu. Gõ cửa buồng Ninh, Phương còn nhớ mãi cái cảm giác sừng sờ kéo dài như một hơi lạnh truyền lan khắp cùng thân thể khi cửa buồng vẫn đóng kín và bên trong chỉ là hoàn toàn im lặng. Xuống đường, Phương không lên xe, mà đứng lặng trong suy nghĩ. Phải tìm thấy Ninh. Bằng được. Phải điều tra, phải thăm dò cho ra, dù bằng bất cứ giá nào. Khi một người đàn bà muốn, ý muốn đó cực kỳ quyết liệt. Phải thực hiện bằng được. Phải theo đuổi đến cùng.

Và người đàn ông, dù dạt đến cuối trời, dù trôi đến góc bể, đổ chạy thoát được, nếu người đàn bà chưa muốn cho y chạy thoát.

Phương quá đẹp, quá lộng lẫy, sự có mặt của nàng giữa bến xe tỉnh nhỏ tiêu tụy, có một vẻ gì lạc lõng, không thích hợp. Từ trên xe bước xuống, Phương đứng im, giữa đám trẻ nhỏ, lơ và tài xế, tỉnh táo, thản nhiên như nàng đứng một mình. Nàng mỉm cười với Ninh, chờ Ninh đi lại. Ninh nói:

- Anh đã nhận được điện tín của em.
- Bao giờ?
- Hôm qua.
- Được. Nhưng anh vừa nói một câu thừa.

Ninh mỉm cười, chịu đựng sự trêu chọc của Phương, qua lối nói thẳng băng, ngỗ ngược của nàng. Ninh nhìn Phương nghĩ thầm chàng có thể đã thay đổi một phần nào, nhưng Phương thì vẫn vậy, không thay đổi. Từ hình dáng đến tâm tính.

– Sao lại thừa?

– Phải nhận được điện tín anh mới đứng đây đón em chứ.

Phương nghiêng đầu, ném cho Ninh một cái nhìn đầy tinh quái:

– Ngạc nhiên không?

– Mừng chứ sao lại ngạc nhiên.

– Ngạc nhiên chứ tại sao lại mừng.

Ninh lắc đầu:

– Em lạ thật.

Phương thở nhiên như không:

– Người khó hiểu và người lạ lòng là anh, tại sao là em được. Anh định trốn em. Không dễ dàng như anh tưởng đâu.

Ninh gật đầu công nhận:

– Anh vừa nhận thấy như thế. Nhưng đâu phải là trốn. Chúng mình...

Phương ngắt lời:

– Chúng mình đã đoạn tuyệt với nhau, ý anh muốn thế? Em đã nghĩ lại. Em chưa chịu cho anh đoạn tuyệt thì đã làm sao chưa?

– Không làm sao hết. Nhưng đừng tìm anh chỉ để gây chuyện. Anh không thích gây chuyện.

Phương vùng ngựa cổ, cười ngất:

– Đồng ý. Không gây chuyện nữa. Hay đúng hơn, để lúc khác gây chuyện chưa muộn. Bây giờ thì nhắc cho anh một điều mà anh quên, điều anh quên lại là một điều không thể nào tha thứ được.

– Nhắc đi. Quên thật, xin chịu tội.

Phương tùm tùm cười, tiến lại một bước. Nàng đã đứng gần Ninh, quá gần. Và Ninh cảm thấy mùi thơm của tóc, của thân thể người đàn bà, mùi thơm một thời kỳ đã làm cho cảm giác chàng ngáy ngất và rung động chàng choáng váng.

– Quên chưa hôn em

Ninh giật mình nhìn quanh. Nhiều cặp mắt tò mò đang theo dõi chàng và Phương. Một cử chỉ thân mật nào cũng làm cho chàng ngượng ngáp.

– Đông người quá.

– Xưa kia anh sợ đông người bao giờ đâu.

Lời nói của Phương gần như một mệnh lệnh không cho phép phản đối.

Ninh nhìn quanh, như xin lỗi về cái cử chỉ âu yếm bắt buộc, đoạn chàng cúi xuống hôn thật nhanh lên gò má Phương. Phương đâu có chịu như thế. Nàng « ừ » một tiếng trong cổ họng như một trách mắng nũng nịu. Và đưa cánh tay lên, vòng lấy gáy Ninh, ghì lấy chàng. Cái hôn nồng nàn gần làm cho Ninh ngẹt thở. Lại như muốn trêu Ninh thêm, Phương giữ chặt vòng tay trên gáy chàng thật lâu.

Nhiều tiếng cười khúc khích nổi lên.

Phương chịu buông Ninh ra. Nàng thản nhiên lấy khăn tay trắng trong xách, lau vệt son cho Ninh. Phương nháy mắt, cười vui thú:

– Chưa chết mà!

Ninh thở ra:

– Chưa. Nhưng cũng gần.

– Rồi em sẽ cho anh chết thực.

Ninh cười xòa, kéo tay Phương đi. Đằng sau, vẫn những tiếng cười khúc khích của bọn trẻ nhỏ đuổi theo. Cái va li của Phương nặng trĩu trong tay Ninh. Chàng hơi giật mình. Va li nặng, tức là nhiều quần áo. Mang theo nhiều quần áo, có nghĩa là Phương định ở lại đây lâu. Lâu là bao nhiêu ngày. Dăm ba hôm? Một vài tuần? Hay mãi mãi? Ninh toan hỏi lại thôi. Chàng thấy câu hỏi có vẻ bất lịch sự và có thể làm cho Phương buồn. Những cơn buồn bã và những phen tức giận của Phương là những điều chàng muốn tránh nhất. Tâm tính Phương rất bông bột. Vui như vỡ trời vỡ đất. Buồn như sống lại như chết đi. Cười ngất đó rồi một phút sau có thể khóc như mưa như

gió. Đó là cái khía cạnh bản chất vừa đáng yêu vừa đáng ghét rất riêng biệt của Phương. Nhớ hồi ăn ở với Phương, Ninh đã chịu đựng những cơn giận dữ bất ngờ thảng thốt như một trận bão rừng tàn phá. Tâm tính thoát vui thoát buồn, lúc nhu mì hiền hậu, lúc nóng nảy, hỗn xược của Phương, Ninh nghĩ là do hai nguyên nhân chính yếu. Thứ nhất là do lối sống của Phương, cảnh trí Phương sống, cái chung quanh của Phương. Nếp sống lấy đêm làm ngày, thức khi người ta ngủ, ném mình vào một hiện tại, không có một ý niệm gì về ngày mai. Chúng em sống, sống phút nào biết phút ấy. Phương thường nói với Ninh như vậy. Như một đời hoa, như một đời thuyền. Sớm nở thắm tươi, chiều đã tàn héo. Sớm đậu bên này, chiều dạt bên kia. Nổi trôi vô định.

Lý do thứ hai về tâm tính bất định của Phương, là hẳn nàng đã có một thuở ấu thơ màu xám. Người ta dễ dàng hình dung được cho Phương những ngày tuổi thơ buồn rầu và khổ cực ấy. Bố chết. Mẹ tái giá. Người bố dượng độc ác. Cảnh gia đình địa ngục. Lớn lên, Phương sống, lão lếu, bừa bãi, gần như là một phản ứng

trả thù đời. Ninh cho đó là điều chàng phải nhớ để tha thứ và tội nghiệp cho Phương những lúc Phương có những hành động, những cử chỉ có thể làm chàng phát điên lên. Bù lại những lúc khác, Phương thật dễ thương, thật đáng yêu.

Hai người ra khỏi bến xe. Phương nhìn quanh:

– Gọi xe cho em đi.

Một chiếc xích lô từ đầu phố thủng thẳng tiến lại. Chàng vẫy lại và đưa mắt tìm một chiếc xích lô thứ hai, với ý định ngồi riêng. Phương tinh ý, biết ngay. Nàng không chịu ưng thuận cho Ninh thực hiện ý định ấy.

– Ngồi chung.

Phương vỗ tay cười giòn giã, nói tiếp:

– Chưa ngồi chung xe với anh bao giờ. Thử xem, cho người tỉnh nhỏ tha hồ nhìn.

Bất đắc dĩ, Ninh phải ngồi chung vậy. Đã hai người, lại thêm chiếc va li nặng trĩu, chiếc xe lăn

từng vòng một nhọc. Trên xe, Phương gác đùi lên đùi Ninh, nắm chặt lấy tay chàng. Mọi cử chỉ ở Phương đều biểu tỏ cho một mừng rỡ nồng nàn của một người tình lâu ngày chưa gặp một người tình, Thân thể Phương đè lên Ninh ấm áp. Tròn lẳn. Nặng một khối nặng êm ái. Mùi nước hoa đất tiền thơm lừng. Ninh quay sang để gặp một cặp mắt long lanh, hai gò má phơn phớt, và một cặp môi mở hé, thật gần. Hàm răng Phương óng ánh.

– Giá trời mưa xuống? Phương nhìn trời, chép miệng.

Ninh ngạc nhiên chưa hiểu :

– Mưa lúc này thì anh và em ướt như chuột lột chứ được cái tích sự gì?

– Mưa sẽ buông áo tơ cánh gà.

– Kín mít. Nóng thấy mồ.

– Nóng nhưng tự do. Tự do hôn nhau.

Ngôn ngữ của Phương tiếp tục là một khiêu

khích. Thú khiêu khích mà khó lòng một người đàn ông nào có thể từ chối, mà ngày xưa Ninh đã rất bằng lòng. Nhưng bây giờ thì không. Từ lúc đón Phương ở bến xe, đến lúc này, ngồi chung một xích lô với nàng, Ninh biết chắc được một điều: Phương thôi không còn là một quyến rũ, một huyền hoặc, một say đắm đối với chàng như mấy năm về trước nữa. Chàng vẫn bị rung động. Một chút. Phương đến, vẫn làm chàng cảm động. Một chút. Chỉ một chút thôi. Một chút là đủ để Ninh kìm giữ được, và chàng kìm giữ được, nghĩa là chàng còn tỉnh táo, mà khi người ta tỉnh táo, nghĩa là sự nhiệm màu mê mẩn đã hết. Men đã hủ. Hương đã nhạt. Mộng đã tỉnh. Giữa Ninh và Phương, một sợi dây đã đứt. Và mọi chấp nối lại là vô ích. Chiếc xe lăn chậm chạp trong một im lặng bất chợt. Phương ôm lấy Ninh:

- Anh đang nghĩ gì thế.
- Không.
- Có. Anh nói dối. Anh đang nghĩ.
- Anh đang nghĩ em vẫn dùng thứ nước hoa

ngày xưa. Và màu áo hồng này vẫn là màu anh yêu thích. Giọng nói của Phương, êm ả hẳn lại:

– Anh!

– Gì em.

– Em về đây kiểm anh, có làm phiền gì anh không?

– Chỉ hơi ngạc nhiên một chút. Điều anh muốn biết, em vẫn chưa trả lời.

– Điều gì?

– Tại sao em tìm ra anh được.

Phương cười, giơ một ngón tay lên trước miệng:

– Bí mật.

Phương lại tìm được lối cười ngửa cổ, giòn giã, tận cùng:

– Anh có chạy đằng giờ cũng không thoát được tay em.

Ninh bật cười theo, gật đầu chịu nhận là đúng.

– Anh cho em ở đây với anh bao nhiêu lâu.

– Bao lâu cũng được.

– Anh nói thật đi.

– Anh về đây buôn bán. Thật đấy. Anh hết là anh ngày xưa rồi. Bây giờ là một con buôn. Bận lắm. Vậy hãy cứ tạm định là em ở đây chừng một tuần được không?

– Được.

Khách sạn kín đáo và khuất lánh như một tòa biệt thự. Nó nằm thật xa phía trong, ngăn cách với ngoài đường, bằng một bức tường cao ngất. Cánh cửa gỗ dày, nặng, đóng kín. Ninh xách va li cho Phương, bước xuống. Ninh nhìn cánh cửa gỗ, bức tường, nghe ngóng sự yên tĩnh khác thường. Không thể nghĩ chàng đang đứng trước lối vào một khách sạn. Phương cũng vậy. Nàng hỏi:

– Khách sạn gì mà lạ thế này?

– Ở đây, cái gì cũng lạ cũng khác hết. Em cứ sửa soạn sẵn để mà ngạc nhiên.

Nói thế, nhưng chính Ninh cũng hết sức phân vân. Chàng quay lại hỏi người phu xích lô đã đưa hai người tới đây:

– Đúng khách sạn không?

Người phu xích lô ngồi thẳng người trên yên xe, thản nhiên:

– Đúng mà.

Phương cau mặt:

– Sao bác biết là đúng.

– Hôm qua tôi cũng chở hai người như cậu mợ từ bến xe tới đây thuê phòng.

Phương đưa mắt nhìn Ninh. Nàng cười, gật đầu:

– Thế thì đúng rồi. Anh bấm chuông đi. Ô hay, anh chưa tới đây bao giờ sao?

– Em hỏi lạ thật. Tất nhiên là chưa. Tới đây để làm gì? Và với ai?

Câu nói của Ninh làm cho Phương hài lòng. Chàng thường có những câu nói như thế, nàng không cần tìm hiểu là chân thật hay giả dối, nhưng là những câu nói làm cho nàng bằng lòng và sung sướng. Phương lại gần, âu yếm khoác lấy tay Ninh. Ý nghĩ về một căn buồng khách sạn sắp đón tiếp họ vào cái thế giới riêng tây thân mật của nó, tạo ở Phương những cử chỉ âu yếm. Giữa Phương và Ninh, đã như dần ra một thứ không khí thâm kín, một thứ không khí tình nhân.

Cánh cửa gỗ mãi mãi rồi mới mở hé ra, nghi ngờ và thận trọng. Một người đàn ông gầy gò, tóc xõa xuống tai, cái nhìn lèm nhèm, lộ đầu ra. Y có vẻ một người đang ngủ say, bất chợt bị đánh thức. Và đang bực mình, đang cau có.

– Tôi muốn thuê phòng.

– Một đêm hay bao lâu?

– Một tuần.

- Chỉ còn một buồng hạng nhất thôi.
- Buồng hạng nào cũng được.

Gã đàn ông quay trở vào. Ninh và Phương đưa mắt nhìn nhau, rồi lặng lẽ theo sau. Họ băng qua một con đường đá xanh, rất sạch sẽ, rồi đến một căn vườn. Mấy hàng cây xếp hàng trên thảm cỏ xanh mượt. Ninh nhìn quanh, nghĩ đến sự yên tĩnh đặc biệt của một bệnh viện.

Căn buồng mà gã bồi phòng nói là căn buồng hạng nhất của khách sạn, là căn cuối cùng của một tòa nhà một tầng, hai bên có hành lang rộng chạy dài, ngó ra một khoảng vườn có những bông hồng đỏ thắm. Cũng khá rộng rãi, sạch sẽ. Khi tất cả những cánh cửa đều được mở rộng, sự thoáng mát theo không khí ulla vào, đưa theo mùi hương thoang thoang của hoa.

Phương có vẻ mệt. Nàng để nguyên quần áo nằm vật xuống mặt đệm. Ninh theo người bồi phòng đi ra. Chàng lại phải băng qua một con đường khác, và một thửa vườn khác mới tới phòng quản lý.

Người quản lý là một ông già đạo mạo, đeo kính trắng. Khi Ninh theo người bồi phòng bước vào, ông lão đang cặm cụi với một cuốn sổ dày cộm mở rộng trước mặt. Trang sổ dày đặc những chữ số.

– Buồng A6. Người bồi phòng nói.

Ông lão già chậm chạp ngừng đầu lên. Cái kính trễ xuống, nằm trên lưng chừng sống mũi. Cái nhìn của lão quản lý khách sạn hấp háy, nghi ngờ, làm Ninh khó chịu.

– Ông mượn phòng?

Câu hỏi thừa, Ninh nghĩ thầm. Nhưng chàng vẫn gật đầu:

– Phải.

– Mình ông?

Ninh ngập ngừng:

– Tôi và... nhà tôi

Ninh nói và nghĩ nếu Phương có mặt ở đây, chữ “nhà tôi” có lẽ làm nàng sung sướng.

– Ông đã ở đây lần nào chưa?

Ninh cau mặt:

– Chưa thì có làm sao không?

Ông già thân nhiên:

– Ông đừng phật ý. Chúng tôi phải hỏi cho biết vì chúng tôi nhận được lệnh phải bá cáo về những khách trọ lạ mặt.

Ninh ôn tồn:

– Tôi không phải là một người lạ mặt. Tôi ở tỉnh này đã gần một tháng. Tôi ở nhà cụ Quảng Hưng và có cửa tiệm buôn bán ngoài bến tàu. Nhà tôi mới xuống thăm tôi. Nếu nhà tôi bị coi như một người lạ mặt cần điều tra và báo cáo thì tôi xin bảo đảm và chịu hoàn toàn mọi trách nhiệm.

– Thôi được. Ông vui lòng trả tiền trước cho.

Ninh trả tiền, đọc tên chàng cho ông lão già ghi vào một cuốn sổ khác, đoạn chàng bước ra, trở lại với Phương. Đẩy cửa bước vào, chàng

không nhìn thấy Phương nằm trên giường nữa. Tiếng nước ào ào trong bồn tắm. Ninh mỉm cười, ngồi xuống giường, châm một điếu thuốc. Thở khói ra, Ninh quay nhìn khoảng trống của thân thể Phương còn in hằn nguyên vẹn trên mặt đệm trắng muốt. Thân thể đó lúc này, trút thoát hết mọi thứ vải vóc che đậy nó, đang lột thướt dưới vòi nước xối mạnh. Hai bờ vai Phương, tròn và đầy. Bộ ngực nàng, như một khiêu khích sỗ sàng và rạo rực. Mái tóc nàng chắc đang cuốn cao lên đỉnh đầu cho khỏi ướt. Bỗng dưng, Ninh nghĩ đến một mái tóc khác, thả dài như một dòng suối, mái tóc của Trang. Ý nghĩ này làm Ninh giật mình. Nếu chàng không về nhà cụ Quảng Hưng đêm nay? Sự vắng mặt bất thường và khó hiểu của chàng sẽ được bình luận ra sao? Trang sẽ nghĩ thế nào về sự vắng mặt ấy? Người tỉnh nhỏ không ngủ lang, không vắng nhà suốt đêm bao giờ, một lần nói chuyện về nếp sinh hoạt đúng đắn của người tỉnh nhỏ, Trang đã vừa cười vừa nói với Ninh như vậy.

Ninh lẩm bẩm:

– Phải về nói cho họ biết.

Ninh không muốn làm cho Trang nóng ruột. Chàng đứng lên vừa lúc tiếng Phương từ trong buồng tắm vọng ra:

– Anh đâu?

– Đây. Gì thế?

– Xà bông. Cái thứ xà bông rẻ tiền này dùng không được anh ơi!

Ninh chưa nghĩ ra cách phải nói dối Phương như thế nào về sự chàng sẽ bỏ đi trong chốc lát. May quá, Phương vừa tạo cho chàng một cơ hội:

– Để anh ra phố mua xà bông thơm cho.

– Lâu không anh? Lâu thì thôi. Đừng để em ở đây một mình, không tiện.

– Mười phút thôi. Không sao đâu. Anh trở lại ngay.

Sự nóng nảy lại đến với Ninh khi về tới nhà, chàng bấm chuông, bấm chuông liên hồi mà

chưa thấy cánh cửa mở ra. Cửa vừa hé mở, Ninh quên cả lễ độ, đẩy mạnh bước vào. Trang đứng né qua một bên, chớp mắt. Chưa bao giờ nàng thấy Ninh như thế. Sự bức tức hiện rõ trên nét mặt cau có của Ninh, và Trang nhìn thấy ngay. Nàng chợt nhớ đến bức điện tín Ninh vừa nhận được. Sự bức bối của chàng có phải là do bức điện tín? Trang hỏi :

– Có chuyện gì thế anh?

Ninh gượng cười:

– Không. Có chuyện gì đâu chị.

– Chiều nay, anh không ra bến?

Ninh giật mình. Tại sao Trang biết chàng không có mặt ngoài cửa hàng? Hay là nàng đã nhìn thấy chàng và Phương ngồi chung xe?

– Sao chị biết?

– Cô Sầu vừa qua đây.

Trang tủm tỉm cười. Nàng nhìn Ninh, ánh mắt thoáng một chút tinh nghịch:

– Nói đã cần giúp cho anh xong chuyến hàng rồi. Anh Ninh hên thật. Chưa chi đã có người làm giúp.

Ninh hơi ngượng:

– Tôi bận. Phải nhờ cô ấy. Thật vạ bất đắc dĩ.

Trang đi vào nhà trong, vừa đi vừa nói:

– Anh rửa mặt rồi mời anh đi xơi cơm.

– Tôi không ăn cơm đâu chị. Về nói cho chị biết trước tối nay tôi cũng không... về nhà.

Ninh nhìn vội đi chỗ khác, tránh cái nhìn của Trang. Tự nhiên chàng đâm ra lúng túng lạ thường. Từ trước đến nay, chưa bao giờ Ninh cảm thấy ngượng ngập và lúng túng như thế. Không ngủ nhà một đêm, là chuyện rất thường. Tôi đã trưởng thành, có một đời sống riêng biệt, mà không kẻ nào có quyền đụng chạm tới, tôi không phải chịu trách nhiệm về mọi hành động tôi trước bất cứ một kẻ nào, ngoại trừ đối với riêng tôi. Ninh tự nhủ thầm, khi chàng bỏ Trang

đứng lại ở dưới nhà và đi thật mau trên những bậc thang. Nhưng tự nhủ là một chuyện. Và thắc mắc, phân vân, như đang sống với một mặc cảm tội lỗi là một chuyện khác.

Điều Ninh không ngờ, là hơn một tháng sống dưới mái gia đình cụ Quảng Hưng, gần Trang và mấy đứa con ngoan ngoãn của nàng, Ninh đã đổi khác, chàng biết ở chàng có một thay đổi nào đó, nhưng không ngờ là sự đổi thay lại lớn lao như vậy. Nói là Ninh dám tự thú và đối diện với sự đổi thay ấy thì đúng hơn. Và đúng nữa còn là điều này: Ninh vẫn còn muốn nuôi dưỡng hình ảnh con người chàng trong quá khứ. Con người của những cuộc vui, những ly rượu mạnh, những đêm thức trắng, những hưởng lạc dễ dàng, những buông thả tâm thường con người đó không có một nếp sống nào đáng kể, nhưng không bao giờ phải thắc mắc với chính nó.

Ánh đèn hắt ra từ căn buồng mẹ con bà Phán Dịch cắt một vệt dài trên hành lang. Ninh chậm bước lại. Buổi tối đã xuống. Tiếng lách cách của bát đĩa va chạm của bữa ăn đang được sửa soạn

từ nhà dưới vọng lên. Ý nghĩ của Ninh trở lại với khách sạn vắng người chàng vừa rời bỏ. Chắc Phương đã tắm xong.

Thân thể nàng mát mẻ, mái tóc buông thả, khuôn mặt rửa sạch mọi phấn son, Phương đã từ buồng tắm ra nằm lại trên mặt đệm và chắc Phương đang nóng ruột đợi chàng.

Mẹ con bà Phán Định đã về. Hoa vẫn cầm trên tay một cuốn tiểu thuyết, đứng tựa mình vào thành cửa. Hoa đã đứng đó từ lâu và chờ rình Ninh đi lên. Ninh liếc mắt nhìn vào. Bà Phán Định, nằm quay mặt vào tường, thân hình khô gầy, đáng điệu thêm thiếp, mỗi mệ. Ánh sáng của ngọn đèn trong phòng chiếu tới từ sau lưng, làm nổi bật sự mỏng manh của bộ đồ ngủ Hoa mặc trên người. Ninh cúi vội đầu bước qua, như không biết có Hoa đứng đó.

– Anh Ninh hôm nay không ra bến nhé!

Ninh đành đứng lại:

– Vâng, chiều nay tôi bận.

– Tôi biết anh Ninh bận việc gì rồi. Lần sau có bận để tôi cân hàng giùm cho, việc gì phải nhờ cô Sầu. Người cùng nhà không nhờ, đi nhờ người khác. Họ dám lấy hàng của anh lắm đấy.

– Ai lấy?

Giọng Hoa lững lờ, bóng gió:

– Ai thì anh biết.

Ninh nghiêm mặt:

– Cô Hoa đừng nói bậy.

– Anh giận?

– Việc gì tôi phải giận cô. Nhưng cô đừng bao giờ nói bậy như thế nữa.

Hoa cười khanh khách, tiếng cười đầy vẻ trêu ghẹo thích thú. Tiếng cười ấy đuôi theo Ninh vào tận buồng chàng. “Bỗng dưng nhiều chuyện phiền phức quá” Ninh cau mặt lắm lắm. Chàng đứng lại định thần một lát, xếp đặt lại thứ tự ý nghĩ trong đầu. Đoạn, lấy một bánh xà bông, một cái khăn mặt, một bộ đồ ngủ, Ninh cuộn

tròn lại, cho tất cả vào một cái va li nhỏ. Nhìn đồng hồ, từ lúc rời khách sạn, đã hơn nửa giờ trôi qua. Vậy mà Ninh nhớ chàng chỉ hẹn Phương có mười phút là quay lại.

Ninh tắt đèn, đóng cửa buồng, đi thật mau trở ra. Hoa vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, tựa mình vào thành cửa. Trước nét mặt lạnh lùng của Ninh, Hoa không dám hỏi thêm gì nữa. Thiếu nữ bĩu môi nhìn theo Ninh chạy xuống cầu thang.

Chàng gặp Trang ở dưới chân thang. Nàng đứng cùng với thằng Phi. Đứa nhỏ giữ chàng lại.

- Bác đi đâu?
- Ra phố cháu ạ!
- Bác không ở nhà ăn cơm đã sao?
- Bác phải đi ngay.

Trang nhìn Ninh, gắt nhẹ với con:

- Hừ lắm. Để cho bác đi. Bác đang bận.

Nàng đổi giọng:

– Bao giờ anh về?

– Sáng mai chị ạ!

Ninh đã ra đến gần cửa, còn quay lại:

– Chị thưa với cụ hộ cho.

– Được ạ! Mời anh cứ đi.

Trang đứng lặng, nhìn cánh cửa đóng lại sau lưng Ninh. Lặng tại theo dõi tiếng giày của chàng trên hè đường bên ngoài. Nghe theo cho đến khi tiếng giày Ninh mất hẳn. Trang dặt tay con, đi lững thững vào buồng trong. Nàng đứng lại trước bàn ăn, nhìn những món ăn mới dọn lên, còn nghi ngút bốc khói.

Toàn là những món Ninh yêu thích, hoặc là nàng đoán Ninh yêu thích. Món đậu nhồi thịt này. Những khoanh đậu vàng ánh, chín phồng, thịt băm nhỏ nhồi ở giữa, với những thỏi mực nhĩ đen ánh, sao mỡ nổi đầy xung quanh, trông thật ngon mắt. Món nộm rau muống này. Rau xanh ngắt, trộn với vùng giã nhỏ biển, nàng đã để dành vào đó thật nhiều tỉ mỉ, thật nhiều công

phu. Và bát canh cá giấm mà Trang đã canh bên cạnh cái bếp than cho thật chín vừa độ lửa. Mỗi bữa ăn hàng ngày, với Trang từ khi có Ninh, là kết quả một sửa soạn và một săn sóc hết sức chu đáo.

Hồi này, buổi sáng mặc áo, xách làn mây đi chợ là một thú vui đặc biệt của nàng. Đi chợ về, nàng đích thân xuống bếp, giành lấy việc củi lửa và nấu nướng là công việc trước kia nàng phó mặc cho người chị hai, hoặc có để mắt tới, cũng chỉ qua loa chiếu lệ.

Nhà có một người khó tính nhất là người mẹ chồng, thì cụ Quảng Hưng đã ăn chay từ ba bốn năm nay. Một lọ muối vừng, một đĩa rau luộc, thế là xong. Riêng Trang ăn uống thế nào cũng được. Bà Phán Định, hay Hoa, thích ăn món gì, xuống bếp mà làm lấy. Ông giáo Điền thì bữa cơm ngon hay bữa cơm không ngon cũng thế mà thôi. Có Ninh ở trong nhà, bữa ăn đối với Trang trở thành một vấn đề quan trọng. Điều làm cho Trang sung sướng, thậm kín sung sướng, là nhờ Ninh, nàng được trở lại với một người đàn

bà toàn vẹn, theo cái ý nghĩa đầm thắm và tốt đẹp nhất của người đàn bà. Xưa, nàng sống như một âm thầm hình bóng. Bây giờ khác. Chưa phân tích được sự khác biệt ấy như thế nào. Chỉ biết bây giờ khác. Khác với quá khứ. Khác với con người nàng đứng đứng trong sáu muện ngày trước.

Mọi người từ sau lưng Trang, lục tục ngồi vào bàn ăn. Trang chăm chăm nhìn cái ghế ở đầu bàn bữa nay bỏ trống. Nàng quay vội đi khi thấy Hoa cũng nhìn cái ghế bỏ trống, và bất chợt ngược lại nhìn nàng, như dò xét.

Trang đã định nói nàng mệt không thấy đói bụng, để bỏ bữa ăn. Sợ mọi người có thể thắc mắc, nàng gắng gượng ngồi vào bàn. Nàng vừa ăn vừa nói chuyện với bà Phán Định, với ông giáo Điền. Nàng cười nói, cố làm ra vẻ tự nhiên. Nhưng cái ghế bỏ trống của Ninh vẫn còn đó. Cuối cùng, nàng ăn thật nhanh, rồi đứng lên, và lên thẳng phòng riêng.

CHƯƠNG BẢY

Khu vườn cây và con đường rộng của khách sạn đã lờ mờ bóng khi Ninh quay trở lại. Dây cửa buông bước vào, Ninh ngạc nhiên thấy cửa buông khóa chặt, Ninh gõ mạnh ngón tay vào cánh cửa. Im lặng một lát, rồi tiếng Phương, hoảng hốt:

– Ai?

– Mở cửa.

– Ai đã?

Ninh bật cười, lớn tiếng:

– Anh đây, làm gì mà phải đóng chặt cửa lại thế. Cánh cửa mở hé, Ninh lách mình bước vào và đứng sững lại. Chàng đã chờ nhìn thấy Phương trong bộ đồ ngủ, với nét mặt tươi cười.

Nhưng không, Phương mặc áo dài nét mặt trang nghiêm, nửa có vẻ tức giận, nửa ra chiều sợ hãi. Hơi nóng trong căn buồng hâm hấp. Lúc đó Ninh mới nhận thấy là mấy khung cửa sổ cũng đều đóng kín. Chàng đến mở mấy cánh cửa sổ ra, quay lại hỏi Phương:

– Em mặc áo dài vào làm gì thế.

– Đợi anh về. Phương nói và đứng giữa buồng, cái xác cầm trong tay.

– Phải kiếm mãi mới có thứ xà bông của Pháp. Em tắm xong rồi à. Anh xin lỗi nhé. Nhưng đợi anh thì việc gì phải mặc áo dài.

Ninh nói và lại gần Phương âu yếm, vòng cánh tay quanh vai nàng. Chàng hôn nhẹ lên mái tóc Phương, mái tóc còn ướt nước. Phương giậm chân, giận dữ đẩy mạnh Ninh ra, quay đi chỗ khác.

– Phương, sao thế?

– Biết thế này, tôi không xuống đây với anh!

– Anh về chậm có một chút. Chờ anh một chút đã sao.

– Chờ một chút không sao hết. Nhưng anh biết trong lúc anh bỏ đi đã có những chuyện khốn nạn gì xảy ra cho tôi không?

Thốt nhiên, Phương bùng mặt khóc, nàng khóc thật lớn, thật thảm thiết. Tiếng khóc nức nở vang động cùng khắp căn buồng. Thái độ lạ lùng của Phương làm cho Ninh bàng hoàng và hoảng sợ. Chàng nắm chặt lấy tay Phương, hỏi dồn:

– Sao? Chuyện gì thế Phương?

Phương vùng vằng:

– Tôi không biết.

Thình lình, Phương đứng vụt lên, xăm xăm đi về phía cửa. Phương đã mất hẳn bình tĩnh, không còn tự chủ. Ninh cau mặt nhìn theo, nhớ lại những lần điên loạn bất chợt của Phương chàng đã từng chứng kiến và chịu đựng hồi hai người còn chung sống với nhau. Những lúc đó,

chàng biết thái độ khôn ngoan nhất là để mặc cho Phương muốn làm gì thì làm. Chửi rửa, đập phá, lăn lộn, khóc lóc, chán rồi thì Phương thôi.

Trận bão đi qua, Phương trở lại với sự hồn hậu của nàng, nàng lại ôm lấy chàng, thơ dại và yếu đuối không khác gì một đứa trẻ thơ. Nhưng lần này. Ninh thấy Phương làm quá. Chàng không hề mời Phương tới đây. Chính Phương tìm đến. Hai người gặp lại nhau sau một thời gian dài cách biệt, buổi tối này mới là buổi tối đầu tiên. Sự vô lý nào cũng phải có cái giới hạn của nó. Nghĩ thế. Ninh quát lớn:

– Phương, đi đâu?

Phương mở mạnh cánh cửa một cách hết sức cương quyết:

– Tôi không ở đây. Anh đưa tôi đi chỗ khác.

– Không đi đâu hết.

Cánh cửa mở toang ra. Bóng tối bên ngoài dày đặc. Những hình cây thấp thoáng. Còn sớm, nhưng đêm tĩnh lẻ giờ này yên tĩnh hoàn toàn

tưởng như đã thật khuya. Thấy Phương bước thẳng ra ngoài Ninh chạy theo nắm nàng lại. Phương vùng vẫy trong tay Ninh. Một cuộc vật lộn ngắn ngủi xảy ra. Ninh cố giữ Phương thật chặt trong tay, bụng kêu khổ thầm. Mãi mãi, rồi Ninh mới kéo được Phương trở vào trong phòng. Chàng đưa chân đá mạnh về phía sau. Cánh cửa đóng sập lại.

Bóp thật mạnh vào hai bả vai Phương, Ninh thẳng tay đẩy nàng ngồi vật xuống giường. Phương nhăn mặt đau đớn. Nàng không kêu la, không giãy giụa nữa. Nhưng khuôn mặt Phương đã giàn giụa nước mắt. Động lòng thương hại, Ninh ngồi xuống bên cạnh Phương. Tuy còn giận Phương vô tâm, chàng cũng hối hận về những cử chỉ quyết liệt của mình.

Vòng tay ôm ngang lưng Phương, Ninh dịu dàng kéo nàng lại gần:

– Anh mới bỏ đi một chút. Thì cứ yên tâm chờ anh. Đêm nay anh ở đây với em. Chuyện gì mà ghê gớm thế.

Phương đã nguôi nguôi. Nàng quay sang, lườm Ninh:

– Lại còn không ghê gớm. Thằng khốn nạn. Nó làm em hết cả hồn vía.

– Kể cho anh nghe.

Phương thì thâm:

– Đóng hết các cửa chùa anh?

Ninh cười:

– Đóng hết để chết ngạt a!

Phương giãy nảy:

– Không. Cửa sổ chưa đóng. Anh đóng lại đi.

Ninh lắc đầu, đứng lên đóng lại mọi cánh cửa sổ. Chàng trở lại ngồi với Phương ở chỗ cũ, bên cạnh nàng:

– Bây giờ em nói đi.

Và Phương kể lại. Ninh bỏ đi, nàng còn ở trong buồng tắm. Chờ được một lát, sốt ruột. Phương đành dùng thử xà bông rẻ tiền của khách

sạn vậy. Tắm xong, nàng mở cửa buồng tắm đi ra, trên mình chỉ khoác hờ một cái khăn lông lớn. Thói quen từ xưa của Phương như thế. Tắm xong, không bao giờ Phương chịu mặc quần áo ngay. Khoác một cái khăn lông đã là quá nhiều rồi. Nàng thích được lỏa thể mỗi lần từ buồng tắm bước ra để cảm thấy tất cả sự mát mẻ của da thịt còn phơi phới hơi nước. Mỗi lần tắm xong, không chịu mặc ngay quần áo, còn là một dịp để Phương ngả nghiêng, tiến lùi trước một tấm gương, nhìn ngắm và đánh giá lại cái mê hồn, cái say đắm, cái quyến rũ toát ra và bốc lên, lộ liễu và nồng nàn, từ thân thể nàng. Hơn tất cả những người tình ham muốn và nồng cháy nhất, Phương yêu chính cái khối ngà ngọc tràn đầy và bốc lửa ấy là thân thể nàng. Nàng biết nàng có một thứ thân thể trời cho, nghìn người đàn bà mới có được một người như thế. Nhan sắc và thân thể mình là niềm tin tưởng và cũng đồng thời là niềm kiêu hãnh tuyệt đối của Phương. « Xấu mới che đi. Đẹp tội gì mà che giấu. » Phương vẫn thường mỉm cười tinh quái bảo với Ninh như vậy, những lúc Ninh bắt nàng mặc quần áo vào.

Vậy, tắm xong, khoác trễ nải quanh mình một cái khăn tắm màu hồng, Phương đã ra nằm dài trên mặt đệm. Nàng nghĩ đến Ninh. Nhìn đồng hồ, đã gần nửa tiếng trôi qua mà vẫn chưa thấy Ninh trở lại. Không biết làm gì. Phương với tay tới cái bàn nhỏ kê ở đầu giường, lấy một điếu thuốc lá, đánh diêm, châm lửa hút.

Đúng vào lúc nàng thở ra hơi khói thứ nhất. Cũng là lúc nàng tái mặt, thất thanh kêu lên. Nàng vừa nhìn thấy một khuôn mặt, một khuôn mặt đàn ông, một khuôn mặt cực kỳ khả ố, đột ngột hiện hình ngoài khung cửa kính. Thằng đàn ông đứng đó tự bao giờ, như quỷ ma hiện hình từ bóng tối.

Nó nhoẻn miệng cười. Hàm răng nó trắng ớn, nó râu ria xồm xoàm, và cái nhìn bắn thiu của nó chạy trên thân thể nàng, hau háu, như có thừa đủ sức mạnh hất bắn cái khăn tắm ra.

Phương bàng hoàng ngồi vụt dậy. Nàng lạnh người đi khi thấy một bàn tay to lớn, xù xì đưa lên, bàn tay ấy đẩy mạnh vào cánh cửa kính.

Bàn tay lay cánh cửa thật mạnh. Cánh cửa lung lay sắp muốn bật tung. Phương một tay giữ tấm chắn cho khỏi rớt, từ trên giường lật đặt bước xuống. Nàng cuống cuống chưa biết phải đối phó thế nào. Cánh cửa vẫn lay chuyển dữ dội. Phương đành liều chạy tới, dùng một tay còn lại, lấy tất cả sức lực của nàng tỳ mạnh vào cánh cửa.

Bên trong giữ, bên ngoài đẩy vào. Như thế trong khoảng khắc. Hai khuôn mặt sát gần nhau, chỉ cách nhau vồn vện một lớp kính mỏng. Hơi thở dồn dập của cả hai người phả vào mặt kính làm cho mặt kính mờ đục hẳn đi. Phương như cảm thấy hơi thở của kẻ đứng ngoài, sặc sụa, hỗn hển, dồn dập một ham muốn bắn thiu bốc lửa.

Thằng khốn nạn rõ ràng là xem thường sự kinh hoàng tội lỗi của người đàn bà. Nó vẫn giữ nguyên trên miệng nụ cười khả ố. Nó vừa đẩy cánh cửa, vừa ném cho Phương một cái nhìn sỗ sàng, giễu cợt. Đúng là cái cảnh tượng một con mèo vờn một con chuột, bình tĩnh chờ con chuột đuổi sức chống đỡ. Mà đúng như thế thật. Người Phương bắt đầu rời rã, Hơi thở nàng đứt quãng. Tay chân run rẩy, thoát lạnh ngắt hẳn đi, sự khiếp

hãi như sắp làm nàng té quỵ xuống trong tê liệt.

Phương dùng sức quá mạnh, cái khăn quần hồ rớt xuống, quần lấy chân nàng. Bên ngoài, thằng khốn nạn sáng ngời mắt lên. Nó đã nhìn thấy Phương lõa thể, da thịt trắng ngần lộ liễu, không che đậy. Phương cúi xuống kéo mau cái khăn lên. Khoảng khắc không chống giữ đủ cho cánh cửa bật tung ra. Thằng khốn nạn cười gằn một điệu cười đầy vui thú khả ố. Nó chỉ chờ có thể. Co một đùi gối lên, nó rướn mình bước mạnh vào phòng. Phương bàng hoàng lùi lại. Rồi ở nàng là một tiếng kêu gào thất thanh nổi lên. Tiếng kêu lớn, vỡ toang cuống họng vang động cùng khắp khách sạn yên tĩnh.

Thoáng nghe thấy nhiều tiếng cánh cửa ở những phòng khác mở ra. Thoáng nghe thấy nhiều tiếng chân từ xa chạy tới. Đèn bật sáng ngoài hành lang, chiếu ánh sáng chạy dài trên thảm cỏ.

Tiếng kêu thất thanh đã cứu Phương. Thằng khốn nạn ý chừng thấy động, cũng không dám làm liều nữa.

Một cẳng chân đã bước vào, cẳng chân đó rút lại. Trên khung cửa kính, khuôn mặt lông lá và hàm răng trắng ớn biến mất.

Hai phút sau, lão quản lý đeo kính và tên bồi phòng gầy đét bước vào. Cũng là hai thằng khốn nạn. Đã không hỏi han Phương được một câu tử tế, lão quản lý còn cau mặt, lớn tiếng nạt nộ:

– Bà làm gì mà ồn ào cả khách sạn chúng tôi như thế?

Phương tức giận đến gần như không sao nói được nên lời, mãi mãi rồi nàng mới tìm lại được tác dụng của tiếng nói. Nàng chỉ tay ra phía khu-
ng kính, lắp bắp:

– Nó. Nó.

Lão quản lý và thằng bồi phòng đưa mắt nhìn nhau. Đoạn, lão quản lý nghiêm mặt, hỏi dồn:

– Nó nào? Nó làm sao?

– Nó định phá cửa vào đây.

– Làm gì có ai. Bà mê hoảng, bà nhìn lầm rồi.

Phương bực đến muốn phát khóc lên được. Nhưng nàng chỉ có một mình, Ninh chưa trở lại, nàng chỉ là một người đàn bà yếu đuối, cô đơn, ở giữa một khách sạn xa lạ nàng mới đặt chân tới lần đầu, chung quanh nàng lại toàn những kẻ nói năng với nàng hằn học như một bầy thú dữ. Ở nơi khác, trong một trường hợp khác, Phương đâu có chịu lép vế như thế. Ở đây, nàng chịu. Và nàng phải dịu giọng:

– Tôi không thể hoa mắt được. Chính tôi đã nhìn thấy nó. Chính nó đã bước vào phòng. Bộ các ông cho là tôi bịa đặt ra hay sao?

Ngoài cánh cửa vừa mở, nhiều người xúm lại, nhìn vào. Những cặp mắt xoi mói, khả ố. Những nụ cười đầy vẻ hoài nghi giấu cợt. Phương ngượng chín người, khi nhìn xuống, thấy trên thân thể nàng vẫn chỉ có một cái khăn tắm cũn cốn quấn ngang.

Ý chừng để phân vua với mọi người, lão quản lý hoa tay múa chân, nói lấp liếm. Rằng chuyện này lạ quá, ngớ ngẩn quá, khó tin quá. Rằng khách sạn này xưa nay vẫn được tiếng là

một nơi chốn đứng đắn, chưa từng bao giờ có những chuyện tương tự như Phương vừa kể xảy ra. Rằng đúng những điều Phương vừa nói chỉ là những điều dựng đứng của một người đàn bà mê hoảng thẳng thốt, trông gà hóa cáo. Rằng Phương là một khách trọ phiền phức, nàng vừa đến đã làm phiền bạn cho tất cả mọi người.

Phương buột miệng:

– Thế là ma sao?

Câu nói của Phương làm đám đông tò mò cười ồ. Rồi lão quản lý và tên bồi phòng thân nhiên đi ra. Đám đông lục tục giải tán. Phương vội vã đóng chặt mọi cánh cửa lại, mặc ngay quần áo. Nàng bật tắt cả mọi ngọn đèn, ngồi ở giữa giường, chờ Ninh về. Ninh cúi đầu, chăm chú, nghe Phương kể lại đầu đuôi câu chuyện. Nghe xong, chàng hỏi:

– Đích thực em không lầm?

– Trời ơi? Em lầm làm sao được...

– Được rồi.

Ninh nói và đứng lên đi ra. Phương hoảng sợ, níu áo chàng, kéo lại:

– Anh đi đâu.

– Ra ngoài. Một lát thôi. Em cứ ngồi đây. Đóng cửa và để đèn sáng như thế này. Tuyệt đối không được mở cửa cho ai, ngoài anh.

– Anh đi đâu?

– Không sợ. Anh không ra khỏi khách sạn đâu.

– Anh à!

Ninh quay lại:

– Gì?

– Tốt hơn anh đưa em đi chỗ khác,

Ninh nhìn đồng hồ. Mười giờ ba mươi. Đã muộn quá để đi tìm một khách sạn khác. Vả lại, chàng cũng chẳng biết có khách sạn nào khác nữa. Mà giá có tìm ra một khách sạn khác, chưa chắc đã hơn gì khách sạn này, có khi còn tệ hại hơn.

– Chúng mình cứ ở đây, không đi đâu hết.

Phương bậm môi:

– Sao anh cứ đưa em đến khách sạn như thế này. Anh ở đâu? Anh ở đâu sao anh không nói cho em biết. Anh không đưa em về ở cùng được với anh hay sao?

Phương buột miệng, nói tiếp một câu ghé gớm, làm Ninh sững người:

– Em chỉ là một gái chơi. Một gái chơi chỉ được ngủ ở một phòng khách sạn.

Ninh giậm chân, gắt:

– Em sắp gây chuyện rắc rối đó. Lúc này không phải lúc. Về ở chung với anh không tiện. Tại sao, anh sẽ cắt nghĩa cho em biết sau.

Phương nhin, ngồi im, nhìn theo Ninh bước ra. Nàng khóa chặt cửa buồng lại, bật đèn sáng trưng, đúng như Ninh dặn. Nàng trở vào, ngồi trước gương, ngắm nhìn trân trân khuôn mặt nàng phản chiếu trong tấm gương đó. Căn phòng

chìm thật sâu trở lại trong yên tĩnh. Tiếng chân ngoài hành lang của Ninh không còn nghe thấy nữa. Chuyện náo động vừa xảy ra, đã mất biến hoàn toàn mọi dấu vết. Chung quanh Phương, chợt như có một khoảng trống cực kỳ lớn lao. Nàng lắng nghe sự yên lặng, và ngồi thẳng, nhìn vào gương, không chớp, bất động như một pho tượng.

Ninh đứng lại ngoài cửa phòng, châm một điếu thuốc hút, đoạn chàng nghĩ là chàng phải khởi đầu cuộc tìm kiếm ở ngoài vườn. Ninh lững thững đi theo dọc hành lang, qua những cửa buồng đóng kín. Chàng vừa đi ngang qua căn buồng cuối dãy, thì một cánh cửa hé mở, ánh sáng lọt ra. Một bàn tay thò ra vẫy chàng. Ninh ngạc nhiên đứng lại. Người vừa mở cửa, thò tay ra vẫy là một người đàn bà, đứng tuổi. Người đàn bà mặc một bộ đồ ngủ, màu xám nhạt, nét mặt tử tế.

– Bà gọi tôi?

Người đàn bà lạ mặt:

– Có phải ông là chồng bà vừa kêu cứu ban nãy đó không?

Ninh gật đầu. Người đàn bà nhìn trước nhìn sau thì thầm:

– Tôi biết thằng khốn nạn đó.

– Bà định nói ai?

– Thằng phá cửa sổ vào phòng bà nhân lúc ông đi vắng. Tôi biết vì tôi đã từng bị như thế. Bất cứ những người đàn bà nào đến thuê phòng ở đây, đều bị như thế. Thừa cơ vắng vẻ, là thằng khốn nạn lén vào. Nó là con trai lão chủ khách sạn. Nó là một con quỷ dâm dục. Râu ria xồm xoàm, lúc nào cũng sặc sụa hơi rượu, lối cười khả ố, mắt dáy, cái nhìn dâm đãng như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, đúng là nó chứ không ai vào đây đâu.

Ninh ngán người. Chàng không hiểu được và chàng hỏi:

– Biết thế sao bà không đi ở khách sạn khác?

Người đàn bà nhìn Ninh chăm chú:

– Ông mới tới đây?

Ninh ngập ngừng:

– Vâng.

– Thảo nào, ông không biết. Làm gì có khách sạn khác. Hay có cũng là những khách sạn tiểu tụy, rẻ tiền hơn, còn khủng khiếp, còn rùng rợn hơn nữa. Tỉnh nhỏ này, chỉ có khách sạn này là tương đối thơm mát và sạch sẽ nhất.

Ninh ngẫm nghĩ:

– Bây giờ thì tôi hiểu. Nhưng sao không ai trình báo?

Người đàn bà cười chua chát:

– Trình báo ai.

– Cảnh sát, chẳng hạn.

– Vô ích và nguy hiểm. Chỉ tổ làm cho nó thù.

– Tại sao?

– Nó là em ruột ông Trưởng ty Cảnh sát ở đây. Vả lại, trình báo lời thôi, chỉ tổ rước thêm những phiền lụy vào mình. đành cầm đi cho xong chuyện.

Ninh gật đầu:

– Tôi hiểu. Cám ơn bà.

Người đàn bà nhìn Ninh xem chừng có vẻ thất vọng vì không thấy trên khuôn mặt chàng một thoáng phần nộ nào. Bà ta thở dài:

– Giá có ai thì hay bao nhiêu?

– Ai là ai? Để làm gì?

– Cho thằng quý dâm dục đó một bài học.

– Tôi đang định làm việc ấy.

Người đàn bà trợn mắt, hỏi dồn:

– Thật không?

Ninh cười, đứng im, không trả lời. Chàng

đưa mắt nhìn bốn phía. Trước mặt Ninh, con đường băng qua vườn cây vắng ngắt, không một bóng người.

Những cửa buồng thầy đều đóng kín. Chàng phân vân không biết tìm kiếm thằng đàn ông ở đâu. Chẳng lẽ căn buồng nào cũng gõ cửa, cũng đòi vào. Như thế là làm phiền phức tất cả những người khác. Người đàn bà, trước thái độ phân vân của Ninh, như đoán được ý nghĩ của chàng. Bà ta hạ thấp giọng, chỉ vừa đủ một mình Ninh nghe thấy:

– Ông nhìn thẳng ra trước mặt.

Ninh làm theo.

– Ông có thấy con đường băng qua vườn cây.

Ninh gật:

– Thấy.

– Bây giờ ông hãy nhìn hết con đường ấy. Tới tận cuối chỗ không có ánh sáng?

– Chỗ cuối đường tối lắm. Có nhiều bụi cây

rậm rạp. Nhưng tôi vẫn nhìn thấy được. Xin bà cứ nói tiếp.

– Đi tới đó, ông rẽ về phía tay phải. Phía trái là buồng riêng của lão quản lý. Vậy, ông cứ rẽ về phía tay phải. Không còn là con đường lớn nữa, mà là con đường trái cuội trắng, nhỏ hơn và ngắn hơn.

– Tôi theo dõi lời bà nói. Tôi đã thấy. Sao nữa?

Giọng người đàn bà căng thẳng, có một vẻ gì náo nức và hồi hộp:

– Cuối con đường nhỏ, có một căn nhà, nhỏ hơn là căn này nhưng xây trên thềm cao và bề ngoài trông có vẻ sang trọng hơn. Thằng khốn ở đó với đứa em gái của nó bị bệnh tê liệt phải di chuyển bằng xe lăn. Căn nhà có hai buồng thôi. Và thằng khốn ở căn buồng bên trái.

Nói tới đó, người đàn bà chừng như sợ hãi bản thân vì thấy mình đã nói nhiều quá những điểm có thể đem lại những hậu quả ghê gớm. Bà ta lùi vụt vào. Cánh cửa đóng sập lại. Ninh nói với theo:

– Cám ơn bà.

Chàng dụi tắt điều thuốc lá vào thành cửa, định thần lại, đoạn từ trong hành lang bước ra vườn. Bước chân của Ninh đặt thật nhẹ nhàng, không gây một tiếng động nhỏ. Chàng quay lại tìm buồng Phương. Phương đã theo đúng lời dặn của chàng. Hai cánh cửa sổ đều đóng chặt, một vài tia sáng lọt ra. Ninh yên tâm, nhớ lại những lời dặn của người đàn bà, và chàng bước đi theo con đường lớn. Chung quanh yên lặng. Không một bóng người. Toàn thể khu vực khách sạn đắm chìm trong một vẻ hoang vu, với những vùng bóng tối đầy đặc. Gió thổi rì rào trong những khóm cây.

Đi ngang qua buồng lão quản lý, Ninh nghe thấy một tiếng ho khan nổi lên. Chàng nghĩ đến cặp kính trắng, và cuốn sổ dây cộm chi chít những hàng chữ số. Ninh rón bước đi qua. Đã hết con đường lớn. Con đường nhỏ phía tay mặt, hiện ra lơ mờ. Con đường này tối hơn, gần như Ninh phải lần từng bước trong bóng tối hoa mắt.

Lúc này, chàng sống với một cảm giác hơi

miễn cưỡng, khó chịu. Xô xát, đánh lộn, uống rượu say, đập phá, làm ồn, thấy đều đã thuộc về một nếp sống quá khứ, và Ninh từng thể nguyên với chàng là không bao giờ trở lại với nếp sống đó nữa.

Bỗng dưng, Ninh lại rơi ngã vào một trường hợp bất đắc dĩ mà thực tâm chàng không muốn. Nhưng đã đi tới, và Ninh không lùi được nữa. Phải cho thằng khả ố một bài học.

Đến giữa con đường nhỏ, căn nhà một tầng có thêm cao lờ mờ hiện ra. Ninh chậm bước lại. Khoảng khắc này, chàng chợt như thấy hiện về, lũ lượt, trong trí nhớ, những đêm mê hoảng, những đêm rã rời, những đêm choáng váng của phần đời xưa cũ. Tiếng ly rơi, thủy tinh vỡ tan tành trên nền đá hoa. Tiếng chửi thề lẫn trong tiếng cười ngất. Những bước chân chạy rầm rập. Những tiếng la hét thất thanh. Đám đông ồn ào vây quanh một cuộc loạn đả diễn ra trên hè phố, trong khi ở xa xa vẫn vang lại tiếng trống, tiếng kèn vũ trường. Dĩ vãng xa thẳm, tưởng đã lặn chìm, chỉ cần sự có mặt của Phương, là những vang bóng xưa đồng loạt thức dậy. Phương chính

là một khía cạnh của dĩ vãng Ninh. Những đêm say chập chờn, mê mẩn. Những tảng sáng mù sương lạnh buốt. Phương ở đâu, ở đó có rắc rối, có xáo trộn. Phương tới đâu, ở đó nảy sinh ngay những chuyện phiền hà. Và Ninh lại nghĩ đến Trang. Thật là lạ lùng. Người đàn bà nào cuối cùng rồi cũng đưa Ninh trở về một hình dáng một khuôn mặt, một hình dáng dịu dàng, khoan thai, một khuôn mặt tâm tư, vui buồn đều chừng mực, mà ở gần, mà ngó thấy, người ta thấy êm ả, người ta thấy yên tâm. Với Trang, hình như không bao giờ có chuyện gì xảy ra. Với Phương, hình như tất cả đều có thể xảy đến. Phương và Trang là hai mẫu đàn bà đối nghịch hoàn toàn.

Trong khi suy nghĩ, những bước chân vẫn dẫn Ninh đi tới. Chàng đã tới bậc thềm. Bước lên, chàng đã tới cửa. Bên trong ánh sáng mờ mờ. Ninh buông lỏng một cánh tay, tay kia đưa lên gõ cửa.

Ba tiếng gõ khô gọn, vang lên trong im lặng. Bên trong tiếng một người đàn ông, giọng gắt gỏng, hách dịch:

– Ai?

Ninh nín thính. Chàng chờ cho một vài giây ngắn ngủi trôi qua, đoạn lại đưa tay lên gõ cửa.

Tiếng hỏi lớn hơn, như quát tháo:

– Ai?

– Tôi. Ninh đáp, bình tĩnh.

– Ai hỏi gì để đến sáng mai.

– Không được? Cần. Ngay bây giờ.

Chàng nghe thấy tiếng chân đặt mạnh xuống nền đất. Tiếng dép lê trên nền đất. Ninh lùi lại một bước, sẵn sàng. Cánh cửa từ từ mở hé. Một bóng người hiện ra. Ninh đưa tay về phía trước, đẩy thêm cho cánh cửa mở rộng.

– Ông muốn gì?

– Gặp ông.

Bóng tối quá nhiều, cái nhìn không thấy. Để phòng mọi nhầm lẫn tai hại, Ninh châm một điếu thuốc lá. Anh lửa bùng lên, soi tỏ mặt người

đối diện. Ánh lửa chỉ soi tỏ được trong một giây ngắn ngủi mà thôi. Nhưng nó cũng thừa đủ cho Ninh nhìn thấy.

Khuôn mặt gã đàn ông đúng là khuôn mặt Phương đã tả về gã đàn ông đứng ngoài khung kính. Một khuôn mặt sề sệ. Như mặt lợn. Hai bên quai hàm, râu ria xồm xoàm. Đúng rồi. Không nhầm được. Que diêm nữa tắt ngấm trên tay Ninh, cũng là lúc chàng dồn tất cả sức mạnh vào cánh tay phải, phóng thẳng trái đấm về trước mặt. Đường phóng của trái đấm, Ninh đã tính trước, và tính thật đúng. Da tay chàng va chạm thật dữ dội vào một cạnh nhọn là cái cầm đầu râu ria, và một tiếng kêu kinh ngạc, kinh ngạc đến cực điểm, thốt lên. Ninh đánh chớp nhoáng, gã đàn ông không thể ngờ được. Y bước loạn choạng mấy bước trong bóng tối, một tay y níu vội lấy thành cửa cho khỏi ngã. Nhưng trái đấm thứ hai, lần này từ tay trái Ninh đã phóng tới, cũng dữ dội như trái đấm thứ nhất. Trái đấm thứ hai bắt gặp một khoảng trống, là trong mắt bên trái của gã đàn ông. Cánh cửa lay chuyển thật mạnh. Cánh tay bám lấy nó rời ra. Thằng đàn ông như bị bốc

lên khỏi mặt đất, ngã ngựa về phía sau.

Ninh thuận tay đóng cánh cửa lại như cũ, quay gót bước xuống bậc thềm.

Trận đòn diễn ra không đầy ba phút. Sau lưng Ninh, cánh cửa không mở ra. Bên trong im lặng. Ninh đi ngược lại con đường nhỏ. Gió vẫn thổi rì rào trong các lùm cây. Không có một ai đuổi theo Ninh cho tới khi chàng trở về đến phòng riêng, gõ cửa cho Phương mở, và đóng cửa lại.

Đứng lại trước mặt Phương, lúc này Ninh mới thấy đau nhói ở mu bàn tay. Quả thực là Ninh đã dồn tất cả sức mạnh vào hai trái đấm. Chàng nghĩ thẳng con trai lão chủ khách sạn đã ngồi dậy được. Y không chịu thua dễ dàng như thế đâu. Y tất sẽ tìm cách trả thù. Nhưng mặt khác, y cũng không dám làm ồn ào ngay tức khắc. Còn khách sạn, những người thuê phòng, công việc làm ăn của y nữa. Nếu Ninh có phải đối phó với một trả thù nào đó, sự trả thù cũng chưa thể xảy ra ngay bây giờ, trong đêm nay. Suy đoán như thế rồi, Ninh cảm thấy yên tâm.

Ninh bảo Phương hãy đi thay quần áo. Chàng xoa xoa hai bàn tay vào nhau, cố gắng không nghĩ ngợi gì thêm bởi ý nghĩ nào cũng chỉ có thể làm cho Ninh bực bội.

Phương nắm lấy tay Ninh, lo lắng:

– Anh vừa đánh nhau với nó?

Ninh mỉm cười, chữa lại câu nói, cho đúng:

– Không phải đánh nhau. Cho nó một bài học.

Phương hoảng hốt:

– Chết. Làm thế nào bây giờ.

– Tắt đèn. Đi ngủ. Mai liệu sau.

Một lát. Đèn tắt trong căn buồng đóng kín. Ninh nằm yên trong bóng tối, thần trí tỉnh táo, sáng suốt.

Chàng thoáng như có nghe thấy một bước chân rón rén ngoài hành lang. Bước chân dừng lại trước cửa buồng chàng, trong khoảng khắc, rồi lảng đi. Yên lặng hoàn toàn sau đó. Khắp khu

khách sạn chìm sâu vào tĩnh mịch và bóng đêm đầy đặc, thỉnh thoảng chỉ còn là tiếng động hờ của một chiếc lá rụng ngoài vườn, tiếng rì rào của gió thổi vào những gờ mái.

o O o

Ninh nằm trong sự trống trải chùng năm phút, rồi là tiếng chân Phương từ trong buồng tắm đi ra. Nàng đã thay áo dài, và thay bằng một bộ đồ ngủ mỏng dính. Phảng phất mùi nước hoa toát ra, và đậu xuống chăn đệm, khi Phương lần bước trong bóng tối hoa mắt, tới sát bên giường. Ninh đoán thấy Phương, trước mặt chàng, thật gần, như chờ đợi.

Tiếng Phương cất lên, nhỏ bé tìm kiếm:

– Anh đâu?

Không trả lời, Ninh đưa tay lên. Bàn tay chàng chạm vào người Phương, lần đi, rồi là cánh tay Ninh vòng lấy ngang lưng Phương kéo nàng xuống. Trong một tiếng kêu ngắn nũng năn, âu yếm, Phương ngã xuống, thân hình mềm mại của nàng đè nặng lên người Ninh. Sự thân mật sống

sã cùng làm cho hai người bật cười. Họ đã tìm lại được cái không khí lơ lửng, tây riêng của những đêm chung sống ngày trước. Mùi thơm quen thuộc. Một thân thể đã từng ôm ấp, đã hằng âu yếm, sự vuốt ve tự nhiên pha chút mừng rỡ của lâu ngày gặp lại. Ôm lấy em, anh, ôm lấy em thật chặt. Trời ơi! Thật chặt. Thật chặt. Bóng tối bần bật trong cái hôn dài, như vừa buông thả xuống chung quanh hai người một lớp màn nhung, đầy mạnh ham muốn và tình yêu vào một hoàn toàn cách biệt. Phương đáp lại cái hôn của Ninh bằng tất cả sự cuồng nhiệt của nàng. Chân tay quấn quýt. Hơi thở trộn lẫn, thân thể dường căng đến những tận cùng của cảm giác bùng cháy.

– Anh.

Tiếng kêu ngắn, thảng thốt, lạc giọng. Rồi chỉ còn là nín thinh khác thường. Sự nín thinh của một ngọn triều ngút ngàn không tiếng nâng đỡ chênh vênh và dòn cuốn mãi miết, khi ngọn triều rút xuống, là sự trôi giạt mỗi một kỳ thú và một bến bờ xa lạ, hai thân thể khơi khơi, nằm đó, hôn nhau, như bên bờ một đảo hoang.

– Anh!

– Gì, Phương?

– Em đi kiểm anh, anh có ghét em không?

– Đừng nói lẩn thẩn. Ngủ đi.

– Em chưa buồn ngủ.

Ninh vẽ vẽ ngón tay trên da thịt Phương. Sự nhột nhột làm Phương chùn người.

– Chưa ngủ thì nằm im. Đừng nói lẩn thẩn. Cấm.

Phương cười:

– Đàn bà không nói thì làm gì?

– Đẹp. Và im lặng.

Phương cười khúc khích:

– Anh sắp dỡ cái chứng tật ngày xưa của anh ra đấy.

– Chứng tật gì?

– Hạ giá phụ nữ,

– Kéo người đàn bà trở lại với kích thước đích thực của người đàn bà, thế là trả lại cho đàn bà, cái đẹp thật và riêng biệt của người đàn bà. Sao gọi đó là một chứng tật được. Phương biết không, người đàn bà thường có một lãng quên cực kỳ tai hại. Lãng quên mình là đàn bà.

– Em có lãng quên như thế?

– Đôi khi.

– Lúc nào chẳng hạn?

– Những lúc em nói nhiều quá.

– Nghĩa là phải đẹp và im lặng, như anh nói?

Ngón tay Ninh tiếp tục vẽ những đường vòng lang thang vô định trên da thịt Phương. Khoảng khắc, thần trí chàng chợt bay bổng thật xa, bay bổng thật xa vào hình dung và tưởng tượng. Một đường vòng lang thang. Những nẻo đi vô định. Hình ảnh một đời người lăm lăm thật giống với đường vẽ của ngón tay chàng di động hững hờ

trên da thịt Phương. Những bước chân lung tung, nay đây mai đó, lúc dừng lại khi bước tiếp như một cái thuyền trôi nổi, sớm dạt bờ này, chiều ghé bờ kia, không biết về đâu. Đời Phương cũng vậy. Thả buông, không trôi theo một dòng chảy nào, mà nổi chìm giữa một xoáy lốc không tìm ra phương hướng.

Phương giật giật cánh tay Ninh:

- Em không im lặng được.
- Đừng nói nhiều. Thế là đẹp.
- Đẹp và im lặng. Nhưng em không đẹp.

– Ít người đẹp như Phương. Nhưng đẹp hơn nữa ở một người đàn bà đẹp là người đàn bà đã đẹp còn biết nín thinh với cái đẹp của mình. Người đàn ông không bị kích thích gì hết trước một người đàn bà ba hoa, nói như máy nói. Khi người đàn bà im lặng, lúc đó sự quyến rũ nồng nàn và chan chứa biết bao nhiêu. Trước một người đàn bà, hoặc im lặng trong mơ màng, hoặc lặng lẽ trong nghiêm trang, sự tò mò của người đàn ông bao giờ cũng bị kích thích dữ dội. Khi

đó người đàn bà là một bí mật mà người đàn ông muốn khám phá, một cách biệt mà người đàn ông muốn đến gần.

Tiếng nói của Phương thì thầm, ăm ắp, sát vào bên tai:

– Anh đã gặp sự im lặng ấy bao giờ chưa.

Ninh cười:

– Anh không biết. Ngủ đi,

Phương nằm im, không hỏi chuyện nữa. Ý chừng Phương đang muốn Ninh nghĩ đến nàng như chàng muốn nghĩ. Ý nghĩ ấy chàng vừa nói ra. Đẹp. Và im lặng. Đêm khuya có mặt, hoàn toàn và tận cùng, trong một trạng thái lặng lẽ, bần bật, không bờ bến. Hơi thở Phương đều hòa. Phương đã ngủ. Nhưng một bàn tay Phương vẫn nắm chặt lấy một bàn tay Ninh, nàng còn gác một chân lên chàng, như giữ chắc không cho chàng bỏ đi.

Cánh tay Ninh duỗi dài dưới gáy Phương cho nàng gối đầu, bắt đầu thấy môi ở bắp thịt.

Ninh cố gắng “nằm thật im”, cho Phương ngủ. Im lặng. Đẹp. Chàng vừa trả lời cho Phương là chàng không biết, nhưng hình như cái đẹp im lặng, cái đẹp nghiêm trang, chàng đã được gặp ở đây, dưới vòm trời thành phố khuất nẻo này. Trang. Hình ảnh Trang hiện lên. Mái tóc nàng chảy dài thành suối. Tất cả ở nàng là sự trầm tĩnh thanh thoát. Lúc nàng kéo ghế ngồi vào bàn ăn hay đi lên cầu thang, mọi cử chỉ đều kín đáo, chừng mực, và bởi vậy mà nàng đẹp thật khác thường, đẹp như một đài hoa quý, nở riêng, chung quanh không có một loài hoa nào khác. Sự chợt nhớ tới Trang, lúc này, nằm bên cạnh người tình ái, khiến Ninh ngạc nhiên với chính chàng. Thế là thế nào? Ninh lắc đầu xua đuôi một thắc mắc mới lạ. Thế chẳng là thế nào hết. Ngủ đi. Ninh nhắm nghiền mắt, thở một hơi thật dài, cố gắng tìm vào giấc ngủ.

Trên những thảm cỏ ngoài vườn khách sạn, sương lan dần. Chậm chậm, từ từ, như một biên khói, sương dâng. Trong chốc lát, căn vườn mênh mông chỉ còn là một biên hơi nghi ngút. Lách tách, một vài giọt nước nhỏ xuống từ những chùm lá. Trời khuya trên đầu lạnh buốt và huyền

hoặc. Đêm thở hiền hòa. Đêm nằm dài, mênh mông, và đêm đã ngủ yên. Gối tay lên mơ hồ, tựa đầu vào hờ hững, đêm như một mặt phẳng vô tận, đêm như một chiều sâu không đáy đêm đã ngủ yên, thiếp chìm và bất động.

Duy ở căn phòng phía trái của căn nhà có thêm cao cuối đáy con đường nhỏ, là còn sáng đèn. Gã con trai lão chủ khách sạn chưa ngủ. Y chưa có thể nào ngủ được. Hai trái đấm còn làm y đau điếng. Và sự tức giận cực điểm còn bắt y phải thao thức với nó. Trả mối thù này rửa mối nhục này. Đành rồi. Nhưng bằng cách nào. Y chưa biết bằng cách nào. Nhưng y biết phải bằng cách ghê gớm nhất thâm hiểm và ác độc nhất.

Lão quản lý già ngồi trước mặt y. Lão vừa bị đánh thức dậy và được lệnh phải đến ngay cho con ông chủ hỏi có chuyện cần.

Giọng lão quản lý khàn khàn:

– Thừa nó về đây đã một tháng, theo như tôi vừa được biết hồi chiều. Có cửa hàng ngoài bến tàu. Ở nhà cụ Quảng Hưng, đường Đinh Tiên Hoàng.

– Gì nữa.

– Tôi chỉ được biết có thế.

– Nó thuê buồng bao nhiêu lâu.

– Một tuần.

– Chưa trả tiền?

– Đã. Trả đủ một tuần.

– Thôi được. Nếu nó đi phải báo cho tôi biết ngay.

Lão quản lý rụt rè:

– Có chuyện gì thế ạ?

Gã con trai ông chủ xoa xoa một bên cằm còn bóng rát như lửa đốt:

– Một chuyện riêng.

Lão quản lý già gấp cuốn sổ dây cộm lại, cắp trong cánh tay gầy yếu, ho khan mấy tiếng rồi mở cửa làm lủi đi ra. Hình bóng lão tiêu tụy lẫn vào bóng đêm dày đặc.

Khi Ninh cựa mình và mở mắt, trời đã sáng rõ ở bên ngoài. Mọi cánh cửa tuy đóng kín, nhưng nhìn cái màu vàng tươi của ánh sáng nơi khoảng cách của những cánh cửa chớp, Ninh cũng biết ngày đã lên, đêm đã tàn từ lâu. Thoáng nghe thấy tiếng chân bước ngoài vườn. Tuy mới chỉ là một trạng thái rời rạc, lẻ tẻ, nhưng khách sạn đã thức giấc và đã bắt đầu sinh hoạt. Ninh khẽ nghiêng mình, nhìn sang bên cạnh. Một cánh tay vắt ngang trên bụng, một cánh tay duỗi dài sòng soải trên mặt đệm nhàu nát. Phương bần bật ngủ say.

Chống một khuỷu tay, chỗi nhẹ người dậy. Ninh lặng lẽ ngắm nhìn Phương ngủ. Chàng yêu mến khuôn mặt của Phương lúc này. Hàng mi hạ thấp, vành mắt nhắm lại, mái tóc bù rối, hơi thở đều hòa. Phương, lúc ngủ say, ngủ thật say sau một đêm ân ái, có những nét thơ trẻ rất dễ thương. Lúc thức, cười nói, gắt gỏng, hay nghịch ngợm, giận dỗi, Phương như đeo cho Phương một thứ mặt nạ, tấm mặt nạ của một đứa nhỏ muốn là người lớn với mọi người. Lúc thức, ra đường, gặp chúng bạn, đi đứng với đàn ông. Phương sống,

có như đóng một vai trò ồn ào, của một vở kịch âm ỷ.

Khi ngủ, vai trò chấm dứt, vở kịch buông màn. Khi ngủ, vô thức bản bật làm hiện hình con người thật của Phương, mà Ninh nghĩ dễ cũng chỉ có một mình chàng thôi là nhìn thấy. Khi ngủ, Phương là hình dáng trung thành, chỉ lớn tuổi hơn thôi, của đứa nhỏ ở cái xóm lá ngoại ô thuở xưa.

Kéo nhẹ cái chăn lên đắp ngang người cho Phương, Ninh rón rén ngồi dậy, bước thật nhẹ ra khỏi giường. Chàng mong Phương đừng thức dậy làm gì. Phương thức giấc, lại phải giải thích, dặn dò mất công. Ninh đi vào buồng tắm, lau qua mặt, chải qua đầu, mặc quần áo thật nhanh. Đoạn chàng trở ra lấy bút viết mấy dòng trên một mẩu giấy:

“Anh bận việc gần như cả ngày hôm nay. Cứ ngủ đi. Có đi đâu nhớ khóa cửa buồng cẩn thận. Nếu trưa anh không đến kịp, cứ ăn cơm đi. Thế nào chiều anh cũng trở lại. Rồi chúng mình sẽ dạo phố và đi nghe nhạc. Đừng nóng ruột”.

Ninh ra khỏi khách sạn trong một cảm giác lạ lùng gần như chàng đang bị giày vò bởi một mặc cảm phạm tội. Nhìn trở lại, lúc này, giữa ánh nắng chan hòa của buổi sáng mới lên, Ninh mới thấy khách sạn thật lạc lõng, giữa một khu phố làm ăn cần cù, chăm chỉ với những cửa tiệm đã mở, những chủ tiệm đã nghiêm chỉnh ngồi sau những quầy hàng. Đã toan ra thẳng bến, nghĩ thế nào Ninh lại gọi xe về đường Đinh Tiên Hoàng. Chàng lại ngạc nhiên khi thấy không phải Trang, mà là cụ Quảng Hưng đích thân ra mở cửa.

Ninh bối rối:

– Chết. Thật phiền cụ quá!

Bà cụ nghiêm nét mặt, không nói gì, lững thững quay trở vào.

Ninh hỏi:

– Chị Trang đi vắng ạ?

– Mợ cháu mệt. Nằm trên gác.

Trang đau! Đó là một điều Ninh không ngờ tới. Chàng lo lắng:

– Thường thôi đấy chứ ạ!

Bà cụ Quảng Hưng thủng thảng:

– Không sao.

Ninh thôi không hỏi nữa, đi thang về phía cầu thang. Chàng thấy cần phải thay quần áo, tắm nước lạnh cho thật sảng khoái, tỉnh táo, trước khi ra bến cân hàng.

Ninh bước lên bậc thang thứ nhất thì tiếng khàn khàn của cụ Quảng Hưng gọi chàng lại ở sau lưng.

– Ông Ninh có bận gì không?

Ít khi cụ Quảng Hưng hỏi chàng như thế. Thường thường Ninh chỉ gặp bà cụ già trong những bữa ăn, hoặc ở trước bàn thờ Phật, nơi nhà trong tối thẫm là nơi, bất đắc dĩ lắm, Ninh mới bước vào. Chàng biết tính những người già. Những người già không thích bị ai đó quấy rầy. Người già thường bằng lòng khi được hoàn toàn tự do với im lặng của họ.

Những lúc cụ Quảng Hưng tụng kinh, niệm Phật, ngay Trang cũng ít khi đến gần vùng khói hương tỏa xuống từ cái bàn thờ trang nghiêm. Đám con nhỏ của nàng thì tuyệt đối không bao giờ được mẹ chúng cho lai vãng tới.

Từ bao nhiêu năm nay, cụ Quảng Hưng sống, gần như đã đắm chìm trong một thế giới riêng tây, thế giới của những tiếng mõ tụng đều đều làm nhịp cho những lời kinh siêu thoát. Việc nhà, cụ phó mặc một phần lớn cho Trang.

Cho nên Ninh đã ngạc nhiên trước câu hỏi bất ngờ của bà lão già. Chàng muốn ra bến ngay, để trưa còn phải trở về khách sạn với Phương. Tuy vậy, chàng vẫn lắc đầu:

– Cháu ra bến lúc nào cũng được. Thưa cụ, có chuyện gì?

– Mời ông vào trong này.

Bà lão già chậm chạp đi vào, Ninh thông thả đi theo. Chàng ngồi ghé xuống cái ghế tràng kỷ kê ở góc

người đều quen nhau.

– Đúng như thế. Và điều đó là điều phiền phức nhất.

– Ông Ninh nói sao tôi không hiểu.

Bà Quảng Hưng lấy giọng ngọt ngào:

– Tôi với hai cụ nhà là chỗ bạn thân.

Ninh cắt ngang :

– Điều đó thầy mẹ chúng tôi đã nói từ lâu cho chúng tôi biết.

– Thành ra ông về ở đây cũng như người nhà.

Ninh cười nhạt:

– Cám ơn cụ.

– Ở đây khó lắm. Hơi một tý là điều nọ tiếng kia ngay. Gia đình hai cụ cũng như gia đình chúng tôi đều là chỗ gia giáo. Không nên gây ra những hiểu lầm. Và đừng để cho ai bàn tán những điều không hay. Thôi, mời ông ra bến.

Thay quần áo tắm ra, chải lại đầu tóc, ngần ấy công việc lấy mất của Ninh mười phút. Năng đã lên cao, khi Ninh chạy rào xuống cầu thang. Những lời giáo huấn bất ngờ của cụ Quảng Hưng còn làm cho chàng khó chịu.

Một nghi vấn trở lại trong đầu Ninh. Làm sao cụ Quảng Hưng biết được chàng không ngủ nhà đêm qua? Bà lão già nghiêm khắc có biết chàng đã ở khách sạn, chung một phòng với Phương trong trọn một đêm ân ái? Chạy qua cửa buồng Hoa, một tiếng gọi giật Ninh lại:

– Anh Ninh đi đâu vội vã thế.

– Tôi ra bến. Hôm nay cụ và cô không ra cửa hàng?

– Mẹ tôi mệt. Tôi cũng ở nhà luôn.

Ném cho Ninh một cái nháy mắt đồng lõa, Hoa lơ lả:

– Anh Ninh ghê lắm nhé!

– Tôi ghê cái gì? Ghê cái gì thì anh biết.

Ninh đi mau xuống cầu thang còn nghe thấy tiếng Hoa ném theo, như một thách thức:

– Lúc nào giới thiệu nhé! Anh Ninh,

Sự bức bối lẫn quất trong ý nghĩ Ninh suốt trên con đường từ nhà ra đến bến tàu. Thoắt chốc, chàng có cảm tưởng như tất cả mọi người đàn bà chàng quen biết ở đây, từ bà cụ Quảng Hưng đến bà Phán Định, Hoa, và cả Trang nữa, cùng liên hiệp thành một khối để chống đối lại chàng. Thành phố này thực ra không phải là một mặt hồ phẳng lặng như Ninh tưởng. Mặt hồ cũng có những lúc âm âm sóng gió. Hoặc, nó có thể phẳng lặng, nhưng đó là thứ phẳng lặng bề mặt, còn thực ra, vẫn có những luồng sóng chảy ngầm.

Khuôn mặt rạng rỡ tươi cười của người thiếu nữ Trung Hoa ngồi ung dung sau cán cân bàn, khuôn chan hòa nét sống thanh xuân của Sầu, đánh dạt được phần nào sự bức bối trong Ninh. Trên mặt bến rộng rãi, sáng nay, như nhiều buổi sáng khác, không chỉ có một mình Sầu ngồi cân hàng. Mà còn nhiều người con gái khác. Nhưng

không cô nào vượt được Sầu ở sự trẻ trung, và sự linh hoạt toát ra từ nụ cười, khóe mắt, điệu ngời, dáng đi của Sầu. Sầu là bông hoa thắm tươi và kiều diễm nhất.

Thấy Ninh từ đằng xa lững thững đi lại, Sầu ngừng tay, tủm tỉm cười, chờ Ninh tới gần. Nhìn kỹ nét mặt Ninh, rồi Sầu mở lớn đôi mắt đen láy:

– Anh Ninh sao thế?

– Tôi ra bến chậm một chút, có sao đâu?

Sầu đưa ngón tay trở đẩy quả cân di động trên dọc cán bằng đồng bóng loáng:

– Trông anh tức tối như sắp muốn đánh ai.

– Đánh rồi. Còn sắp gì nữa.

Sầu hơi giật mình. Rồi thiếu nữ ngửa cổ cười ngất.

– Thật ư? Ai thế?

– Một thằng đàn ông thích bước vào buồng người khác bằng lối cửa sổ.

– Anh đã bắt nó phải đi vào bằng cửa chính?

– Gần đúng như thế. Đi vào bằng cửa chính và phải gõ cửa cẩn thận. Có cho vào mới được vào.

Một người phu đem lại cho Ninh một cái ghế. Chàng ngồi xuống bên cạnh Sầu.

– Cám ơn cô Sầu nhiều lắm.

– Về chuyện gì thế?

– Cân hộ tôi chuyển hàng chiều hôm qua.

– Có gì đâu. Nay, anh Ninh vừa đánh người thật đấy à?

Ninh giơ tay cho Sầu coi:

– Còn đau tay đây này.

Câu trả lời của Ninh tạo thêm cơ hội cho Sầu cất cao tiếng cười giòn giã:

– Chiều nay anh bận nữa không?

– Để làm gì?

– Để tôi lại cân hàng giúp cho anh.

Sầu tùm tùm:

– Tôi cân hàng giỏi lắm. Trả lương đi. Tôi làm công cho.

– Bao nhiêu?

– Làm không công anh chịu không?

Ninh xua tay:

– Cái đó thì không.

– Tại sao?

– Nguy hiểm lắm.

Nụ cười vẫn nở, rất tươi, trên cặp môi đỏ thắm:

– Anh mà cũng sợ nguy hiểm?

– Cô Sầu không sợ sao?

– Không. Nguy hiểm mà thú thì dám liều với nguy hiểm.

Nắng gọi chan hòa trên gò má, mái tóc trên vai, trên hai cánh tay để trần mát rượi của Sầu. Sầu có hai cánh tay tuyệt đẹp, tròn lẳn, dài vút, da hồng rám nắng, phơn phớt lông tơ.

Sầu mặc một bộ đồ Tàu màu hồng nhạt, trên ngực áo là hình một bông hoa trắng, thật lớn. Vải áo căng thẳng trên da thịt, bó sát lấy thân hình. Hai đầu vú nhọn hoắt, như muốn đòi ra thoát sự giam cầm chật hẹp, để đón lấy sự tắm gội chan hòa của ánh nắng mặt trời. Ở Sầu toát ra một niềm vui không che giấu.

Từ ngày có Ninh, có mặt Ninh sáng sáng ngoài bến tàu, ngôi phơi nắng, cân hàng không còn là một công việc cực nhọc đối với Sầu nữa. Sáng nào, Sầu cũng ra bến thật sớm. Từ trong căn nhà tối tăm cuối đáy cái ngõ hẻm tiêu tụy, Sầu đi ra, buổi sáng vừa lên, buổi sáng cũng mát trong như lòng Sầu. Sầu bước những bước hấp tấp về hướng bến tàu, trái tim hồi hộp, ý nghĩ xôn xao, như Sầu đang ở trên đường đi đến một nơi tình tự.

Một buổi sáng, một anh phu đã dám trêu ghẹo Sầu, bằng một câu hỏi sổ sàng:

– Ông Ninh đâu cô Sầu?

Sầu trợn mắt làm bộ ngạc nhiên :

– Ô hay! Ông Ninh đâu thì mặc ông ấy. Sao lại hỏi tôi.

– Tưởng ông ấy đâu thì cô Sầu phải biết chứ!

Nói rồi, người phu cười âm lên. Cả tốp phu cũng ồn ào cười theo. Những câu trêu ghẹo nhiều khi làm cho Sầu ngượng thẹn vô tả. Nhưng Sầu không giận. Hình như Sầu không biết giận ai bao giờ. Hay có giận, cũng chỉ giận được một chút mà thôi.

Điều làm cho Sầu hơi buồn, là hình như Ninh không bao giờ chú ý đến nàng. Những lúc nghĩ về Ninh như thế, Sầu lại nghĩ đến người đàn bà đã đài các, sang trọng hơn Sầu gấp bội, còn được cái may mắn ở chung với Ninh cùng một mái nhà.

Mười giờ. Nắng dữ dội hơn. Mặt sông phía

dưới loang loáng. Mồ hôi đầm đìa trên thân hình nhể nhại của đám phu khuân vác. Cái trực cân, sờ vào, nóng cháy lòng tay. Mái tóc Sầu cũng đã ướt đầm mồ hôi. Ninh bảo Sầu nên nghỉ tay một chút, và cũng nên cho đám phu nghỉ giải lao luôn thể.

Đề nghị này được Sầu ưng thuận ngay. Nàng khóa cân, đi theo Ninh vào một trong những quán lá thấp chạy dài suốt mặt bến. Ngồi xuống một cái ghế, Sầu lau mồ hôi, thở ra. Ninh gọi cho chàng một ly cà phê đá và cho Sầu một ly nước cam.

Hơi nước mát lạnh lùa vào cổ họng khô khát, gây cho Sầu một cảm giác dễ chịu. Thiếu nữ đặt ly nước xuống, nhìn ra mặt bến chan hòa ánh nắng, chép miệng:

– Mưa cũng khô, nắng cũng khô.

Sầu nhìn Ninh, cười, nói tiếp:

– Nhưng nắng đỡ hơn.

– Tại sao?

– Nắng phải chịu cực một chút thôi. Mưa phải ở nhà. Phải ở nhà không được ra bến, buồn lắm.

– Ra bến phải cân hàng, phải làm việc. Thích thú gì đâu.

Sầu đáp rất tự nhiên:

– Vẫn hơn là ở nhà.

– Cô Sầu không thích ở nhà?

Sầu lắc đầu, nét mặt đột nhiên trở nên buồn bã. Hình ảnh người cha nghiện ngập, người mẹ độc ác và đàn em nhỏ nhem nhuốc lại hiện ra. Cái ngõ hẻm chật chội, bẩn thỉu. Mùi rác rưởi lợm giọng. Căn nhà tối tăm, với ngọn đèn dầu lạc trong cái chao đèn ám khói. leo lét. Mỗi phút ở đó là một cực hình. Sầu chỉ muốn ở ngoài bến cả ngày. Hay ở đâu cũng được. Miễn là đừng về nhà. Trong đầu nàng, hai tiếng thoát ly lại vang lên, như một lời réo gọi đầy quyến rũ. Nhưng thoát ly là chuyện dễ, tạo được cho mình một đời sống sau khi đã thoát ly mới là chuyện khó khăn. Ra khỏi căn nhà địa ngục. Được lắm. Nhưng sau đó

đi đâu, làm gì? Đó là câu hỏi gay cấn từng đã bao nhiêu lần Sầu đặt ra mà không tài nào giải quyết được.

Ninh hỏi:

– Tại sao cô Sầu không thích ở nhà?

Sầu chỉ muốn kể, kể hết cho Ninh nghe. Tâm sự hết với chàng. Được có Ninh như một người tri kỷ, sung sướng biết bao nhiêu. Giải bày hết, tâm sự hết, chắc những buồn tủi chồng chất trong lòng suốt bấy lâu cũng nhẹ đi nhiều lắm. Nghĩ đi nghĩ lại, Sầu lại thôi. Ninh nghe chuyện có thể tội nghiệp cho Sầu, và Sầu thì không muốn chỉ nhận được ở chàng một niềm xót thương hay tội nghiệp.

Sầu muốn hoặc không nhận được gì, hoặc phải nhận được nhiều hơn, nhiều hơn là sự xót thương và lòng trắc ẩn. Ngẩng đầu lên. Sầu cố dùng một giọng bình tĩnh, tuy thực ra, Sầu tủi thân, vừa chột vui như đã muốn òa khóc...

– Không thích là không thích.

Ninh cười:

– Các cô bây giờ đều thế hết.

– Thế làm sao anh?

– Muốn thoát ly. Tuổi hai mươi nào bây giờ cũng coi gia đình là địa ngục.

– Không đúng sao?

– Sai. Gia đình là thiên đường.

Sầu buột miệng:

– Hôm nào anh Ninh đến chơi, chắc anh không bảo gia đình Sầu là thiên đường nữa.

Lảng sang chuyện khác, Sầu hỏi nhỏ:

– Chiều qua anh Ninh ra bến xe đón một người thân, thân lắm phải không?

Ninh cười:

– Vừa đúng vừa sai. Trước kia thân lắm. Bây giờ không còn thân lắm nữa. Mà sao cô Sầu cũng biết ngay chuyện tôi ra bến xe?

– Ở đây, chuyện gì mà không có người biết. Sầu còn biết là một người đàn bà. Rất đẹp, rất lộng lẫy. Vợ anh Ninh đó, xuống thăm anh Ninh đó, phải thế không?

Ninh lắc đầu:

– Không.

– Thế là ai?

Sầu hỏi, rất hồn nhiên, không phải là lỗi hỏi móc máy khó chịu của Hoa. Ninh nghĩ chàng cũng không có điều gì cần phải giấu giếm. Một thái độ giấu giếm là điều Ninh không muốn. Giữa chàng và Phương, thật không còn gì đáng kể, lại càng không có điều gì đáng phải che giấu hết. Phương xuống đây một vài ngày. Một tuần lễ là cùng. Rồi Phương sẽ trở lại với cuộc sống của nàng ở đó không còn có Ninh, ở đó đã có những cuộc tình khác của Phương, với những người đàn ông khác. Bao giờ Ninh cũng nghĩ về Phương và chàng như thế. Và chỉ muốn nghĩ như thế. Còn nếu Phương muốn nghĩ khác, đó là cái quyền riêng của Phương.

– Một cô bạn.

Sầu cười chúm chím:

– Bạn như thế nào và bạn tới đâu?

– Phải như thế nào và phải tới đâu mới là bạn sao?

– Vượt khỏi một giới hạn, đàn bà không còn là bạn nữa.

– Và giữa cô Sầu và tôi cũng có một giới hạn?

Câu hỏi làm Sầu đỏ mặt. Nhưng thiếu nữ cũng không lảng tránh nó. Nàng chớp mắt, mỉm cười và gật đầu.

– Cứ cho là người đàn bà mà Sầu hỏi một thời gian nào trước đây đã cùng tôi phá vỡ giới hạn ấy. Và người bạn gái, sau khi cái giới hạn đó bị phá vỡ đã trở thành một người tình. Nhưng cũng đã lâu rồi, chúng tôi cùng lùi bước, đưa nhau ngược đường trở lại giới hạn cũ.

– Cô bạn gái xuống tìm anh, không phải là để phá vỡ cái giới hạn ấy một lần nữa sao?

– Không.

– Anh đừng nói chắc.

– Chắc chứ. Phải hai người mới phá được. Một người thôi thì không phá được bao giờ.

Câu nói của Ninh có vẻ làm cho Sầu hài lòng. Sầu cũng không hiểu tại sao. Nỗi vui mừng của nàng mỗi khi nhìn thấy Ninh từ xa, được ngồi gần chàng, được nói chuyện với chàng, được đi bên chàng dù chỉ là trên một quãng đường ngắn ngủi, nỗi vui mừng ấy Sầu cũng không hiểu tại sao nó kín thầm mà nó lớn lao đến thế, nó nhẹ nhàng mà nó lại sâu nặng đến thế, nó như một bông hoa nở thơm ở một góc vườn riêng, nó như một dòng suối, và Sầu đêm ngày nghe thấy cái âm thanh róc rách xôn xao của nó. Cầm ly nước cam tươi trên tay, Sầu lim dim nhìn ra dòng sông chạy dài như một dải lụa trước mặt. Chan hòa ánh sáng, dòng sông rực rỡ. Bát ngát mặt trời, dòng sông menh mông. Chói lọi hào quang, dòng sông bay múa. Dòng sông là hình ảnh niềm vui dào dạt trong Sầu. Sầu không mong gì hơn. Một ngày

nào đó, Sầu biết, chàng sẽ rời bỏ tỉnh nhỏ, bến tàu này, chỗ ngồi này.

Cuộc đời chàng không bao giờ vĩnh viễn hạ trại ở đây, không, không có gì giữ được chàng ở đây hết, chàng với tỉnh nhỏ này là một người khách đi qua, chàng với Sầu chỉ là một cánh mây trời, bây giờ chàng ngồi đây, nhưng mai một chàng sẽ tan vào không gian, và đối với Sầu, khi đó, chàng chỉ còn là một ảnh hình, nghìn trùng cách trở. Khi đó, chàng chỉ còn là trí nhớ, chàng chỉ còn là kỷ niệm của Sầu.

Khi đó, Sầu sẽ sống trong tưởng nhớ đến chàng. Bến tàu này, Sầu sẽ chiều chiều ra đây, để rất bàng khuâng nhìn theo một ảnh mây bay, để rất luyến nhớ, ngó xuống một dòng nước chảy. Sầu sẽ ngồi thật lâu trên kè đá, từ lặn mặt trời cho tới khi kè đá đã ướt đầm sương đêm. Để gọi tên chàng, tên chàng vang lên, như một điệu đàn trầm trong đáy cùng ký ức. Để nhắm mắt lại, gục đầu trên cánh tay. Và nhớ. Nhớ nhưng thật buồn bã. Nhớ nhưng làm rung mình và làm chảy nước mắt. Nhưng nhớ nhưng cũng là niềm an ủi lớn lao duy nhất của Sầu, Sầu sẽ chạy trốn vào nó,

như một bóng rợp. Sầu sẽ không thôi tìm đến nó. Để tưởng tượng và để mơ màng.

– Cô Sầu nghĩ gì?

Sầu giật mình, bừng tỉnh. Thiếu nữ luống cuống nhìn Ninh, như lo sợ chàng đã đọc hết được những ý nghĩ điên cuồng trong đầu nàng lúc đó.

– Không. Sầu vội đáp.

Nắng đã lên cao. Sầu đứng lên, đi theo Ninh ra khỏi quán nước. Nàng bảo người cai phu đình buổi cân hàng lại đến chiều.

– Cô Sầu về sau nhé!

– Chiều anh Ninh ra bến không?

– Có chứ. Sao?

– Hỏi thế thôi ạ.

Sầu đứng sững, nhìn theo Ninh bước rảo ra khỏi mặt bến chỉ là một vùng nắng dãi chói chang.

Con đường trở về vẫn là con đường cũ, vẫn những hàng cây này, những mái nhà kia. Vẫn đi qua những cánh cổng, bỏ lại những vì tường. Vẫn một ánh nắng, vẫn những bước đi đều đặn, ngày lại ngày qua, tháng lại tháng hết, nhịp tuần tự như một vòng xe đều nhịp, không dấy động.

Thím Lành xoa tóc, ngồi ở thêm cửa, ngó ra ngõ, như có ý đợi Sầu về. Nhà đã ăn cơm, như thường lệ, những buổi Sầu ra bến. Nhưng hôm nay, thím Lành đã tự tay để lại cho Sầu một phần cơm thật thơm tất.

Thím Lành cười với Sầu từ đằng xa. Thái độ tươi tỉnh của người mẹ không bao giờ có một lời nói dịu dàng, một cử chỉ âu yếm khiến Sầu hết sức ngạc nhiên.

– Về muộn thế con?

– Con cân hàng bây giờ mới xong.

Thím Lành tránh ra cho Sầu bước vào trong nhà. Đi theo sau lưng con gái lớn, thím đôn đả:

– Nắng nôi như thế này, sao không cho phụ nghỉ sớm, chiều cân tiếp có được không?

Sự ngạc nhiên ở Sầu càng gia tăng. Có bao giờ Thím Lệnh nói được với Sầu một câu đầy vẻ săn sóc âu yếm như thế. Sầu im lặng, một thái độ im lặng đầy thận trọng.

Sầu vào nhà sau rửa mặt, rồi ra ngồi trước bàn ăn. Thím Lệnh kéo ghế ngồi bên cạnh. Thím tự tay xới cơm vào bát cho Sầu, giục Sầu cầm đũa.

Sầu hỏi:

– Có chuyện gì thế má?

– Chuyện gì đâu.

Sầu nhìn mâm cơm:

– Sao để phần cho con nhiều thế này.

– Các em nó ăn cả rồi. Con ăn hết đi. Nắng lắm. Chiều ra bến muện một chút cũng được. Việc không làm hết hôm nay để đến ngày mai.

– Con ra sớm cân cho xong.

Đang nhai miếng cơm trong miệng, Sầu giật mình xuýt đánh rơi đôi đũa cầm trong tay, vì thím Lệnh vừa bất chợt hỏi:

– Ngoài bến có một tiệm hàng mới khai trương?

– Hình như thế.

– Sao lại hình như. Con không biết sao?

– Con không để ý. Sao má?

– Hỏi cho biết vậy thôi. Của ai đó? Có quen biết với nhà ta không?

– Ông ta ở tỉnh xa mới về.

– Ông ta là ai?

Bất đắc dĩ, Sầu phải trả lời:

– Ông Ninh.

Thím Lệnh gãi gãi cằm. Thím nhìn Sầu và thím nghĩ thầm: Một là đứa con lớn của thím ngây ngô không hiểu biết gì hết, hai là nó tinh quái, nó để phòng và nó đang thật khôn khéo

đóng một vở kịch thân nhiên với mẹ nó đây.

Đúng là nó đóng kịch. Vụ Sầu bỏ nhà trốn đi một tuần lễ với thằng con trai lão chủ tàu Nam Kinh lại được thím Lệnh nhớ tới. Thím biết con gái thím, dù không thấu triệt, cũng một phần nào. Con gái thím phây phây, hơn hơn thế kia, lại đang độ lớn, đang tuổi yêu, con gái thím đâu phải là gỗ đá. Thấy trai là mắt nó sáng lên. Nó đi tính, gặp đàn ông là cười tít mắt lại. Thêm nữa, những lời đồn đại xôn xao cũng đã từ ngoài khu bến tàu lọt tới ngõ hẻm và đến tai thím từ một vài tuần nay. Lời đồn nói rằng ngày nào Sầu cũng gặp người chủ tiệm trẻ tuổi, hai người cười đùa chuyện trò với nhau ra điều thân mật lắm. Một điều nữa như một tổ giác, mà thím Lệnh đã ghi nhận được. Là ít lâu nay, Sầu ra bến sớm lắm. Chưa đến giờ cân hàng, Sầu đã vội vã ra đi. Sầu lại làm dáng một cách khác thường. Áo quần lúc nào cũng chải chuốt. Thím Lệnh luôn luôn bắt gặp Sầu ngả nghiêng, ngắm vuốt trước gương.

Như thế là Sầu đã có cảm tình với gã đàn ông vừa về mở tiệm hàng buôn bán ở đây. Y từ một

tỉnh xa, về thuê nhà mở tiệm hàng, chắc hẳn phải giàu lắm, phải có rất nhiều tiền. Triệu phú, tỷ phú không chừng. Trong cõi đầu óc tính toán và đầy những âm mưu lắt léo của thím Lềnh, một tia sáng hy vọng đã lóe lên. Tại sao không giăng một cái bẫy, đánh lừa cho gã trẻ tuổi con nhà giàu ngã vào đó? Tại sao không? Con mỗi dùng để nhử gã trẻ tuổi ngã vào bẫy? Thì Sầu đó. Thì con gái thím đó. Nó xinh đẹp nó quyến rũ như thế kia, chỉ cần khôn khéo một chút là thành công ngay. Thím Lềnh đằng hắng, đoạn cất tiếng hỏi:

– Sầu à! Chiều hôm nọ mày cân hàng giúp ông ta đấy à?

Sầu giật mình. Sao mẹ biết nàng cân hàng giúp Ninh? Nguy quá. Thế này thì cái gì cũng đến tai mẹ, cũng lọt vào mắt mẹ cả sao?

Sầu liều lĩnh chối:

– Đâu có.

– Tao biết có mà. Phu chúng nó nói với tao. Mà tại sao mày phải chối. Cân giùm ông ta có làm sao đâu. Giúp đỡ nhau là thường.

– Hôm đó ông ấy bận.

– Và nhờ may?

– Con nể quá.

Thím Lệnh gạt đi:

– Không sao. Không sao, Phu phen họ khao nhau ông ta tử tế lắm phải không?

Sầu « hừ » một tiếng:

– Bọn phu nhà lắm chuyện thật. Con đâu có biết.

– Ông ta về đây ở nhà ai ấy nhỉ?

– Nhà cụ Quảng Hưng đó má.

Mụ Lệnh gật gù:

– À! Thế ra ông ta về ở nhà cụ Quảng Hưng.

Sầu ngừng đùa, đưa mắt nhìn mẹ. Những thoáng độc ác in hằn trên nét mặt cau có mà Sầu nhìn thấy hàng ngày ở thím Lệnh, những thoáng độc ác ấy không còn nữa. Thím Lệnh tươi tỉnh

và Sầu chợt thấy mẹ nàng như trẻ lại. Hình ảnh người mẹ dịu hiền những tháng năm Sầu còn trẻ đại hiện ra. Bấy giờ gia đình phong lưu, hạnh phúc tràn đầy, mẹ đâu phải là người đàn bà cần cỗi và bản tính như bây giờ. Hồi đó, mẹ chiều Sầu, thương yêu Sầu, Sầu muốn gì được nấy. Ba cũng vậy. Ba còn trẻ trung, tráng kiện, ba chưa nghiện ngập, ba cũng thương yêu Sầu và không đánh mắng Sầu bao giờ.

Mỗi lần nhớ lại những mùa xuân đã mất ấy, mỗi mùa xuân là những kỷ niệm màu hồng. Sầu tủi thân chỉ muốn chảy nước mắt. Nhiều lần Sầu đã khóc. Nhưng khóc thầm thôi. Khóc một mình. Khóc với đêm dài. Khóc với nỗi cô đơn của Sầu, những giọt lệ thầm nhỏ xuống âm thầm, lặng lẽ.

Trưa nay, thấy mẹ vui vẻ và tử tế bất ngờ, Sầu cũng mừng. Đưa mắt nhìn vào phía trong, Sầu thấy cha đã hút xong bữa thuốc và cha đã ngủ thiếp đi. Một thân hình gầy guộc, thảm thương. Cha nằm ngủ kia, cha chỉ còn là một dúm xương da dán chặt xuống mặt chiếu. Anh đèn dầu lạc lay tạt chập chờn. Cha không còn là người. Cha

chỉ còn là một thứ xác chết, một thứ xác chết thoi thóp và vật vờ sống.

Thốt nhiên, Sầu thở dài:

– Gì đó, Sầu?

Sầu lắc đầu, buồn bã:

– Không.

Thím Lệnh ân cần:

– Cứ để bát đĩa đó, các em nó rửa cho. Có mệt thì đi nằm nghỉ một lát, chiều còn ra bến cân hàng.

– Con không buồn ngủ. Má à.

– Gì đó?

– Nhà ta nợ nần nhiều lắm phải không?

Đến lượt thím Lệnh thở dài. Tiếng thở dài thay cho câu trả lời.

– Con hỏi má mà!

– Con thừa biết đi. Còn hỏi làm gì nữa. Hồi

này làm ăn khó khăn quá. Người khôn của khó. Cái vận nhà ta nó thế. Xem chừng chưa khá được.

– Má ở nhà. Má đừng đi đánh bạc nữa.

Thím Lệnh bật lên một tiếng cười chua chát:

– Đánh bạc phải có tiền. Tiền cho ba mày hút còn chưa đủ, còn tiền đâu mà đánh bạc.

– Rồi nhà ta phải khá chứ. Chẳng lẽ cứ mãi mãi như thế này sao?

Lại một tiếng thở dài náo nuột của người mẹ:

– Khó lắm. Trừ phi...

Sầu đưa mắt nhìn mẹ, hỏi dồn:

– Trừ phi thế nào?

Thím Lệnh im lặng. Trừ phi có một may mắn, một nhiệm màu nào từ trời cao rớt xuống. Và thím Lệnh lại nghĩ đến gã đàn ông trẻ tuổi nhà giàu, về tỉnh mở riêng một cửa hàng, buôn bán thật lớn, và xem như có cảm tình với con gái thím. Làm thế nào lợi dụng được ý? Thím Lệnh

lại nghĩ đến một cái bẫy, một con mồi. Vấn đề là làm thế nào lôi kéo được con mồi ngay thơ đại khờ vào bẫy.

Thím hỏi con gái:

– Ông ta bao nhiêu tuổi?

Sầu ngơ ngác:

– Ông nào?

– Ông Ninh chứ còn ai.

Sầu phì cười:

– Má hay thật. Làm sao con biết được tuổi ông ta.

Thím Lệnh lững lờ:

– Muốn biết, biết được ngay khó khăn gì. Con à! Ông ta là người tử tế thì mình cũng nên bắt liên lạc, giao thiệp mật thiết. Mình là người buôn bán mà. Ai tử tế cũng nên giao thiệp.

Sầu trả lời, giọng mơ màng, nằng trả lời với hình ảnh Ninh hiện ra trước mắt:

– Vâng, ông Ninh tử tế.

– Hôm nào con mời ông ấy lại chơi.

Sầu giã nầy:

– Con chịu thôi. Nhà cửa như thế này... Ông ấy đến chơi sao tiện.

Thím Lênh chưng hửng, ném một cái nhìn buồn bã tới những xó góc tối tăm của căn nhà tiêu tụy. Sầu nói đúng. Mời người ta đến chơi người ta cười cho! Những cái ghế long gầy. Một mặt bàn cẩu bần. Những góc tường mạng nhện giăng giăng. Một trần nhà hoen ố. Đâu cũng đầy bụi phủ. Đâu cũng ngập rác rưởi. Lại còn cái lối đi rùng rợn từ đầu ngõ hẻm đi vào. Ngày mưa, nước ngập đến mắt cá chân. Ngày nắng, mùi cứt đái nồng nặc, xông lên muốn buồn nôn buồn mửa. Khách nào chịu lui tới một nơi chốn lảm than nghèo khổ như nơi chốn này. Đến cả bọn chủ nợ cũng ngại ngần không muốn đặt chân. Nhưng thím Lênh cũng nghĩ thêm được rằng trên cái ao bùn nhớp nhúa là hình ảnh của ngõ hẻm và căn nhà ổ chuột, có một bông hoa nở,

bông hoa đó là đứa con gái thím xinh đẹp mơn mớn, nếu nó khéo léo, nó vẫn gọi được tới nhà bất cứ một người đàn ông nào. Nơi nào có hoa thơm là có những đàn bướm tới. Nơi nào có mật ngọt là có ruồi bay. Ăn thua là ở Sầu.

– Người ta thấy gia đình mình nghèo túng. Người ta càng... thương chứ sao! Nghèo đâu phải là một cái tội. Nghèo không có gì xấu xa và đáng xấu hổ hết. Con không mời đấy chứ. Mời, biết đâu ông ta không tới.

– Con chịu thôi.

Thím Lệnh cụt hứng, giận dữ đứng lên:

– Tao nói là nói cho mày, cho cái mai sau của mày. Không cành vàng lá ngọc gì đâu. Liệu lấy thân, kéo về sau hối tiếc cũng không kịp nữa đâu.

Bóng người đàn bà nặng nề như một con vịt bầu mất đi về phía nhà trong. Sầu dờn bàn ăn, lại ngồi ở cái ghế mây gần cửa. Mái tóc xõa, tựa lưng vào thành cửa. Sầu đắm chìm trong mơ màng. Ý của mẹ tuy không nói thẳng ra, nhưng Sầu thông minh và Sầu đã hiểu, Thiếu nữ chợt cảm thấy

đề nặng trên hai bờ vai yếu đuối của nàng một trách nhiệm nặng nề. Nàng còn trẻ dại, nhưng người bố nghiện ngập, người mẹ lười biếng, đàn em còn nhỏ, và Sầu gần như đã trở thành người đứng mũi chịu sào cho cả một gia đình đã túng quẫn lại đông con.

Nợ nần ai trả đây? Cơm ăn áo mặc của các em, thuốc từng bữa sớm từng bữa chiều cho bố, ai lo toan đây, nếu không là Sầu! Nhưng tôi biết làm thế nào. Tôi cô đơn, yếu đuối. Tôi chỉ có một mình với cuộc đời tôi chưa định hướng, với những ngày tháng tôi chưa yên ổn, với những tình cảm tôi còn nghìn nỗi hoang mang. Sầu lại thở dài nữa. Hồi này, Sầu thấy mình thở dài luôn miệng. Người ta bảo con gái còn trẻ không nên thở dài luôn luôn. Thở dài lắm rồi thành thói quen. Rồi nó vện vào người. Nhưng Sầu không sao kìm giữ được. Hồi này, Sầu vui buồn thật thất thường. Sầu đang trải qua một cơn khủng hoảng trầm trọng. Có lúc muốn hát, muốn cười. Có lúc muốn bật khóc thành tiếng.

Buổi trưa chói chang ru Sầu vào một tâm

trạng mỗi một ngà ngà. Vọng vào, từ ngoài đường lớn, tiếng máy nô của một chiếc xe vận tải vừa băng qua. Một tiếng còi kéo dài trong buổi trưa nung nấu. Rồi im lặng trở lại. Và trong im lặng, là tâm trí Sầu chập chờn muôn vàn ý nghĩ hỗn loạn xô đẩy nhau. Những lời nói của mẹ trở lại. Phải làm thân với Ninh. Mẹ muốn Sầu phải làm thân với Ninh. Làm thân để lợi dụng chàng, hay nếu không, cũng vì một thứ mục đích mờ ám, vụ lợi gần như là một sự lợi dụng.

Sầu hiểu ý mẹ như vậy. Mẹ vừa gợi ý cho Sầu là phải môi chài, quyến rũ Ninh, vì chàng giàu chàng có thật nhiều tiền. Không được. Không thể như thế được.

Sầu không thể cho phép nàng sự lừa dối đê tiện và tầm thường ấy. Ninh biết rõ chàng sẽ nghĩ về nàng như thế nào. Chàng sẽ khinh nàng. Gặp nàng, chàng sẽ không mỉm cười với nàng nữa, chàng không nói chuyện, chàng sẽ có một thái độ lạ lùng, và điều đó, Sầu không thể cho phép nó xảy ra. Dù muốn làm vui lòng mẹ đến đâu cũng không thể được.

Suy nghĩ miên man làm cho thần trí bàng hoàng mệt mỏi. Sầu gục đầu xuống cánh tay và ngủ thiếp đi. Nàng ngủ thiếp đi trong buổi trưa chan hòa nắng lớn.

Từ nhà trong, thím Lệnh lững thững đi trở ra. Qua chỗ bàn đèn thuốc phiện, chú Lệnh chợt thức giấc. Giấc ngủ của người nghiện chỉ là một hình thức chiêm bao chập chờn. Mà chú Lệnh cũng vừa trải qua một giấc chiêm bao, vừa buồn rầu, vừa ghê gớm.

Cả một cuộc đời chìm nổi gió bão của chú Lệnh như một cuộn phim từ từ lần dở. Từng hồi lại từng hồi, từng màn lại từng màn. Từ lúc đầu cho tới lúc chót. Từ hoàng hôn cho tới bình minh. Từ những ngày vào đời thắm tươi. Cho tới những ngày hết đời sầu não. Cuộc đời ấy hai bàn tay trắng. Cuộc đời ấy đôi chân giang hồ lang thang. Chú Lệnh vào đời như một cơn gió thoảng, như một cánh mây bay. Những sớm điều linh. Những chiều lữ thứ. Không có đâu là một mái nhà ấm. Không có đâu là cái bến thuyền đậu,

là cái tổ cho con chim những lúc mỗi cánh dùng làm nơi ẩn trú cho mình. Chú Lệnh đã từng biết đến những thuở hàn vi và những tháng ngày khổ cực. Nhưng chú vẫn sống, như tất cả mọi người đều phải sống. Chú sống trong chịu đựng và trong thiếu thốn. Bữa đói bữa no. Tháng đủ tháng thiếu. Nhưng sá gì chuyện đó. Trăng có tuần sông có khúc, người có vận. Cốt nhất là có chí và đừng nản lòng.

Cho đến một bữa kia. Chú Lệnh gặp thím Lệnh. Người đàn ông gặp tình yêu như đêm đang tối tăm đêm bỗng chan hòa ánh sáng. Chú Lệnh ra khỏi một đường hầm đầy đặc. Đời sống của chú Lệnh tự đó hết là một thứ mù sương. Cùng với tình yêu, chú có một người bạn đường, một sở cứ, một mái nhà. Chú thường nói:

– Ông trời không đóng cửa ai bao giờ.

Lời nói của chú đã được thực tế chứng minh là sự thật. Ông trời quả không có đóng cửa ai bao giờ. Công việc làm ăn khấm khá dần dần. Hết vận đen đến vận đỏ. Hết những ngày tháng mưa dông đến những tháng ngày nắng lớn. Tiền

bạc bắt đầu đến với người có chí. Người có chí thì trời không phụ đâu. Rồi vợ chồng chú Lệnh có con. Tậu được nhà cửa. Để dành được tiền bạc. Sống những ngày sung sướng. Chú Lệnh đã tưởng là bất hạnh không bao giờ đến với mình nữa. Chẳng dè sau đó ít lâu, thím Lệnh đồ đốn, đâm ra máu mê cờ bạc, tiền bạc đã không cánh mà bay.

Tiền đã bỏ đi thì tài thánh cũng không giữ được nữa. Sự sa sút bắt đầu.

Và cũng đến đây thì giấc mơ chồng chất thêm lên những điều kinh hoàng. Chú Lệnh mơ thấy vợ con chú cũng bỏ chú đi. Hết đứa này đến đứa khác. Chúng đi hết, chúng bỏ đi dần dần, đứa lớn trước, đứa nhỏ sau, cho đến đứa cuối cùng.

Gian nhà tối tăm chỉ còn một mình chú Lệnh. Chú nằm một mình trên lớp chiếu chần ảm mục.

Chú cất tiếng gọi. Không có ai đáp lại. Không một tiếng vang. Không một tiếng động. Không một tiếng người. Bốn bề, tám hướng chỉ còn là mênh mông và hoàn toàn im lặng. Mọi người đã

bỏ chú, không còn ai đoái hoài đến chú.

Cả đến những người thân yêu nhứt là vợ chú, con cái chú, cũng lạnh lùng và tàn nhẫn bỏ chú mà đi, để mặc chú nằm đây như một con chó đói hấp hối đợi chờ cái chết. Mà chú Lệnh hấp hối thật... Giây phút đã lâm chung. Tử thần đã đến gần. Chú Lệnh lạnh lẽo dần, thoi thóp dần, hấp hối dần. Tử khí dâng lên đi từ chân đến đùi, đến bụng. Rồi đến ngực. Đến tận cổ.

Chú Lệnh sắp chết. Chết không gỡ được. Vậy mà còn sống, còn thèm sống quá chừng. Chưa, chú Lệnh chưa muốn chết chút nào, tuy rằng chú đã có thừa điều kiện để nằm xuống, để về trời. Một mình trong căn nhà vắng tanh lạnh lẽo, chú Lệnh có cảm tưởng chú là một kẻ sắp chết đuối, trôi giạt trên một bờ đảo hoang, giữa một đại dương âm âm bão tố. Vậy là vợ con chúng nó đã bỏ chú Lệnh mà đi, không đoái hoài đến chú. Bọn khốn nạn. Quân chó má. Đồ ăn cháo đá bát. Chú Lệnh muốn vùng dậy, chửi thề lung tung một hồi cho hả. Chửi đời. Chửi người. Chửi đất. Chửi trời. Chửi ông trời đã sinh ra chú. Chửi đất

sâu sấp giam cầm chú vào cái khối nín câm ngàn đời buốt lạnh của nó. Chú muốn vùng vẫy, muốn đứng vụt lên. Muốn làm âm ỹ lên. Rồi muốn phá phách một hồi cho nó hả cái vong linh, rồi có phải nằm xuống, chú cũng được ngậm cười nơi chín suối. Nhưng chú Lệnh đã tê liệt toàn thân rồi. Chú chỉ còn là một khối cứng đờ, bất động.

Rồi tử thần đến. Lừ lừ. Không tiếng. Thân chết cao lênh khênh, nó mặc một cái áo đen, hai tay áo rộng thùng thình, nó cầm trong tay một cái lưỡi hái mệnh mông, nó nhe hàm răng trắng ớn. Chú Lệnh run bắn người lên. Chú lết đi, lết đi, chú muốn chạy trốn, nhưng lết tới đâu, thân chết giờ cao lưỡi hái trên đầu bước theo tới đó. Lưỡi trời lồng lộng, thoát làm sao được. Lộc trời không được hưởng nữa, chú Lệnh đã tới số rồi!

Lúc chú Lệnh muốn thét rú lên một tiếng kinh hoàng cũng là lúc cơn mộng dữ dần chấm dứt, và chú Lệnh tỉnh dậy. Cũng chính lúc này, thím Lệnh đi ngang qua.

– Chúng mày đâu hết? Giọng chú Lệnh còn chứa đầy mê hoảng.

– Ô hay, ông làm sao thế?

Chú Lệnh hoàn hồn. Không, chú chưa chết. Trời còn bắt chú Lệnh sống, sống để nhìn cảnh vợ con theo nhóc, gia đình lâm than.

– Con Sầu đâu?

– Nó kia.

– Nó đang làm gì thế?

Thím Lệnh nhìn ra cửa, nơi Sầu đang gục đầu trên cánh tay.

– Nó ngủ.

Chú Lệnh dùng tàn lực, găm lên:

– Đồ thối thây.

Lần đầu tiên, thím Lệnh thấy ông chồng nghiền ngáp của mình có một thái độ thật vô lý thật bất công đối với người con gái lớn. Thím cau mặt gắt:

– Nó làm mệt lá người ra cả ngày. Trưa phải để cho nó nghỉ ngơi một chút. Ông cả ngày nằm

hút, thì ông cứ nằm yên đó, ông to tiếng với ai đây, nói cho tôi coi.

Chú Lệnh nằm im. Chú to tiếng là chuyện vô lý thật. Từ bao nhiêu năm nay chú chỉ còn là một thứ ký sinh trùng, chú chỉ còn là một kẻ ăn bám, một cây nấm dại sống nhờ vào sự rã mục ẩm ướt của một thân cây. Bây giờ con cái trong nhà lảng xa chú, chúng sợ sệt, nhưng trong thâm tâm là chú đã bị chúng xem thường. Người nghiện thở dài nảo nuột, lết lại bên cạnh bàn đèn. Ánh đèn lù mù vàng vọt chiếu một khuôn mặt đờ đẫn, ở đó chỉ còn là dấu vết ghê gớm về sự tàn phá khốc liệt của thời gian. Ngóc đầu lên, chú Lệnh nhìn vào cồng thuốc. Cồng thuốc đã gần hết. Chỉ còn vòn vện được bữa trưa, bữa chiều, quá lắm tới bữa sáng mai là cùng.

– Bà bảo nó lấy thuốc cho tôi. Giọng chú Lệnh khàn khàn.

Thím Lệnh rít lên:

– Mới hôm nào đã hết rồi sao?

Giọng chú Lệnh yếu ớt, hèn dõn, như chú

chỉ còn là một đứa con nít, đứa con nít đang sợ hãi trước mặt một người lớn.

– Một tuần rồi còn gì?

– Hút gì mà hút lắm thế. Tiền đâu?

Thím Lệnh lẩm bẩm quay đi:

– Bao nhiêu tiền cũng vào đó hết.

Câu nói của thím Lệnh làm cho chú Lệnh ngượng ngùng. Chú cũng hòng không nói vào đâu được. Chú nằm im thín thít.

Thím Lệnh lừ đừ đi ra cửa. Tuy nói phũ phàng tàn nhẫn, nhưng trong thâm tâm, thím Lệnh cũng cảm thấy hối hận. Hối hận là thím nhận tâm quá. Thím vẫn thương chú Lệnh lắm lắm. Đến trước Sầu, thím Lệnh chống tay đứng nhìn con gái lớn ngủ thiếp bên thành cửa. Cả gia đình khánh kiệt bây giờ không còn gì đáng đồng tiền. Chỉ còn Sầu. Sầu như một cơ hội duy nhất và cuối cùng. Thím Lệnh cúi xuống, âu yếm. Đã bao nhiêu năm thím Lệnh chưa từng có một giọng nói âu yếm như thế:

– Sầu! Đi vào trong giường mà ngủ, con.

Sầu bình tĩnh. Bầu không khí im ắng như một lò lửa hun đốt giấc ngủ ngày mệt nhọc. Toàn thân Sầu rã rời: mồ hôi như tắm trên da thịt bứt rứt. Quần áo nhớp nhúa dán chặt vào thân thể. Một cảm giác tù hãm cực kỳ khó chịu. Sầu uể oải đứng lên. Nàng lết những bước loạng choạng trên nền đất ẩm ướt. Sầu đi vào sân sau. Đó là một khoảng lộ thiên chỉ nhỏ như hai manh chiếu ghép lại, Và khoảng diện tích chật nhỏ này là một thế giới bừa bãi. Trăm thứ đồ đạc, những đồ đạc chỉ đáng vất đi, chồng chất lên nhau thành từng đống lớn, lỏng chổng, méo mó. Quần áo cũ giăng hàng trên dây thép.

Trên một thành bể rêu, ở trong là một làn nước đục bẩn, một rổ bát đĩa của bữa ăn trưa vừa xong, chưa rửa. Mùi hôi hám xuất ra từ cầu tiêu ở một góc sân. Sầu ngao ngán ngăm nhìn cái cảnh tượng tiêu tụy khốn khó, đã quen thuộc với tầm mắt nàng từ phút ra đời. Giấc ngủ không thể đến được nữa. Trời nóng nực như thế này.

Sầu ngược nhìn lên phiến trời nhỏ, chói lòa,

giữa những vì tường. Nóng thế này, chịu làm sao được. Nóng thế này thì dễ dàng đập phá, dễ dàng làm cho người ta cuống trí và muốn phát điên lên, Sầu mong một cơn mưa quá chừng. Giá mưa xuống. Mưa ào ạt đổ xuống ngay lúc này thì hay biết bao nhiêu! Mưa thu hút hết bụi bặm, đuổi tan dạt mỗi u uất, mưa làm cho da thịt phơi phới, và tắm thân dịu lắng lại. Một trận mưa đổ xuống lúc này, là một cần thiết cho sự quân bình của tâm hồn Sầu, như một vùng trời nặng trĩu mây đe dọa nổ bùng thành dông bão. Thốt nhiên, Sầu mỉm cười. Ánh mắt nàng đắm lại trong mơ màng. Nàng vừa nhớ đến một trận mưa đột ngột ngoài bến tàu, tuần lễ trước trận mưa đến thành linh không báo trước, đúng vào lúc nàng đang cân dờ một thuyền hàng.

Trời đang trong xanh. Khoảng khắc, mây đen ùn ùn kéo tới. Và ào ạt, mưa xuống. Trong khi đám phu chạy loạn xạ tìm vải bạt để che hàng, hoặc tìm trú ẩn trong những hàng quán. Sầu còn đang lúng túng. Ninh đã chạy tới, chẳng hiểu chàng đã lấy được ở đâu một cái áo mưa, chàng che lên đầu cho Sầu, cho chàng, rồi cười khúc

khích, hai người cùng chạy đến ẩn dưới một mái hiên.

Quãng đường ngắn ngủi từ bến tàu đến mái hiên, nhờ trận mưa bất chợt. Sầu được sát gần Ninh, như chưa từng bao giờ nàng được sát gần chàng như thế. Vai nàng kề vai chàng. Mái tóc nàng chạm vào mái tóc chàng. Và Sầu đã sống với một rung động kỳ thú không thể nào tả được. Trận mưa thật lớn. Và con đường ẩn náu dưới mái hiên. Sầu thầm tiếc là nó ngắn quá. Nàng chỉ muốn cho đoạn đường dài hơn. Để được chụm đầu cùng chàng lâu hơn dưới một cái áo mưa, chạy trên đường mưa bay ào ạt.

Khi đã tới hàng hiên rộng, Ninh bỏ áo mưa xuống, và chàng hỏi Sầu có bị ướt không. Mái tóc Sầu ướt đầm, nhiều sợi dính bết trên hai gò má. Ninh đưa khăn tay cho Sầu lau mặt. Những lời nói, những cử chỉ của chàng sao mà dễ thương và đáng yêu đến thế. Sầu có cảm tưởng nàng chưa từng được ai săn sóc bao giờ, và sự săn sóc ân cần và chu đáo của Ninh đã làm nàng xúc động.

Trận mưa kéo dài. Hai người đứng lánh mưa dưới hiên đến mười lăm phút. Ninh kể chuyện cho Sầu nghe về tuổi nhỏ của chàng với những trận mưa chàng yêu thích, chàng nói dĩ vãng chàng trở lại rõ nhất trong trí nhớ qua những hạt mưa bay nghiêng qua vòm trời ấu thơ. Chàng còn kể cho Sầu nghe về những năm bão lớn ở quê chàng, bão làm đổ nhà và làm chết người, nhưng chàng yêu cái hiện tượng hung cuồng đó. Trời đất, sấm sét và mưa bão theo chàng có một vẻ đẹp riêng, một vẻ đẹp bàng hoàng và dữ dội.

– Cô Sầu thích trời mưa hay trời nắng.

Sầu mím môi làm ra vẻ ngẫm nghĩ và Sầu trả lời:

– Không mưa và cũng không nắng.

Phải, như thế. Trời không nắng cũng không mưa. Êm mát, như trời mùa thu. Thú thời tiết lý tưởng cho một cuộc đi dạo với người yêu ven một bờ sông hay trên một con đường nhỏ.

Chàng nghe Sầu nói và chàng cười bảo Sầu là như thế trời đất khó mà chiều được lòng Sầu. Khi

cơn mưa tạnh, từ hàng hiên rộng đi ra, trước khi chào Ninh, đột nhiên Sầu chữa lại câu nàng vừa nói. Nàng nói nàng thích mưa ào ạt, mưa thật lâu và mưa thật lớn.

Sầu còn muốn nói thêm là nàng thích những cơn mưa bất chợt như vừa xảy ra. Để được che chung với chàng một chiếc áo mưa, ăn chung với chàng dưới một mái hiên, ngó chung với chàng những giọt lệ của trời nàng nhận là những âm thanh thánh thót hát vui trong tâm hồn nàng như một điệu đàn huyền diệu. Chàng yêu những trận mưa rào. Sầu cũng yêu theo chàng, yêu những cơn mưa ào ạt đổ. Nếu chàng yêu nắng, hào quang của mặt trời cũng sẽ là thứ ánh sáng Sầu yêu. Nếu chàng yêu sự lặng yên. Sầu cũng sẽ yêu lắm những cái gì không âm vang và không tiếng động. Nếu... Sầu lắc đầu, mỉm cười với những ý tưởng ngộ nghĩnh của mình. Và thấy tỉnh ngủ hẳn. Nàng chải lại tóc, và nghĩ tuy còn sớm, những vắn đã tới giờ ra bến.

CHƯƠNG TÂM

Tiệm nước nhìn ra một ngã tư. Đó là một tiệm nước Trung Hoa điển hình, vừa bán đồ giải khát, vừa bán cơm, mì và hủ tiếu. Trên tường, trên những cái giá gỗ sơn đỏ lòe loẹt, là những chai nước ngọt, la de xếp hàng ngay ngắn. Thực đơn viết bằng chữ Hán. Mấy chú phổ ky, cởi trần, bụng phệ từng ngấn mỡ ngồn ngộn, đi đi lại lại giữa những cái bàn tròn, mặt bàn nhóp nhúa. Thùng nước lèo của quầy bán mì ở một góc nhà khói trắng nghi ngút bốc lên. Tiếng dao chặt đều trên mặt thớt gỗ.

Gã trẻ tuổi ngồi trước cái bàn lớn kê chính giữa nhà. Gã ngồi với một người bạn. Gã là con nhà giàu trong tỉnh. Gã là con trai lão chủ tàu Nam Kinh. Sự phóng đảng hiện hình trên khuôn mặt gã xanh tái, tuy đang tươi cười nhưng vẫn

không giấu được những nếp hằn mệt nhọc. Gã đeo một cặp kính râu lớn, mái tóc gã bóng nhẫy.

Buổi trưa hầm hập bốc lửa ngoài mặt đường và gã đã uống đến chai la de thứ ba. Thằng bạn ngồi bên cạnh gã châm thuốc lá hút, và hỏi:

– Chín à! mày nhìn thấy chưa?

Chín nhếch một nụ cười, một nụ cười không thể đều cánh hơn, và gật đầu:

– Thấy.

Cả hai đứa cùng nhìn ra ngoài đường, sang phía vỉa hè bên kia, nơi Sầu đang men theo cái bóng rợp chạy dài của một hàng hiên và đi tới. Hai gã thanh niên đã nhìn thấy Sầu. Nhưng Sầu bước cắm cúi, mắt nhìn xuống và nàng không nhìn thấy chúng. Nhìn thấy, chắc nàng đã quay trở lại hay rảo bước nhanh hơn. Thằng bạn tấm tắc:

– Vẫn hay quá mày nhỉ.

Chín đáp, gọn lỏn:

– Nhất.

– Mà vẫn chưa chịu kể cho tao nghe.

– Về chuyện gì.

Thằng bạn của Chín hất hàm sang phía bờ hè bên kia:

– Chuyện đó.

Chín uống một ngụm la de, đưa tay lên quệt ngang miệng. Nó chải chuốt, bộ quần áo nó mặc trên người trắng bộp, nhưng cử chỉ của nó phàm phu và thô tục.

– Cha chúng mày. Chúng mày biết hết rồi mà! Giấu gì được. Kể gì nữa.

– Thì cũng biết đại khái là nó trốn nhà theo mày đi tàu một tuần. Thế thôi.

– Biết thế là đủ, muốn biết gì hơn nữa, các ông tướng.

Chín nói, và cái nhếch mép của nó lần này là một nụ cười nửa miệng kiêu căng và vui thú. Một tuần lễ. Đi tàu, những buổi chiều rời bến, những

đêm trăng dài trên dòng sông mênh mông, ôm trong tay một thân thể thiếu nữ đương hoa, trong căn buồng nhỏ ở đầu mũi tàu có ánh trăng xanh chênh chếch chiếu vào, và làm tình giữa tiếng nước rì rào hai bên mạn tàu, thật là một sướng thỏa không bờ bến.

Chín đang nhớ lại mấy đêm khó quên đó, với Sầu, mấy đêm nồng nàn bốc lửa, mấy đêm cuồng nhiệt nó đã được làm chủ một thân thể nó chưa từng được thấy ở một người đàn bà khác.

Thân thể đó, nó đã ôm ấp trong tay, và còn nhớ như in qua từng chi tiết. Một làn da trắng ngần như sữa động. Một cặp môi đầy, ướt át, hàm răng óng ánh, hơi thở dồn dập. Một bộ ngực đầy thì nhọn hoắt, cái bụng thon, bắp đùi tròn lẳn. Tất cả ở Sầu là một trái chín, tất cả ở Sầu là một đài hoa.

Trong cơn ái ái mãi miết và trong những trận tình ngây ngất của nhục thể bốc lửa, trái chín thơm và bông hoa vừa nở ấy là một dâng hiến hoàn toàn. Sầu bảo hấn rằng hấn là người đàn ông đầu tiên. Đúng như thế. Hấn là kẻ đầu tiên

thật. Và sự đó, Chín không bao giờ quên được. Một tuần lễ. Bảy đêm. Bảy ngày. Trong một căn buồng đóng kín. Và trong nhịp luân lưu bỗng bênh của một con tàu giữa một dòng nước bao la. Và Sầu đã là một người tình tuyệt diệu. Với Sầu. Chín đã được hưởng những phút giây rung động tận cùng và mãnh liệt nhất.

Điều lạ lùng lớn nhất ở Sầu khiến Chín không bao giờ hiểu được, là thái độ lạnh lùng của Sầu sau một tuần trốn nhà đi theo y trên tàu chở hàng. Hai người đã hò hẹn, và giao ước với nhau thật nhiều điều. Hẹn hò sẽ gặp lại. Giao ước sẽ kéo dài cuộc tình bằng những phen gặp gỡ và những lần ân ái khác. Sầu tình tứ, Sầu nồng nàn vô chừng, và lửa dục vọng và ham muốn ở Chín thì vẫn bùng bùng đỏ ngọn. Chín ở cùng với cha y. Nhưng y có một căn phòng riêng, ở một phố khác. Một thứ tổ quý. Một thứ phòng ngủ đặc biệt. Y thường rủ bạn bè tới đó. Đánh bạc. Uống rượu. Hẹn đàn bà ở đó, Đóng cửa thật kín, để cùng với một thân thể trần truồng đắm chìm vào vùng mê mẩn chiếu giường lả lơi và mừng mản buông rủ.

Lúc tàu cập bến, chia tay với y. Sầu đã nhận lời đến gặp y ở cái tổ quỷ kia. Không có một lời nói, một thái độ nào chứng tỏ Sầu muốn đoạn tuyệt. Chín cũng không bao giờ chịu tin như thế, chịu tin một người đàn bà đã một lần nằm trong tay y, có thể đoạn tuyệt được với y. Y vẫn tự phụ với đám bạn hữu là có những xảo thuật về môn trốn, những lối riêng về ve vướn, tóm lại, một nghệ thuật làm tình tuyệt tác, khiến cho người đàn bà đã gặp y một lần là phải kiếm tìm y mãi. Nhớ buổi chiều đợi chờ Sầu trong căn phòng mà giường đệm đã sẵn sàng. Chín đã ngạc nhiên và đã bực mình không thể nào tả được. Y nằm trong phòng, hút thuốc lá, đợi chờ, nhưng là một thứ đợi chờ rất vững tâm. Sầu thể tất phải tới. Không thể không tới được. Không chừng nàng tới trước giờ hẹn là đằng khác. Ý nghĩ này làm cho Chín mỉm cười kiêu hãnh. Thân thể nàng thơm tho, cảm giác nàng bốc lửa, nàng sẽ tới. Chín sẽ nghe thấy từng bước chân người đàn bà đi gặp ái ân, đến tìm khoái lạc. Những bước chân hồi hộp, rón rén. Rồi tiếng ngón tay gõ nhẹ vào cửa buồng. Cửa mở hé, Sầu lách mình bước vào. Chín sẽ dìu nàng từ ngay chỗ cánh cửa khép lại, tới mặt đệm

trắng muốt. Những việc gì đã xảy ra trên tàu lại xảy ra ở trong phòng. Hai thân thể sát liền trong vòng tay ghì chặt cùng ngã xuống mặt đệm. Một cảm giác gần. Một hơi thở gấp. Rồi là mùng màn gió bão và chấn gối điên cuồng. Như đã xảy ra. Như chuyển đi bảy ngày trên sông.

Buổi chiều đợi chờ đó, cùng với những giờ phút theo nhau trôi qua, sự yên tâm của Chín cũng thu nhỏ dần cho đến khi không còn nữa. Sầu không tới. Nàng hẹn nhưng không tới. Thật là một điều Chín không thể nào ngờ được. Y vừa tức giận vừa bẽ bàng. Ngồi dậy, đóng sầm cửa lại, đi ra, cơn tức giận đuổi theo Chín ra tận ngoài đường. Cũng may đám bạn hữu không ai hay biết gì về chuyện Chín bị Sầu cho ăn thịt thỏ. Chúng biết, còn ngượng thẹn biết bao nhiêu.

Chín gặp Sầu nhiều lần sau đó, ở ngoài đường. Nhưng rõ ràng là Sầu cố ý tránh mặt hẳn. Thoáng trông thấy bóng dáng Chín, là Sầu vội vã rẽ nhanh sang phố khác, hay trèo vội lên một cái xe xích lô, không cho hẳn đủ thời giờ chạy tới. Đàn bà thật lạ lùng. Chín không thể nào hiểu được bụng dạ đàn bà. Nhưng y đã quyết tâm không để cho Sầu

yên. Sự lạnh mặt của Sầu càng khơi dậy ở Chín một ham muốn chiếm đoạt. Bây giờ Sầu đang đi kia. Cơ hội này không thể bỏ lỡ.

Thằng bạn chùng như đoán được ý nghĩ thầm kín của Chín. Nó giục:

– Ra đưa nó vào đây uống nước, mày.

Chín xô ghế đứng lên:

– Tao cũng định thế.

Chín băng đường đi mau sang hè đường bên kia. Thằng bạn ngồi trong tiệm nước mỉm cười nhìn theo.

Sầu đang cầm cúi bước rảo. Một bóng người đứng cản trước mặt buộc nàng đứng lại. Ngược mắt nhìn lên. Sầu giật mình. Nhưng lần này, nàng biết nàng không lảng tránh được nữa. Sầu cắn môi, đứng yên. Gã đàn ông và thiếu nữ ngó nhau trong khoảng khắc. Không ai nói một lời nào. Cái nhìn của Chín như một dò xét. Cái nhìn của Sầu như một đương đầu.

Chín lấy giọng ngọt ngào:

- Sầu đấy à!
- Anh tránh ra cho tôi đi.
- Lâu quá không gặp nhau.
- Gặp để làm gì nữa.

Chín cố nén:

- Sao thế.
- Chẳng tại sao hết.
- Em đoạn tuyệt với anh? Cứ coi là như thế.

Chín chăm chú ngó Sầu, một Sầu đứng đó trước mặt hần, một Sầu chan hòa nắng trưa tắm gội tràn đầy trên thân hình, và hần nghĩ thầm là hần không thể nào đồng ý với Sầu được. Coi như thế, như không bao giờ quen biết nhau, như hoàn toàn xa lạ? Đâu có thể dễ dàng như thế được. Những đêm khuya khoắt nồng nàn, trong bóng tối hoa mắt, ở Sầu toát ra một quyến rũ riêng. Lúc này, trên một hè đường chói chang dưới nắng. Sầu lại là hiện thân của một quyến rũ khác, dữ dội hơn. Thân thể nàng bùng bùng.

Những giọt mồ hôi long lanh, trên trán, trên cổ, và trên hai cánh tay để trần của Sầu gây nơi Chín một thèm muốn chiếm đoạt cuồng khẩu. Không phải là mặt đường, hắn đã bước tới. Ôm ghì lấy. Hôn. Hôn như mưa. Mặc Sầu vùng vẫy, mặc Sầu giãy giụa. Khó khăn lắm, Chín mới kìm giữ được. Hắn nuốt nước bọt, cái nhìn hau háu như xuyên thủng làn vải mỏng thẳng căng trên bộ ngực nhọn hoắt của người con gái.

– Tránh ra cho tôi đi.

Chín đứng yên, giọng nói cố gắng cho thật ngọt ngào và thật âu yếm:

– Em đã hẹn sao không tới.

– Hẹn anh hồi nào?

– Em quên?

– Tôi không hẹn không quên gì hết.

– Một tuần lễ ở dưới tàu...

Mặt Sầu chợt đỏ bừng. Thằng đàn ông vừa nhắc tới một khoảng thời gian mà nàng muốn

quên đi, quên hẳn không bao giờ nhớ tới nữa. Thằng đàn ông vừa gọi lại cái hành động điên cuồng của nàng, hành động này không bao giờ Sầu còn muốn trở lại. Có thể, nàng sẽ liều lĩnh, gấp trăm gấp nghìn lần. Nhưng với một người đàn ông khác. Mà không bao giờ nữa, với Chín. Sầu tàn nhẫn ngắt ngang:

- Anh đừng nhắc lại, Tôi không muốn nghe.
- Em hối hận?

Đến lượt Sầu nhìn lại Chín. Cái mái tóc bôi dầu bóng nhẫy như váy lĩnh, cái miệng mỏng dính, cặp mắt ty hí, cái trán ngấn biếu lộ sự ngu độn, và cái lối cười nhếch mép đều cáng kia, tại sao Sầu có thể thích, có thể gần, có thể chịu đựng trong suốt một tuần? Thật là khó hiểu. Thật là lạ lùng. Tại sao một thằng đàn ông như thế kia có thể rủ rê nàng bỏ nhà, coi thường dư luận, xem thường hậu quả, để đi theo hắn, chung sống với hắn những một tuần lễ? Nhưng thôi. Việc đã xảy ra coi như đã xong. Coi như một lỗ bước.

Sầu lạnh lùng:

– Anh đừng hỏi. Tôi xin anh. Anh để cho tôi đi.

– Em phải hứa với anh một điều đã.

Sầu lớn tiếng:

– Hứa gì?

– Chúng mình sẽ gặp lại nhau.

– Không ai bắt tôi làm được một việc gì mà tôi không muốn. Tôi xuống tàu với anh hồi đó, trời cũng không ngăn cản được. Bây giờ tôi không muốn nổi lại với anh, anh có là trời cũng không thể bắt buộc tôi được.

Giọng nói của Sầu đanh thép, quyết liệt. Nó không cho phép một ngộ nhận hoặc một hiểu lầm nào. Chín ngẩn người. Thoạt đầu, ý tưởng Sầu làm điệu Sầu đóng kịch. Đàn bà ai chẳng thế, trong suy luận tầm thường và khốn nạn của Chín. Đàn bà là cái giống chúa hay làm điệu và thường đóng kịch. Thích chết đi còn làm ra vẻ thản nhiên. Nhưng giọng nói như dao chém đã cho Chín biết Sầu không đóng kịch chút nào.

Nàng đã hết thích hắn? Tại sao? Thôi đúng rồi, nàng đã có một người tình khác. Lời đồn đại mà ít lâu nay Chín thường nghe thấy là sự thật? Người đàn ông lạ mặt ở một tỉnh xa tới đã chiếm được trái tim Sầu, y đã cướp mất cái địa vị người tình của Chín? Một ghen tức bùng bùng nổi dậy. Chín tím bầm mặt lại. Y đã mất hẳn bình tĩnh.

– Ai? Thằng nào? Chín hăm hăm.

– Ai là ai?

– Đừng vờ vẩn.

– Anh tránh ra cho tôi ra bến cân hàng.

Chín cười gằn:

– Cân hàng là thế nào, nói cho rõ. Cân hàng cho mình hay làm đầy tớ không công cho thằng nào?

Sầu nói cứng:

– Tôi làm gì mặc tôi, việc gì đến anh.

Chín vênh mặt:

– Một thằng nào đó sẽ chết với tao.

– Anh đừng dọa. Anh không làm gì được ai hết.

– Có thật không? Thật không làm gì được ai. Cho một đứa vào tù dễ như trở bàn tay,

Lời dọa dẫm bóng gió vậy mà chẳng mơ hồ bóng gió chút nào. Sầu biết Chín định ám chỉ ai rồi. Không phải là Ninh nữa, mà chính là cha mẹ nàng. Hồi gần đây, lão chủ tàu Nam Kinh đã trở thành một người chủ nợ mới của cha. Lão chủ tàu đã nhiều lần cho mại bản đến nhà đòi nợ. Cha mẹ thi nhau lạy lục, năn nỉ xin khất. Tháng này khất sang tháng sau. Tuần này xin lui đến tuần tới. Mỗi lần thằng mại bản to lớn, hai mắt trắng đã xách cặp da hùng hổ đi vào ngõ, là ở trong nhà cha mẹ xanh mặt nhìn nhau. Chủ nợ khác, chẳng bữa được. Chủ nợ như lão chủ tàu Nam Kinh thì đừng có xem thường. Nó đã quyền thế lại có một bầy tay sai dữ dằn như hùm như sói. Cha mẹ Sầu thừa hiểu như vậy. Nó không chịu, nó làm ra chuyện, vào tù như chơi. Lần nào, thằng mại bản đến cũng đập bàn đập ghế, chửi

mắng rất tàn nhẫn. Lúc nó về, cha ngồi thù người bên cạnh bàn đèn thuốc phiện, còn mẹ lo quá, đến khóc òa lên. Sầu đã nghĩ đến chuyện đó. Con cái nhà nghèo, biết nghĩ rất sớm. Đến những bất hạnh muôn vàn, những khổ cực muôn mặt.

Vào tù vào khám, rồi còn làm ăn buôn bán được với ai nữa. Một viễn tượng cực kỳ đen tối hiện ra. Cha vào tù. Ốm yếu như cha, vào tù chỉ dăm bữa thôi là đủ bỏ xác giữa bốn bức tường nhà giam. Rồi những gì sẽ xảy ra. Mẹ tuyệt vọng, mẹ có thể tự tử. Gia đình tan nát. Đàn em nhỏ neho nhóc. Những ngày đói khổ cứ nghĩ đến thôi đã lạnh gáy, đã đủ rùng mình. Mẹ đã nhiều lần cho Sầu biết về nỗi lo âu lớn lao nhất của mẹ là món nợ lão chủ tàu Nam Kinh. Cho Sầu biết, như gợi ý cho Sầu tìm cách giải quyết. Còn cách giải quyết nào khác nữa, là đến tìm Chín, ngủ với y, biến thân thể nàng thành một món hàng trả nợ? Mẹ dồn mặt quá. Mẹ cùng đường rồi, chỉ một hai muống đẩy Sầu đến chỗ trở thành một con điếm.

Sầu giận mẹ vô tả và cũng thương mẹ vô chừng. Nàng chia sẻ niềm lo âu của cha mẹ. Nàng thì không cần. Cha mẹ đã sống gần hết đời người, có sao cũng được. Nhưng còn đàn em nhỏ. Mắt chúng sáng, trán chúng phẳng, hồn chúng mới, chúng thơ ngây chưa có tội tình gì.

Nhớ một buổi tối, nghe mẹ thở dài ứa nước mắt nhắc đến món nợ lão chủ tàu Nam Kinh chưa trang trái được, Sầu đã mặc quần áo, lẳng lặng đi ra khỏi ngõ. Nàng đã định đến gặp Chín, bởi nàng biết nó vẫn còn thèm muốn nàng vô chừng. Gặp nó là xong, là yên. Nó là con một. Nó nói gì bố nó cũng bằng lòng tức khắc. Chắc chắn như thế. Bước những bước thăm sầu trên hè đường bóng tối, Sầu đã tưởng tượng được ra cái màn cụp lạt của một hành động bán thân.

Nàng sẽ đến, ném kiêu hãnh ngoài thành cửa, người nghèo làm gì còn kiêu hãnh, nàng sẽ vào. Anh muốn làm gì tôi thì làm đi. Nhưng, xóa bỏ món nợ cho cha mẹ tôi. Và thế là cởi quần áo, nằm xuống. Nhắm mắt lại. Cũng chẳng sao. Nàng chẳng còn trong trắng gì mà treo cao giá ngọc.

Nghĩ vậy, mà khi đến trước cửa buồng Chín, Sầu đã quay trở lại. Và nàng chạy. Nàng chạy bán sống bán chết như có từng bầy ma quỷ hò hét đuổi theo. Tới đầu phố, Sầu đứng lại, thở dốc. Rồi bao nhiêu đòn đau tủa nhục như một dòng nước tràn bờ, Sầu đưa hai bàn tay lên ôm lấy mặt, òa khóc nức nở. Không thể được. Cái việc hiến thân, sao vừa dễ dàng lại vừa khó khăn đến thế. Phút ấy, trong bóng đêm buồn bã phủ xuống tỉnh nhỏ âm thầm, đứng một mình trên hè đường, giàn giụa nước mắt, Sầu đã sống với hàng nghìn xúc động khác biệt.

Nhớ lại tấn thảm kịch đè nặng lên yên vui gia đình mình, Sầu chợt nhận thức được rằng Chín không chỉ là một gã đàn ông định chiếm đoạt nàng, mà y còn là con trai của lão chủ nợ ác độc. Không thể làm dữ với nó.

Sầu dịu giọng:

– Tôi đi tàu với anh một tuần. Lúc trở về, những gì xảy ra cho tôi, anh chưa biết sao?

– Anh có được nghe nói.

– Bây giờ, chính tôi nói cho anh biết. Tôi bị đánh đập tàn nhẫn, gần như chết đi sống lại nhiều lần. Như thế là đủ. Tôi làm điều xằng bậy. Tôi đã bị trừng phạt đích đáng. Chúng ta thực ra không có gì thù ghét nhau. Anh có cảm tình với tôi, tôi chỉ xin anh một điều.

Chín lấy giọng sốt sắng:

– Sáu cứ nói.

– Anh để cho tôi yên.

Sáu buồn rầu, nói tiếp:

– Anh đừng nghĩ oan cho ai. Không có ai đâu. Tôi là một đứa con gái nhà nghèo. Có ai thật tình thương yêu một đứa con gái nhà nghèo bao giờ.

Chín chống chế:

– Em đừng nghĩ thế.

– Nghĩa là anh thực tình thương yêu tôi.

Chín gật đầu một cách liều lĩnh. Nhưng nó

không đánh lừa được Sầu. Nàng nhếch mép. Nụ cười nhẵn nhục, cay đắng:

– Anh đừng bao giờ nói là anh yêu tôi. Anh với tôi không hứa hẹn không giao ước không thể nguyên gì với nhau hết. Chúng mình không nợ gì nhau. Anh chỉ ham muốn tôi. Chỉ muốn ngủ, muốn làm tình với tôi. Anh đừng chối. Cũng được. Khi nào tôi cũng cảm thấy thèm muốn anh, tôi sẽ tìm anh. Nhưng bây giờ thì chưa.

Sầu nói thật thẳng băng, và thật đĩnh đạc. Chính nàng cũng không ngờ. Chín đứng thộn mặt, miệng há hốc, mắt mở lớn. Nó có cảm tưởng đang đứng trước một người đàn bà lạ mặt, nó mới gặp lần đầu. Không phải là Sầu của bảy đêm ân ái trên tàu nữa. Sầu đã thay đổi và sự thay đổi lạ lùng ở thật xa ngoài tầm hiểu biết thấp hèn và tầm thường của Chín.

Như một cái máy, Chín lánh sang bên cho Sầu đi qua. Sầu bước thật nhanh, không nhìn trở lại. Nàng cũng đang ngạc nhiên lắm với sự đổi thay của nàng. Vẫn chỉ là đứa con gái nhà nghèo, nhưng không biết bởi đâu và tại sao, từ ngày gặp

Ninh, Sầu chợt nhận thức được về nàng như một giá trị nào đó. Như nàng có một tâm hồn, một đời sống và một nhân cách. Như ở nàng chợt có sự tự trọng, trong khi, trước kia, nàng có nghĩ đến nàng cũng chỉ là một ý nghĩ coi thường.

Vừa đi vừa nghĩ, Sầu ra tới bến tàu lúc nào không hay. Nàng đã đi bộ trong nắng, một quãng đường thật dài. Mồ hôi đã làm ướt đầm những chân tóc. Đứng trên bậc thềm xi măng, Sầu đảo mắt nhìn. Trên mặt sông lola lola ánh nắng phản chiếu, những con thuyền im lìm buông mui. Khoang thuyền nào cũng đóng kín. Cầu rút lên. Mọi người đang ngủ. Còn sớm quá. Nhân viên quan thuế chưa có một bóng người nào ra kiểm soát. Chưa tới giờ cân hàng.

Phía cuối bến, trong một quán hàng bỏ không, dăm bảy người phu cửi trần nằm la liệt. Họ nằm ngay trên mặt đất. Sầu đi tới, yên lặng đứng nhìn. Giữa đám phu phen lấm than lao động đổ từng bát mồ hôi mới được một bát cơm, với nàng, Sầu cảm thấy có một liên hệ, gần gũi và thân mật. Nàng nghĩ nàng cũng như những người phu đang ngủ

thiếp trong trưa hè nung nấu, mỗi ngày là một chịu đựng sự quật đập bàng hoàng và tàn nhẫn của thực tế đời sống. Những con người của nắng mưa dãi dầu. Của ngõ hẻm tối tăm. Của những căn nhà ổ chuột, những chiếc giường rách rưới, những sinh nhai lẫn hồi. Những nạn nhân điêu đứng của bọn chủ nợ vô nhân đạo, như lão chủ tàu Nam Kinh.

– Cô Sáu nhìn gì thế.

Ninh đứng đằng sau nàng mà Sáu không hay. Sáu ngạc nhiên về sự có mặt của Ninh lúc này. Nàng không ngờ Ninh cũng ra bến sớm đến thế.

– Em đang nghĩ không biết có nên đánh thức họ dậy hay không?

Sáu nói và chỉ tay xuống đám phu ngổn ngang và mê mệt ngủ.

Ninh ngược mắt nhìn trời. Bầu trời trên đầu hai người lòa nằng, trong vắt, không một bóng mây. Trời đẹp. Chiều không mưa được.

– Để cho họ ngủ. Chiều nay không sợ mưa

đầu. Làm muộn, nghỉ muộn một chút không sao. Tôi thích trở về nhà khi trời đã nhạt nắng. Lúc đó đi bộ thú lắm.

Hai người từ bến trở vào cửa hàng của Ninh. Cửa hàng bà phán Định đóng kín, cái khóa lớn treo lủng lẳng với một vòng dây xích đen trĩu. Phố vắng lặng. Những hè đường rộng thênh. Trên trời, dưới đất chỉ còn là một biển nắng mênh mông, Ninh mở cửa, cho Sầu bước vào. Một cảm giác êm mát. Sầu ngồi xuống cái ghế trước bàn làm việc của Ninh:

- Anh ra bến sớm quá.
- Chưa sớm bằng cô Sầu.

Ninh cười:

- Tôi đi đằng sau mà cô Sầu không hay.

Sầu giật mình. Ninh đi đằng sau từ lúc nào vậy? Chàng có chứng kiến cái cảnh tượng nàng bị Chín chặn đường và gây chuyện? Ninh đoán ngay được ý nghĩa cái nhìn dò hỏi của Sầu. Chàng gật đầu:

– Nó làm phiền cô hay sao?

– Dạ.

Sầu đáp nhanh:

– Không sao. Em đã quen rồi. Bị làm phiền như thế luôn luôn.

– Không ai quen với cái chuyện bị làm phiền, Nhất là bị làm phiền ở giữa đường. Tôi đã nghĩ tôi sẽ phải can thiệp. Nhưng rồi tôi thấy gã đó cuối cùng đã chịu tránh ra cho Sầu đi. Thằng đó, tôi đã nhìn thấy nhiều lần, ngoài bến, trước giờ tàu về. Bác cai phu bảo nó là con ông chủ tàu Nam Kinh. Giàu có và quyền thế lắm. Nhưng có phải cứ giàu có quyền thế là làm gì ai cũng được đâu.

– Được chứ anh.

– Trong trường hợp nào?

– Trường hợp kẻ giàu có là chủ nợ của cha mẹ. Lúc nào nó cũng có thể cho cha mẹ mình vào tù.

- Nợ là thường. Nợ thì trả.
- Nếu không bao giờ có hy vọng trả được?

Nét mặt Sầu buồn thiu. Nàng cúi đầu xuống trong một dáng điệu cam phận nhẩn nhục. Và tự nhiên, không biết bởi đâu, nàng cảm thấy muốn, muốn hết lòng, được thổ lộ, được tâm sự hết với Ninh. Thổ lộ những điều mà đáng lẽ nàng phải che giấu nhất.

- Thằng đó trước kia...

Ninh đã biết chuyện, và chàng còn nhớ được tất cả những điều Hoa phan phui về chuyện bỏ nhà theo trai của Sầu. Chàng giơ tay ngăn lại:

– Đó là chuyện riêng của cô. Ai cũng có chuyện riêng. Phần đời tư của một người, không ai có quyền xâm phạm. Riêng mình, cũng chẳng cần phải chứng minh với ai. Tôi chỉ biết đám phu họ nói là cô Sầu tử tế, họ rất quý mến.

Ninh cười:

– Ai cũng có một hành động liều lĩnh trong đời. Ít nhất cũng một lần. Tôi cũng vậy.

– Nhưng anh là đàn ông.

– Không có khác biệt. Cái đã qua là cái đã xong.

– Anh nói, như ở một nơi khác, mà không phải là tỉnh nhỏ này. Anh nói, như người ta sống một mình mà không phải là sống với gia đình. Còn cái chung quanh nữa. Khó lắm. Mình muốn quên nhưng người khác có chịu cho mình được quên đâu. Ra đến ngoài đường, bao giờ em cũng có cảm tưởng mình là cái đích cho hàng nghìn cặp mắt. Những cặp mắt tinh quái, giễu cợt tàn nhẫn. Những cái nhìn kết tội, không tha thứ.

Ninh rút túi lấy thuốc lá châm lửa hút. Chàng thở khỏi vào cái chói chang của buổi trưa tỉnh nhỏ:

– Cho là người ta nghĩ như vậy. Đó là cái quyền khốn nạn của dư luận khốn nạn. Quan trọng là ở Sầu.

– Em không hiểu.

– Dễ hiểu lắm. Mặc họ. Mình biết lấy mình.

– Anh nói như...

– Tôi nói như bất cứ ai cũng có quyền nghĩ và sống như thế.

Sầu buồn bã:

– Ở đây khác.

– Chết là ở đó. Ai cũng cho rằng ở đây cái gì cũng thành nếp rồi. Phải có người dám phá vỡ những cái nếp cũ.

Sầu cười, rụt cô lại trong một cử chỉ khiếp hãi ngộ nghĩnh:

– Em chịu.

– Tại sao?

– Em không dám.

Ninh cũng cười theo:

– Thế thì còn nói làm gì nữa.

Một bóng người hiện ra ở khung cửa. Ninh ngạc nhiên nhận ra đó là người chị hai nhà cụ Quảng Hưng. Chưa từng bao giờ người chị hai

ra ngoài cửa hàng của chàng như thế này. Chị ta cầm trong tay một mẫu giấy nhỏ. Ninh cau mặt:

– Chuyện gì thế?

Người chị Hai chìa mẫu giấy nhỏ cho Ninh đón lấy:

– Bà Trang sai cháu đưa giấy này ra cho ông.

Ninh đón lấy tờ giấy mở ra coi: Cụ vừa từ dưới quê lên, cần gặp anh,

Cầm tờ giấy trong tay, Ninh đứng ngẩn người, khó chịu vì sự ngạc nhiên bất ngờ của mình. Cha chàng tuy tuổi đã cao, nhưng còn mạnh khỏe tráng kiện, ông có thể xuống thăm con giai, điều này có thể cắt nghĩa được. Nhưng mẹ chàng khác. Bà đã già yếu, ít khi đi đâu. Từ mười năm nay, rời bỏ đời sống ồn ào náo nhiệt của thành phố, mẹ đã về sống với mấy đứa em gái ở một thôn ấp yên tĩnh, thật xa khuất với vùng sinh hoạt choáng váng của phố phường. Họa hoằn, và thường là vì một việc gì cần cấp, bà mới chịu lên tỉnh, và cũng chỉ ở ngày hôm trước đến ngày hôm sau, rồi lại nằng nặc đòi về ấp ngay.

Thôn ấp khuất lánh kia là thế giới tĩnh mịch bình yên phù hợp với cái xế chiều tàn tạ của mẹ, mà sống chỉ như một đợi chờ, một sửa soạn lên đường về cõi chết. Ninh thường nhớ lại những lần chàng từ thành phố về in thăm mẹ, nhớ lại qua một cảm giác băng khuâng ngậm ngùi. Mẹ còn sống đó, nhưng giữa chàng và mẹ như đã dựng lên một biên thù cách biệt.

Cảnh trí vây quanh những ngày cuối cùng của mẹ cũng không có một may mắn tương tự với cảnh trí đời sống của Ninh. Một cái ấp ba mẩu ẩn mình giữa vòng đai cao ngất của những bụi tre rậm rạp. Lũy tre ngăn chặn mọi tiếng động, làm ngưng lại mọi ồn ào. Mẹ ở giữa một vùng hoàn toàn tịch mịch. Căn nhà rộng rãi một không khí hoang vu, bóng tối và lãng quên sáng chiều bao phủ. Những hàng hiên rộng. Những khoảng vườn um tùm. Những lối đi lá rụng và những mái nhà rêu phong.

Cùng với mấy đứa em nhỏ của Ninh, mẹ sống như một cái bóng. Như bà cụ Quảng Hưng, những thành kính hơn, mẹ sáng sáng chiều chiều cũng đem thân thể và linh hồn ra quỳ gối trước

một bàn thờ Phật lúc nào cũng có những hàng nến cháy. « Mẹ già rồi, đi đâu cũng ngại lắm. Các con có rảnh thì thỉnh thoảng về đây thăm mẹ. Mẹ không ở đâu bằng ở đây ». Người mẹ gần đất xa trời thường bảo Ninh và anh em chàng như thế. Từ đầu năm trước, thêm vào tuổi già, cặp mắt thiếu tinh anh, bà còn mắc chứng tê thấp, mỗi lần đi đâu xa là một bất đắc dĩ. Ninh nhớ đầu tuần, chàng đã viết thư về ấp thăm mẹ. Trong thư còn nói rõ là công việc vẫn trôi chảy tốt đẹp và chàng vẫn bình yên mạnh khỏe như thường.

Mẹ từ ấp lên, tất có chuyện gì quan trọng. Ninh gấp tờ giấy cho vào túi, bảo người chị hai về trước nói chàng đóng cửa hàng xong sẽ về ngay.

Sầu hỏi:

– Chuyện gì thế anh?

– Không.

Ninh chợt nhớ đến Phương, Phương đang đợi chờ chàng ở khách sạn. Mẹ từ ấp lên, đêm chàng đi ngủ ở khách sạn. Như thế có được không? Tất nhiên là không.

Ngắm nghĩ một giây, rồi chàng bảo Sầu:

– Không chừng tôi lại phải nhờ cô Sầu một việc.

– Gì thế anh?

– Nếu cần phải nhờ khi đó tôi sẽ nói.

Sầu cười, chỉ tay ra bến:

– Anh lại vắng mặt. Lại cân hộ một thuyền hàng. Như thế có gì là phiền phức đâu.

– Không phải chuyện cân hàng.

Thấy Ninh không nói gì thêm, nàng giậm chân, vừa ra vẻ nũng nịu vừa ra vẻ bực tức:

– Chuyện gì anh nói ngay đi có được không?

Ninh giơ ngón tay, làm dấu hiệu bí mật:

– Chưa thể.

– Anh đùa Sầu?

– Không.

– Sao anh không nói?

– Nếu tôi thu xếp được ổn thỏa thì thôi. Bằng không, tôi sẽ nói. Lát nữa, chiều nay, tối nay, không biết chừng. Tôi sẽ đến nhà. Cô Sáu có nhà buổi tối không?

– Anh đến thì Sáu sẽ ở nhà.

Thốt nhiên, Sáu nhớ lại sự xúi dục đầy ý nghĩa thâm kín của mẹ. Mẹ gợi cho Sáu cái ý mời Ninh đến chơi nhà, để quyến rũ chàng, lợi dụng chàng, lừa chàng rơi vào một cái bẫy. Nàng có cảm tưởng là vô tình, nàng đang đóng thật đúng vai trò trong vở kịch « mỹ nhân kế » mà mẹ nàng đã dựng lên. Như thế không được. Nàng không hề muốn đóng một vai trò nào với Ninh. Như thế là thiếu thành thật và thiếu tử tế với chàng.

– Anh Ninh!

Ninh sắp khép cánh cửa, dừng tay, quay lại. Hai người yên lặng nhìn nhau trong khoảng khắc. Chàng mỉm cười và chàng chờ đợi.

– Anh đừng lại nhà.

– Không tiện?

– Không phải là không tiện.

Sầu đã muốn nói toang cho Ninh biết. Tại như thế. Nhưng sự thật ấy khả ố quá, và Sầu không đủ can đảm nói mặc dầu nàng muốn nói, muốn nói hết sức.

– Thế thì vì một cơ khác. Vâng, được, tôi sẽ không tới. Thôi, chúng mình đi ra.

Cửa hàng đóng lại. Ninh gật đầu chào Sầu, quay lưng và vội vã bước đi. Được mấy bước, chàng nghe thấy tiếng Sầu gọi ở sau lưng.

– Anh Ninh.

Chưa từng bao giờ Ninh thấy Sầu bỗng dừng lúng túng và bối rối đến thế. Thái độ lạ lùng của Sầu làm chàng kinh ngạc.

Sầu chớp mắt:

– Em bảo nhé.

Đang bận tâm về sự có mặt bất thường và

khó hiểu của mẹ, Ninh cũng không giữ được tiếng cười vui vẻ:

– Vâng, cô nói đi.

– Hay là... anh muốn đến thì cứ đến cũng được.

Ninh lắc đầu:

– Hôm nay cô Sầu lạ lắm. Bảo đến rồi lại thôi. Bảo thôi rồi lại bảo đến. Có giờ hiểu được. Bây giờ tôi về nhé. Chiều nay chúng mình sẽ gặp nhau.

Sầu đứng ngẩn ngơ trên hè đường, không biết đến cái nắng đốt lửa trên đỉnh đầu. Chúng mình. Chiều nay chúng mình sẽ gặp nhau. Chàng bỏ đi, nhưng chàng đã để lại một câu nói sao mà ngọt ngào, mà dễ thương. Chiều nay chúng mình sẽ gặp nhau. Hai chữ chúng mình vang ngân trong đầu như một điệp khúc trữ tình êm ái, Nàng biết chàng nói vậy, nhưng trong lòng chàng không có ý nghĩ gì, nàng vẫn chỉ là một người bạn, một người em nhỏ. Tuy vậy, hai chữ chúng mình đã thừa đủ để Sầu bàng hoàng sung sướng. Nàng

không dám đòi hỏi nhiều. Chàng không bao giờ là của nàng, chàng sẽ là của một người đàn bà khác, xinh đẹp hơn, giàu có sang trọng hơn. Nhất định như thế.

o O o

Trang mở cửa cho Ninh nhìn vào nhà trong:

– Cụ đang nói chuyện với mẹ tôi.

Ninh hỏi nhỏ:

– Mẹ tôi xuống về chuyện gì, chị biết không?

– Không anh ạ!

Lần đầu tiên, Trang nhìn thấy sống mũi Ninh, chỗ hai đường lông mày giao nhau, một nhú lại lo lắng. Trang tự hỏi tại sao Ninh có thể lo lắng như vậy. Nàng lặng lẽ tránh ra cho Ninh vào.

Hai người đàn bà mái tóc cùng bạc trắng, khổ người cùng gầy guộc, đang ngồi trên sập gụ nói chuyện với nhau, khi Ninh bước vào. Lần này,

trông thấy mẹ, cũng như những lần về ấp thăm người, Ninh đều có cảm giác là mẹ chàng già hơn lần gặp trước rất nhiều.

Ninh kéo ghế đến ngồi bên cạnh mẹ. Nhìn mẹ Ninh thốt nhớ lại toàn vẹn tuổi nhỏ của chàng. Mái tóc đã bạc trắng, khuôn mặt đầy vết nhăn và cái thân hình xiêu đổ dưới sức nặng của thời gian chống chọi kia, với Ninh lại là hình ảnh thăm tươi và gần gũi nhất đưa dẫn Ninh trở về những tháng năm thơ ấu. Cái thôn ấp khuất nẻo tỉnh mạch, nơi mẹ sống nốt quãng đời xế chiều hiện nay, cũng là nơi Ninh đã ra đời, lớn lên, bỏ đi, nhưng không bao giờ xóa mờ trong trí nhớ,

Cây hoa ngọc lan nghiêng bóng mát có hương thơm từng mùa phảng phất. Con ngõ nhỏ đi vào sáng chiều bóng mát phủ xuống như một vòng tay xanh biếc dịu hiền của lá. Những luống đất tươi, màu đất nâu đậm, cái ao rộng đằng sau nhà, rêu nổi đều mặt nước sau một cơn mưa. Buổi sáng thức dậy, tiếng gà vịt ồn ào ở khoảng sân trong, tiếng chân trâu bò nặng nề ra khỏi lòng ngõ còn sương mù dày đặc.

Bao nhiêu kỷ niệm. Bao nhiêu điều đáng nhớ. Đó là những phím tơ óng chuốt nhất của một cung đàn tình cảm. Những điệu đẹp nhất của tim, những hương thơm nhất của hồn, cái vốn rung động phong phú nhất của một đời người.

Lớn lên Ninh yêu thích sự yên tĩnh cũng vì thế. Yêu màu xanh của cây, màu nâu của đất, hương thơm của ngọc lan, rộng lớn của buổi chiều, tiếng chim hót ban mai, ánh nắng tàn hoàng hôn, yêu những nét đẹp mong manh, những tơ liễu vờn, những khói sương tan cũng là vì thế. Chàng học được ở mẹ cái thái độ trầm tĩnh, nhận được ở cha sự trang trọng, trang trọng đối với đời, với người như với chính bản thân, và bởi vậy mà kẻ khác, cho dầu là ai, với Ninh cũng là một giá trị.

– Mẹ vẫn được mạnh?

Bà lão gật đầu, nói là nhờ trời. Ninh hỏi thăm mẹ về các em. Bà lão nói các em chàng vẫn bình yên.

– Còn con? Hối này thế nào?

Ninh nghĩ đến Phương đang đợi chờ chàng trong một căn buồng khách sạn. Tối nay làm sao đây? Kiểm có gì đây để vắng nhà từ đêm đến sáng. Khó quá. Phải nhờ Sầu. Đến phải nhờ Sầu.

– Mẹ vừa thừa chuyện với Cụ Quảng Hưng...

Ninh chưa kịp có phản ứng, bà lão đã nói tiếp:

– Con về đây buôn bán, hay muốn làm gì cũng được. Thầy bảo con cái lớn phải cho có quyền quyết định về đời sống của nó. Đúng lắm. Không bao giờ cha mẹ bắt buộc các con điều gì. Nhưng việc đời trăm nghìn mà việc nào ra việc nấy. Việc nào cũng có lúc của nó. Không thể xem thường được.

Ninh im lặng. Và chờ đợi. Lúc này chàng vẫn phân vân không hiểu được nguyên nhân đích xác về sự có mặt và chuyển đi bất ngờ, đột ngột của mẹ. Câu hỏi bất thần khiến Ninh giật mình:

– Con đưa người đàn bà nào về đây? Ai thế?

Sự bí mật không còn bí mật nữa. Đến mẹ chàng cũng biết thì còn ai là không biết về sự có mặt của Phương. Đúng là tai vách mạch rừng, có một đồn mười, và tin đồn đi nhanh không thể tưởng tượng được. Nhưng ai đã nói, ai đã mách? Ninh mím môi, kìm giữ một bức tức làm chàng cau mặt lại.

Đúng lúc này, Ninh nghe thấy tiếng chân ở sau lưng. Trang bước vào. Trang xách trong tay một bình nước nhỏ. Nét mặt nàng nghiêm trang, bình lặng như bao giờ. Đầu hơi nghiêng và nửa thân hơi cúi xuống, nàng rót trà vào tách. Mẹ Ninh ngó Trang rồi hỏi bà Quảng Hưng:

– Ông Quýnh hồi này ở đâu, thưa cụ?

Trang rùng mình. Người ta lại vừa vô tình khơi dậy, đã động đến một tên người, một hình ảnh, nàng muốn nhận chìm, thật sâu, nơi đáy cùng thăm thẳm một nắm mồ quá khứ.

Bà Quảng Hưng chuyển câu trả lời cho con dâu:

– Lá thư sau cùng, anh ấy viết về nói ở đâu, vợ Quynh?

Trang đáp nhỏ, nàng không muốn Ninh có mặt ở đây, lúc này, không muốn Ninh nghe thấy câu nàng bắt buộc trả lời:

– Dạ. Ở Lào.

– Sao cụ không cho vợ cháu và các cháu sang ở cùng với ông ấy. Chồng ở đâu, vợ phải ở đó. Mỗi người một nơi, đâu có được.

Bà Cụ Quảng Hưng không biết trả lời thế nào. Bà lão già ngập ngừng:

– Thưa cụ, tôi cũng nghĩ thế. Nhưng đường xa xa xôi diệu vợi lắm. Vả lại thế nào anh ấy cũng về ạ. Xa nhà lâu quá rồi mà, thưa cụ.

Câu chuyện tiếp diễn. Ninh không nghe thấy nữa. Nhân cơ hội mẹ và bà Quảng Hưng nói chuyện với nhau, chàng lảng lạng đứng lên đi ra. Chàng thấy như thế là hơn. Rất tinh ý, Ninh đã nhìn tất cả nỗi khổ tâm của Trang khi nàng phải trả lời mẹ chàng về người chồng vắng mặt,

lại phải trả lời trước sự có mặt của chàng. Tránh cho Trang giây phút ngượng ngùng khó chịu đó, Ninh đi ra. Cũng là tránh cho chàng phải trả lời mẹ về « người đàn bà nào đó » trước mặt Trang và bà Quảng Hưng. Ninh đi thẳng lên gác.

Thay quần áo trở xuống, một lát sau Ninh xuống, vẫn thấy mẹ và bà Quảng Hưng đang chuyện trò cùng nhau trên sập gụ. Trang ngồi ở ngoài hiên, gần chỗ bể non bộ. Trước dáng điệu hấp tấp của Ninh, lại thấy chàng ăn mặc chỉnh tề. Trang hỏi:

– Anh không nghỉ trưa?

Ninh nhìn đồng hồ. Đã bốn giờ:

– Tôi phải ra bến.

– Cụ vừa xuống, anh không ở nhà...

– Nhờ chị thưa lại với mẹ tôi, giùm tôi. Tôi lại có việc cần phải đi.

Giọng Ninh đĩnh đạc:

– Đêm nay tôi cũng không về nhà.

Trang kêu nhỏ:

– Chết! Sao thế?

Ninh cười:

– Có gì đâu mà chị kêu chết. Chị cứ nói giùm với mẹ tôi như thế là được.

Không nhìn Trang, cũng không đợi Trang trả lời, Ninh rảo bước ra cửa. Chàng đi thật nhanh, cố gắng giữ cho ý nghĩ thanh thản, không băn khoăn, không thắc mắc. Việc chàng định nhờ Sầu cũng không cần thiết nữa. Tại sao chàng lại định nhờ? Lạ lùng thật. Có những việc người đàn ông phải tự mình giải quyết lấy để xứng đáng với đời sống một người đàn ông. Nếu không, y không còn là người đàn ông nữa. Ninh ra tới bến thì phu bến cho chàng biết là Sầu cân hàng xong đã về nhà

Đám phu thấy chủ bận, mở hết tốc lực làm việc. Hàng từ thuyền chuyển lên bến, cân và từ bến xếp vào kho, bao hàng nọ nối đuôi bao hàng kia, theo một nhịp gấp rút không ngừng nghỉ.

Tàn nắng, con thuyền lớn dưới bến đã nhẹ bổng lên, và kho hàng của Ninh đã chật ních.

Chàng đóng cửa tiệm lại. Kim đồng hồ chỉ đúng sáu giờ chiều.

Phải mười lăm phút, Ninh mới tìm được chỗ ở của Sầu. Sầu ở trong nhà trong. Thím Lệnh là người thứ nhất thấy Ninh đến, khi chàng đang hăng và gõ nhẹ vào thành cửa.

Nghe Ninh tự giới thiệu và tỏ ý muốn gặp Sầu, thím Lệnh mừng cuống quýt. Thím mất hết bình tĩnh. Chạy tới chạy lui, thím kéo một cái ghế, chỉ ghế mời Ninh ngồi. Nhưng Ninh đứng ngoài thêm cửa không vào. Chàng không định tâm ở đây lâu, chỉ muốn nói với Sầu một câu cho nàng khỏi đợi chờ mất công.

– Cô Sầu có nhà không ạ?

– Quý hóa quá, ông đến chơi thật là bất ngờ. Cháu lần nào ở bến về cũng nói chuyện đến ông.

Thím Lệnh nhìn Ninh từ đầu đến chân:

– Không ngờ ông buôn bán giỏi mà còn trẻ quá.

– Cám ơn bà. Buôn bán giỏi nhất ở ngoài bến không phải là tôi đâu.

– Thế ạ?

– Giỏi nhất là cô Sáu.

Thím Lệnh cười tí tít mắt. Thím chỉ tay vào phía trong, một phía trong tối tăm, tiêu tụy, nói như xin lỗi:

– Nhà cửa chật chội quá.

Ninh vẫn giữ một thái độ tươi cười lễ phép, nhưng chàng đã bắt đầu cảm thấy sốt ruột:

– Không sao. Cô Sáu đâu?

– Cháu nó đang... tắm. Có ý chờ ông lắm. Mời ông ngồi chờ một chút đã.

Ninh lùi ra một bước. Chàng tỏ rõ là chàng

cần đi ngay, cần đi ngay tức khắc, và không thể chờ đợi.

– Bà làm ơn nói với cô Sầu lần khác tôi sẽ lại. Tôi định nhờ cô Sầu một việc, chiều nay, nhưng việc đó không cần thiết phải phiền đến cô Sầu nữa.

– Tôi chưa hiểu. Thím Lệnh chớp mắt.

Ninh mỉm cười:

– Bà cứ nói cho như thế, cô Sầu sẽ hiểu. Chào bà.

Thím Lệnh ngăn người nhìn Ninh bước mau trên lối ngõ hẻm đi ra. Ninh đến làm thím Lệnh khắp khởi mừng thăm. Sự Ninh vội vã bỏ đi làm thêm cụt hứng và thất vọng. Thím « hừ » một tiếng bực tức, và giận dữ đi trở vào.

CHƯƠNG CHÍN

Hai khung cửa sổ đều đóng kín. Ninh giật mình đứng sững lại. Chàng đoán ngay được sự chẳng lành xảy ra, cho Phương, trong lúc chàng vắng mặt. Buổi chiều còn nồng nực. Phương không đời nào đóng kín cửa lại như thế để làm gì. Hay Phương ngủ? Từ ngoài sân khách sạn. Ninh chạy thật mau vào hành lang.

Tới trước cửa buồng, chàng đập cửa thật mạnh. Không có tiếng trả lời. Ninh xoay quả đấm. Cánh cửa khép nhưng không khóa ở bên trong, mở toang. « Phương đâu? » Ninh bước vào, miệng gọi lớn. Chàng tới. Mở cửa sổ. Ánh sáng tràn vào, làm hiện rõ một căn buồng trống không, hỏi Phương không có mặt. Phương đã biến mất.

Trên mặt đệm, bộ quần áo ngủ của Phương vo tròn thành một đống lớn, nhàu nát, giữa giường. Khoảng trống in dấu chỗ Phương nằm còn nguyên vẹn. Ninh chạy vào buồng tắm, rồi quay trở ra. Chàng còn đang nhìn trước nhìn sau thì cánh cửa buồng cách đó hé mở.

Người đàn bà... vẫn người đàn bà đêm nào đã chỉ cho Ninh chỗ ở của thằng đàn ông ở cuối con đường nhỏ — kín đáo vẫy Ninh lại gần.

– Ông đi đâu bây giờ mới về?

– Tôi...

– Ông chưa biết gì sao?

– Không.

– Mấy nhân viên công lực đã đến đây. Chùng đã được gần hai giờ đồng hồ. Đâu chúng đòi khám xét và hỏi giấy tờ thì phải. Giăng co giữ lắm.

Ninh quắc mắt:

– Chúng đã làm gì người bạn gái của tôi?

– Tôi không được biết. Chỉ biết là âm ỹ, to tiếng một hồi, sau đó bà ấy phải mặc quần áo đi theo chúng.

– Chúng là ai?

– Tôi đã bảo ông là mấy nhân viên công lực mà. Lúc bà ấy bị chúng điệu qua buồng tôi, tôi đứng ở cửa, bà ấy chỉ kịp dặn với là ông về nói lại cho ông biết.

– Bà không đoán được chúng đưa bạn tôi đi đâu sao?

– Tôi không dám chắc.

Người đàn bà hạ thấp giọng:

– Ông cứ tra hỏi lão quản lý, bắt nó nói. Nó biết đấy.

Ninh tức giận đưa mắt nhìn về phía căn nhà ở cuối vườn:

– Cần gì phải hỏi lão quản lý. Tôi gặp hẳn thằng chủ nó.

– Thằng đó không có ở khách sạn đâu. Nó đi từ sáng sớm và tôi để ý nhìn, chưa thấy nó về. Nó lánh mặt đó. Đời nào nó có mặt ở đây lúc này để ông làm âm lên. Ông cứ nắm được lão quản lý, bắt nó nói là được.

Lão quản lý già chưa kịp ngăn lại, Ninh đã đập thật mạnh vào cánh cửa và chàng bước vào. Thoạt đầu, lão già làm như không hay biết gì hết. Lão nói lão ở yên trong buồng lão từ sáng, không bước chân ra ngoài, và không biết Phương đi đâu. Không chừng nàng đi dạo phố. Nhưng đến khi Ninh sẵn lại, túm chặt lấy ngực áo gã, đôi mắt chàng nẩy lửa và chàng giơ cao cánh tay lên, lão già hoảng hốt đành nói thật. Lão nói thật, và lão đổ lỗi cho Phương:

– Bà ấy chửi người ta cơ. Người ta là nhân viên an ninh. Đến ông chủ tôi gặp họ còn phải nói năng thưa gửi lễ phép. Chửi bới người ta là đồ vũ phu, đồ bắt nạt đàn bà đâu có được.

– Muốn sống muốn tốt chỉ cho tao ngay địa chỉ. Và bảo cho thằng chủ mày, là đồ khốn nạn.

Ninh buông tay. Lão già ngồi vật xuống, tay bưng cổ, thở hển hển. Người khách trọ dữ tợn và dùng dùng nổi giận đã làm cho lão trải qua một mẻ hết hồn. Lão sợ hãi nhìn Ninh ghi nhanh trên một mẫu giấy địa chỉ lão vừa bắt buộc phải khai ra, nghĩ thầm phen này rồi hẳn bị con trai ông chủ đuổi đi là điều chắc.

Ninh dứt vội mảnh giấy vào túi áo, ngẩng đầu lên, đã lộ nhớ những khuôn mặt hiếu kỳ đứng đầy ngoài khung cửa.

Nhiều tiếng lao xao, khi Ninh cau mặt rẽ đám đông người đi ra.

- Chuyện gì thế ông?
- Không có chuyện gì hết.
- Ông giấu chúng tôi. Người đàn bà lạ ở buồng đằng kia vừa bị bắt đi mà.
- Gái điếm hay sao đó?

Ninh không có thì giờ đứng lại để trừng phạt gã đàn ông nào đó vừa cất tiếng bảo Phương là

gái điểm. Chàng chạy nhanh ra cửa khách sạn, nhảy lên một chiếc xích lô và giục đạp thật mau, đến ty cảnh sát. Ninh bồn chồn, vừa bức tức vừa lo lắng suốt dọc đường. Đời sống bình yên của chàng thốt nhiên bị xáo động, những phiền phức xảy tới liên tiếp như những xâm phạm trắng trợn mà Ninh không thể nào ngờ tới.

Trong nỗi bức tức của Ninh, lần đầu tiên tỉnh nhỏ hiện hình qua bộ mặt khó chịu và khả ố của nó. Những người đi đường hiền lành kia có thực họ hiền lành? Hay đích thực là họ giả dối, nham hiểm? Đám đông bình thản kia luôn luôn nhòm ngó vào đời tư kẻ khác, gây những chuyện phiền bận như Ninh đang trải qua? Nhớ lại buổi chiều đầu tiên, chàng xách va li đặt bước chân xuống bến xe đầu tỉnh, trước những con đường nhỏ nhỏ, những vì tường xiêu xiêu, những bờ đường cỏ mọc, gió đồng phả lên hương lúa thơm ngát, nền trời trong xanh, dòng sông rộng thoáng, chàng đã yêu mến vùng đất trời lặng lẽ yên tĩnh này biết bao nhiêu! Ninh nhìn sang hai bên đường phố, e ngại rằng tình cảm tốt đẹp của chàng dành cho đời sống và những con người ở đây, không còn

được thắm tươi và nguyên vẹn như buổi chiều đầu nữa

Chiếc xe đạp quá chậm chạp, như một con rùa khoan thai bò từng bước trên đường. Ninh giậm chân xuống sàn xe, luôn miệng giục đạp mau hơn. Chàng từ xe bước xuống trước cửa quận cảnh sát với một ý định bức bối muốn gây chuyện, muốn làm dữ.

Quận cảnh sát là một căn nhà một tầng, đối diện với một trường tiểu học. Tỉnh nhỏ nên quận cũng nhỏ. Căn nhà cũ kỹ, tiêu tụy như những căn nhà cạnh nó. Phố hẹp. Cỏ mọc đầy hai bờ cống rãnh. Phương ngồi trên một cái ghế dài, cùng với một đám người ăn mặc rách rưới, bẩn thỉu đang chờ đợi đến lượt hỏi cung.

Ninh chạy vào. Chàng nắm lấy tay Phương, ân cần:

– Em có làm sao không?

Câu hỏi là thừa. Phương mỗi một gần như muốn rũ xuống:

– Anh đi đâu, anh cứ để em một mình như vậy.

– Anh xin lỗi. Sẽ cắt nghĩa cho em hiểu sau. Giấy tờ em có mang theo đủ không?

– Đủ. Nhưng họ bảo đàn bà lạ mặt ở khách sạn một mình không được.

– Sao không nói ở cùng với anh.

– Anh vắng mặt, họ không chịu tin.

– Anh đến đây rồi. Em đừng sợ. Ngồi đây, chờ anh.

Người cảnh sát trưởng nhìn Ninh chăm chăm, từ đầu đến chân, bằng một cái nhìn không có mảy may dấu vết một cảm tình nhỏ bé. Ông ở đâu. Về đây làm gì. Nhà cụ Quảng Hưng hả? Người đàn bà ở khách sạn với ông là thế nào? Một người bạn gái? Hừ bao giờ cũng thế, bao giờ cũng là một người bạn gái. Khách sạn nào ở đây cũng không được chứa chấp bọn đàn bà không đúng đắn. Ông đừng nổi giận. Nổi giận với chúng tôi vô ích lắm. Thôi được, ông đã đến đây

và đã bảo đảm cho người đàn bà, tôi trả tự do cho người ấy. Nhưng ông coi chừng. Tỉnh này xưa nay là đất sống của những người làm ăn đứng đắn, không phải là nơi cho loại người chơi bời phóng dăng và bọn đàn bà ăn đêm.

Vậy mà cũng mất một tiếng đồng hồ.

Khi Ninh đưa được Phương từ ty cảnh sát ra, nắng đã tắt, trời đã tối, những ánh đèn vàng đục, le lói của tỉnh nhỏ phiên muộn đã sáng lên, sáng thứ ánh sang càng làm đậm đà thêm sự bao trùm của những vùng bóng tối rộng lớn.

Ninh đặt tay lên vai Phương, hai người không nói với nhau một lời nào, suốt một quãng đường dài. Rồi Ninh cất tiếng:

- Anh đưa em về khách sạn?
- Để lại xảy ra như thế này nữa sao?

Phương nói giọng hờn giận. Nàng quay đầu, nhìn đi chỗ khác.

– Không bao giờ còn như thế nữa. Anh sẽ ở bên cạnh em.

- Một lúc, một giờ thôi chứ gì.
- Luôn luôn. Cho đến ngày em đi.

Phương ngẫm nghĩ:

- Có phải cái thằng khốn nạn ở khách sạn nó thù em, thù anh nó làm ra như thế?
- Có thể.

Ninh khép vòng tay, kéo Phương gần lại với chàng:

– Nhưng nó không dám nữa đâu. Anh đã có cách. Nó chỉ là một thằng hèn. Hành động trả thù của nó là một đánh lén.

- Anh.
- Gì Phương?
- Em về đây làm phiền anh quá, phải thế không?
- Đừng nói bậy.
- Em hỏi thật.

Ninh cười:

– Hỏi thật thì câu trả lời là không.

– Đáng lẽ em chẳng nên gặp anh nữa. Ngày trước, em có thể là tình yêu của anh, sự cần thiết của anh.

– Chúng mình vẫn thế. Với nhau.

– Anh vừa nói một câu tử tế lắm, nhưng là một câu không thành thật. Về đây, em mới biết. Em chỉ còn là sự phiền lụy của anh.

Ninh cười xòa:

– Nhưng là một phiền lụy đẹp.

– Câu này cũng không thật nữa. Cái nhìn của anh, về em, em biết, đã đổi khác.

– Anh không có hai lối nhìn.

– Anh không còn nhìn em như trước. Anh nhớ không, thời kỳ chúng mình chung sống với nhau ở một căn buồng khách sạn ở đây. Hồi đó, giây phút nào, em cũng cảm thấy cái nhìn của

anh theo dõi. Lúc em xuống phố. Lúc em từ phố trở về. Khi em đi đi lại lại trong buồng. Anh nhìn em, cái nhìn vừa làm cho em sung sướng, vừa làm cho em sợ hãi. Anh nhìn, lạ lùng. Như vừa yêu thương vô hạn, vừa tức giận vô cùng. Nhưng bằng cái nhìn đó, em biết em với anh là một ràng buộc, một cần thiết. Bây giờ...

Phương quay sang, nhìn đôi mắt Ninh, mà thuở xưa, nàng đã bao nhiêu lần khép lại, bằng những cái hôn dài, nàng nhìn đôi mắt một người, đọc thấy ở đó, sự thay đổi. Phải, nhiều đổi thay đã xảy ra, trong đó có sự đổi thay dễ dàng nhất mà cũng khó khăn nhất là sự đổi thay của lòng người. Của lòng người hay chỉ là của cuộc đời? Có lẽ cả hai, Phương không biết nữa. Chùng như, người ta sống, không ai muốn gây ra những đổi thay. Phiền phức lắm. Xáo trộn hết. Người ta thích sống lười biếng và buông thả trong những thói quen, như những dấu chân đi trên những nẻo đường quen thuộc. Đổi một địa chỉ, thay một nếp sống, bỏ một tình yêu này cho một tình yêu khác, trước hết là cái chuyện dọn nhà, xóa bỏ những dấu tích cũ, việc này bao giờ cũng phiền

phức. nhọc nhằn, ít nhất cũng làm bận tâm và cũng làm mất thì giờ.

Suy luận đưa Phương đến kết luận Không ai thích đổi thay. Người đàn bà có một tâm tính bất trắc như nàng, thực ra cũng chẳng muốn đổi thay gì hết. Vậy mà rồi đời người ta, sáng mai thức dậy, đã không còn là cái y nguyên của buổi chiều hôm trước, và ngày tới nữa rồi cũng khác biệt ở một điểm nào đó, với ngày đã qua. Thì ra, đổi thay tùy do người, nhưng chính là bởi tại đời. Cuộc đời là một dòng nước mà tháng ngày là mây bay, và thời gian là khói sương chập chờn biến hiện không ngừng, không dứt. Người ta biết thế và không làm khác được. Cảnh ngộ là định mệnh. Chỉ những mẫu người xuất chúng, những nhân vật phi thường mới làm chủ được vận mệnh, định đoạt được cảnh ngộ mình.

– Bây giờ thì sao? Ninh dịu dàng hỏi.

– Bây giờ anh tử tế với em hơn, chu đáo và khoan dung hơn. Nhưng giản dị là anh đã hết yêu em. Mắt anh nhìn em, và đôi mắt nói em không còn là một cần thiết nữa.

Giọng Phương ngậm ngùi chột đời thành vui vẻ. Nàng nắm chặt lấy tay Ninh.

– Em không giận anh đâu. Canh bạc, riêng em là người gian lận. Trả lại cho anh cái quyền định đoạt. Sáng mai, em sẽ đi khỏi thành phố này bằng chuyến xe sớm nhất, nếu anh muốn. Em sẽ ở đủ một tuần nếu anh muốn.

– Đủ một tuần. Anh muốn vậy.

Phương cười:

– Đã sang ngày thứ hai.

– Ngày thứ hai chưa hết. Tối nay, chúng mình dành cho tỉnh nhỏ này một ngạc nhiên lớn. Có một vũ trường lộ thiên ở đây. Anh sẽ đưa em tới. Mặc cho dư luận bàn tán. Thôi, bây giờ lên xe, lên xe về khách sạn cho em đủ thì giờ trang điểm.

Về tới khách sạn, Ninh mở toang mọi cánh cửa, bật đèn sáng trưng. Chàng âu yếm giục Phương thay quần áo và trang điểm, Phương nũng nịu bá lấy cổ Ninh:

– Anh cho em bao nhiêu lâu.

Ninh nhìn đồng hồ:

– Bây giờ là tám giờ. Cho em hân một tiếng.

o O o

Họ đã đưa nhau trở lại nếp sinh hoạt của những buổi tối ngày trước. « Cho em hân một tiếng » có nghĩa là Ninh cho Phương dư thừa thì giờ trang điểm lộng lẫy. Chàng muốn thế. Muốn đưa Phương thật lộng lẫy, thật xinh đẹp ra đường. Từ trong buồng tắm bước ra, mười lăm phút sau, Phương đến ngồi trước cái bàn phấn nhỏ. Ninh ngồi trên thành giường, rút thuốc lá hút, ngắm nhìn Phương từ phía sau lưng. Chàng vẫn thấy chàng yêu thích những lúc như lúc này, hút thông thả một điếu thuốc, ngồi chờ một người đàn bà tới trước bàn phấn, cho đến khi nàng trang điểm xong.

Khoảng thời gian làm đẹp trước khi ra đường, là khoảng thời gian « đàn bà » nhất của một người

đàn bà, theo ý Ninh. Trước một tấm gương, người đàn bà chẳng những bắt gặp lại được dung nhan mình, còn như tìm thấy được. toàn vẹn và tràn đầy, bản chất mình nữa. Nhìn một người đàn bà trang điểm để thấy cái thế giới, cái lẽ sống và hạnh phúc họ ở đó. Ở những cái nhỏ nhỏ, những cái xinh xinh rất thân mật và rất riêng tây. Cái bút chì kẻ lông mày, nâng niu thận trọng từng nét vờn trên vành mắt. Thỏi son ướm nhẩy. Hộp phấn tròn, với cái bông thoa phấn mỏng nhẹ. Những thứ đồ dùng cần thiết ấy xếp đặt ngay ngắn, mỗi vật có một vị trí nhất định, sẵn sàng trước tầm tay. Trang điểm bắt đầu. Làm đẹp khởi sự. Người đàn bà ngồi ngay ngắn, dịu dàng, và nét mặt lúc trang điểm có một vẻ gì trang trọng rất đáng yêu.

Đến ngồi trước bàn phấn, người đàn bà đang giận dữ đến đâu cũng thôi liền giận dữ. Ninh nghiệm thấy như vậy và không riêng gì ở Phương, nét mặt dịu dàng hẳn lại, và bằng những động tác sẵn sốc vờn múa, người đàn Bà bắt đầu thực hiện những sửa chữa và những kiện toàn cẩn thận cho nhan sắc của mình. Nhan sắc là trước hết. Không thể không có hay xem thường nó.

– Em còn nhớ không? Ninh hỏi khi Phương đã tô xong vành môi trên.

– Nhớ gì anh?

– Lần em bỏ quên những đồ “ phụ tùng » của em ở nhà.

Phương gật đầu, cười:

– Thật là một tai nạn.

– Và với anh thì là một cực hình.

– Tại anh đó.

Lần đó, Ninh đưa Phương đi chơi xa. Vé đã lấy từ chiều hôm trước. Chuyến xe đưa họ đến một thành phố ven biển khởi hành rất sớm buổi sáng ngày hôm sau. Đêm trước hai người không chịu ở nhà ngủ cho khỏe, còn la cà ở các tiệm nhảy đến gần ba giờ sáng mới về. Ngủ chợp đi một lát, lúc thức dậy, chỉ còn chừng nửa giờ để đi từ nhà ra bến. Trong vội vã cuống cuống họ sửa soạn hành lý. Quần áo, đồ dùng xếp đại vào va li. Đóng nắp va li lại, ra đến bến xe, vừa kịp. Phương

thở ra. Nhưng đến nơi, lúc trang điểm lại để đi ăn bữa cơm trưa đầu tiên của tuần lễ nghỉ mát ở thành phố ven biển kia, Phương mới kêu ầm lên là hộp đồ trang điểm của nàng đã bỏ quên ở lại.

Giá hai tỉnh không cách nhau xa lắm, có lẽ Phương đã đòi Ninh trở về lấy. Nhưng xa quá, và sự bỏ quên phấn sáp và nước hoa này đã làm mất vui rất nhiều cuộc nghỉ mát một tuần. Phương nhất định không ra khỏi buồng, lấy cớ là nàng không đi đâu mà không trang điểm. Dĩ nhiên thế nào cũng không được.

Ninh đành mặc quần áo xuống phố. Nhưng thành phố bờ biển nhỏ quá, một vài cửa tiệm chỉ bán những đồ phấn sáp lảng nhãng rẻ tiền Phương không dùng được. Chỉ vì thế đó thôi, mà một tuần nghỉ mát rút ngắn lại còn có ba ngày. Phương nhất định đòi về bằng được.

Bây giờ, Ninh và Phương hỏi nhau và cùng chưa quên chuyện cũ.

– Lạ một điều là từ đó không bao giờ em bỏ quên nữa. Mỗi lần, đi đâu xa, mở cái hộp đựng

đồ trang điểm ra, cầm lấy thỏi son, cái bút chì, em lại nhớ đến anh.

Ninh đứng lên, lại gần, đứng sát sau lưng Phương, đặt nhẹ lòng tay lên vai nàng Chàng nghịch làm rối mái tóc Phương một chút khiến Phương kêu ầm lên.

Một giờ sau, Phương đã sửa soạn xong xuôi. Ninh nhìn, thầm khen ngợi là Phương đã nắm được thật vững cái kỹ thuật tỷ mỷ và phiến hà của trang điểm. Gò má nàng phớt hồng dưới ánh đèn. Vành môi đầy, ướm át như một môi mọc khó cưỡng chống lại. Nghệ thuật nhất là ở đôi mắt. Đuôi mắt kéo ra cho hơi dài một chút, lông mày cong cong một đường nét khiêu khích bướng bỉnh, phấn son tạo cho khuôn mặt khi để trần chỉ có những nét dễ thương, một vẻ đẹp khốc liệt và rục rĩ rất người lớn.

Phương chọn một cái áo màu xanh nhạt rất trang nhã. Nàng cười:

- Màu áo anh thích.
- Em không thích sao?

– Cũng.

– Cũng nghĩa là không thích lắm, anh biết. Buổi tối hôm nay dành hoàn toàn cho em. Hãy mặc cái áo nào em thích mặc nhất.

– Nghĩa là?

– Nổi nhất, lộng lẫy nhất.

Phương không phải nghĩ ngợi lâu. Nàng bỏ liền cái áo màu xanh nhạt và thay bằng một cái màu đỏ chói, kim tuyến óng ánh.

o O o

Sự ngạc nhiên bắt đầu với kẻ khác ngay từ phút Phương khoác tay Ninh đi ra khỏi căn buồng. Vẻ đẹp kiêu hãnh và lộ liễu của Phương đập vào mắt mọi người. Tỉnh nhỏ này, ngay cả ở những ngày hội hè, đàn bà con gái cũng chỉ mặc những hàng áo trắng đơn giản, áo nâu buồn bã, áo đen kín đáo mà thôi. Phương đi đến đâu, ở đó lập tức có những mái đầu quay lại, những

cặp mắt tò mò nhìn ngắm. Ninh thản nhiên đi bên cạnh Phương. Chàng đã định tâm có gặp ai cũng mặc và xem thường mọi sự bàn tán xì xào. Ở khách sạn ra, trên đường đến vũ trường, chàng đưa Phương đi bộ trên lề đường phố chính, phố lớn nhất, đông người nhất. Điều mà Ninh đoán sẽ xảy ra, xảy ra ngay.

Một bầy trẻ nhỏ xúm xít chạy theo, kéo theo sự nhập bọn của những bầy trẻ khác. Từ trong những cửa hàng, những người con gái tỉnh nhỏ đi ra thêm cửa, mở lớn đôi mắt ngạc nhiên và thì thầm với nhau trước Ninh và Phương khoác tay nhau ung dung đi qua. Tiếng giày cao gót của Phương nện mạnh trên hè đường thành một nhịp vang vang giòn giã. Chưa bao giờ Phương cảm thấy hài lòng và sung sướng như thế. Được nhìn ngắm, có nghĩa là được khen thầm về sắc đẹp. Gây được sự ngạc nhiên, có nghĩa là nàng chưa chìm lặn, chưa phai, nàng còn là một ngôi sao chói lọi hào quang.

Đi được nửa đường từ khách sạn tới vũ trường, Ninh đứng đầu với Hoa, từ một đường

phố nhỏ đi ra. Hoa đứng lại, làm ra vẻ bất ngờ, nhưng Hoa thiếu tự nhiên khiến Ninh có cảm tưởng Hoa đã nhìn thấy chàng và Phương từ lâu:

– Kia anh Ninh.

– Cô Hoa.

Ninh bắt buộc phải đứng lại. Giới thiệu hai người đàn bà với nhau. Hai người đàn bà mỉm cười chào nhau nhưng trong cái nhìn thoáng nhanh của họ, đã có ngay sự đo lường về những cái hơn thua, những cái hơn thua ấy làm cho họ bức mình hay vui thích. Nhưng Hoa làm sao có thể bằng Phương được. Trong lúc Hoa cố gắng che giấu sự vụng về lúng túng, Phương phớt bầy hết vẻ tự tin của một nhan sắc không có đối thủ của một bông hoa đầm thắm phấn hương của một thành phố lớn, trước vẻ quê mùa thô kệch của một người con gái tỉnh nhỏ tầm thường cả ngày chỉ biết vui đầu vào những trang tiểu thuyết. Đáng lẽ Hoa nên đi ngay. Nhưng không, Hoa lại hỏi:

– Anh không về nhà ăn cơm?

– Không.

Hoa mím môi, đứng im, không tìm được câu nói tiếp. Một giây phút nặng nề lúng túng. Rồi Ninh gật đầu chào Hoa, và kéo Phương đi.

– Ai thế? Phương hỏi và nắm mạnh cánh tay Ninh đau nhói.

– Một người ở cùng nhà?

– Hừ, ở cùng nhà. Còn những người nào ở cùng nhà với anh nữa. Khai ra.

– Một bà cụ già, gần bảy mươi tuổi, đầu tóc bạc phơ, ăn chay, niệm Phật.

– Bỏ đi. Không nguy hiểm. Còn ai nữa.

– Hết.

Phương không hỏi thêm nữa. Hai người đã đến trước cái cổng sâu hút dẫn vào vũ trường lộ thiên ở phía bên trong.

Buổi tối hôm đó thật vui. Phải nhận nhan sắc Phương làm mờ át tất cả những khuôn mặt đàn bà đêm đó ở cái vũ trường tỉnh nhỏ.

Đằng sau một cái bàn nhỏ thấp thoáng bóng lá trên đầu phủ xuống, như ở ngoài sàn nhảy trống trơn lộ liễu, Ninh và Phương vẫn là cái đích tò mò nhìn ngắm của mọi người.

Màu đỏ chói của chiếc áo kim tuyến Phương mặc nổi bật giữa những màu chìm chìm nhạt nhạt chung quanh.

Một bản nhạc khác nổi. Phương hỏi:

- Nhảy nữa không anh.
- Tạm nghỉ mười lăm phút.
- Ngày xưa anh nhảy liên miên đến sáng.
- Bây giờ không phải là ngày xưa.
- Anh mệt?

– Không phải thế. Nhưng trả lại piste cho thiên hạ. Nơi chốn này không phải của chúng mình. Nhảy nữa cả tỉnh họ đổ xô tới đây xem mất.

– Thế là anh chỉ chiều em một cách có giới hạn, phải thế không. Anh sợ.

Ninh cười:

– Em lại sắp gây chuyện. Sợ gì mới được chứ?

– Cô nào đó chẳng hạn. Cô ấy thấy anh nhảy với em và sẽ không để anh yên.

– Ai?

– Thiếu gì. Cô bạn nãy chúng ta gặp. Hay một người đàn bà nào đứng đắn gấp nghìn lần em mà anh sắp lấy làm vợ.

– Anh không muốn lập gia đình.

– Không ai ở vậy suốt đời. Anh, anh cũng sẽ lấy vợ. Lúc xuống đây, em định tâm sẽ cướp lại anh bằng được. Bây giờ em đã bỏ ý định ấy. Chúng mình khác biệt nhau thật. Giữa chúng mình đã có một cách biệt nào đó, mà em chỉ thấy, thật rõ ràng, vừa đây. Khi nhảy với anh.

– Nói coi.

– Cái lỗi anh ôm em trong tay.

– Khác gì đâu.

– Khác. Cái gì chứ cái đó em tinh lắm, anh khéo léo đến đâu, anh cũng không giấu em được. Ôm thật chặt nhưng cũng là hờ hững. Anh nháy với em chăm chú, nhưng chính đầu óc anh đang để tận đâu đâu.

– Bậy.

– Anh đừng chối. Chúng mình bây giờ thích nhất là được thành thật với nhau. Trả tự do cho anh đấy. Anh không phải là sở hữu của em nữa. Chúng mình chỉ là bạn.

Ninh uống thật lâu mấy hớp rượu, làm ra vẻ thưởng thức cái ngon của một điệu thuốc lá, để khỏi phải trả lời Phương. Chàng không muốn làm Phương buồn, nên suốt buổi tối chàng đã cư xử như xưa, như một người tình thiết tha và đắm thắm. Nhưng Phương tinh thật. Chàng đã không đánh lừa được Phương, về sự dãi dằng tình cảm của chàng. Nháy với Phương, nhưng chàng chợt nghĩ đến một hình ảnh khác, mà chàng ngậm ngùi và tội nghiệp. Không ngờ nhà Sáu nghèo khổ và lâm than đến thế. Cái ngõ hẻm bẩn thỉu, rác rưởi từ đầu ngõ tới cuối. Căn nhà ổ chuột

tối tăm. Cái bàn đèn thuốc phiện của người cha mà Ninh ngửi thoảng thấy mùi á phiện bay ra từ phía trong cùng của căn buồng thiếu ánh sáng.

Sầu ra bến cân hàng hàng ngày, khiến Ninh cử định ninh nếu gia đình nàng không giàu có phong lưu, ít nhất cũng đầy đủ, sự đầy đủ của một gia đình tiểu thương. Thì ra phần lớn hàng họ cân vào bán ra là của người khác. Sầu chỉ làm thuê. Thương hại Sầu nghèo, sống chật vật và thiếu thốn, ý nghĩ ấy theo đuổi Ninh cho đến lúc chàng đưa Phương trở về khách sạn.

Có một điều Ninh không ngờ: một người đã bí mật theo dõi từng bước nhảy của Phương và chàng từ chập tối, ngay từ bài nhảy thứ nhất, mà Ninh không biết. Người đó là Trang.

o O o

Tám giờ tối, sau bữa cơm, Trang được bà mẹ chồng sai đi đòi một món nợ cũ, con nợ đã khát lần nhiều bận, muốn đòi, phải đến tận nhà. Nhà người con nợ, lại ở liền sát với vũ trường, chỉ cách một bờ tường thấp.

Khi đi theo người chủ nhà lên lầu trên, tiếng âm nhạc từ nhà bên cạnh vọng sang đã khiến Trang tò mò, ra cửa sổ nhìn xuống.

Và nàng giật mình.

Nàng đã nhìn thấy Ninh. Ninh khiêu vũ với một người đàn bà lạ mặt. Mặt Trang thốt nóng bừng.

Nàng cũng không hiểu tại sao. Nàng không phân biệt được cảm giác của nàng, nhưng hình như trong mớ cảm giác lẫn lộn ấy có thoáng một niềm ghen tức. Trang nhìn trộm, nép mình sau thành cửa sổ, xuống sàn nhảy lộ thiên, như thế thật lâu, hai mắt mở lớn, không chớp.

Ninh và người đàn bà lạ mặt tay trong tay, chân nương chân, lướt theo âm điệu, như họ đang dẫn nhau đi vào một thế giới nào ở ngoài cái thế giới tầm thường tiêu tụy của nàng, người đàn bà lộng lẫy, người đàn ông ấy trẻ trung, còn nàng, nàng nghĩ thầm, nàng chỉ là một người đàn bà tỉnh nhỏ quê mùa, nhỏ mọn như hình ảnh cái bể non bộ ở khoảng sân sau kín khuất.

Món nợ mà bà Quảng Hưng sai nàng đến đòi, được thanh toán một phần. Phần còn lại, con nợ năn nỉ xin khất tháng sau trả nốt. Đáng lẽ Trang về ngay. Như nàng vẫn như thế, đi đâu cũng mau mau chóng chóng về nhà. Lần này trái lại. Trang không sao dời được chỗ nàng nhìn trộm. Sàn nháy phía dưới kia thu hút tầm mắt và thần trí nàng như một thỏi nam châm.

Ninh và Phương đã bỏ về rồi mà Trang còn đứng đó. Nàng bàng hoàng cả người. Hình như ở nàng có một đổi thay ghê gớm. Hình như ở nàng có một con người mới mà chỉ lúc này nàng mới khám phá thấy. Một cuộc sống yên ổn, những ngày tháng phẳng lặng như một hồ thu, được tiếng thơm là một nàng dâu hiền thực, để làm gì? Một thảm kịch mới từ từ vén màn, bi đát nghìn lần hơn tấn thảm kịch lỡ duyên đã nhận chìm vào lãng quên.

Hồi chồng nàng bỏ đi, cũng là lúc Trang giam cầm nàng trong một niềm kiêu hãnh cách biệt. Thả mái tóc tuôn dài thành suối, ngồi nhìn những vì sao trời trên sân thượng một mình, không ra

đường, không giao thiệp, không thềm lưu tâm đến một người đàn ông nào, đó là những biểu tỏ ở Trang của một niềm kiêu hãnh kín thẳm và đau đớn.

Nàng sống, sạch sẽ, óng chuốt như một đồ vật quý. Nàng là cái ghế gụ chạm trổ con rồng con phượng kê ngay ngắn giữa phòng khách, trên một nền đá hoa nhẵn bóng như gương. Là cái lọ Giang Tây gia bảo đặt trên mặt tủ chè. Là con cá vàng dài các bơi lội ung dung thư nhàn trong lòng cái bể non bộ. Là bà hoàng riêng ở một cung cấm, xa xôi vô chừng với cái vùng thân thể bụi bặm bên kia những bức tường thâm nghiêm.

Bây giờ, cả một thế giới tan tành sụp đổ. Niềm kiêu hãnh sụp đổ theo. Nàng đứng đây làm gì? Tại sao nàng lại nhìn trộm như vậy? Nàng đã ghen? Trang lắc đầu, xua đuổi ý nghĩ quái gở khỏi đầu óc. Vô lý, không thể như thế.

Một ý nghĩ so sánh nổi lên. Với người đàn bà mặc áo kim tuyến óng ánh ban nãy đã tình tứ đặt mái tóc vào khoảng trũng của bờ vai Ninh, tấm thân óng ả khát khao trong tay chàng ghi

chặt. Trang thấy nàng thua thiệt đủ điều. Chẳng có hào quang. Phai mờ ánh sáng. Đã già hơn còn quê mùa hơn. Nàng nghĩ nàng chẳng biết gì hết.

Từ một bước khiêu vũ, đến cách thức đặt mái tóc vào vai một người đàn ông, sao cho thật đẹp và thật nồng nàn. Chọn một hàng áo, một kiểu tóc, Trang cũng không biết. Bảo nàng khoác tay một người đàn ông đi giữa hè đường, chắc Trang cũng không biết khoác tay thế nào cho tự nhiên.

Làm bếp, may vá, thu dọn nhà cửa. Đêm đêm lên sân thượng ngắm những vì sao rụng tàn. Chiều chiều ngồi bên thành cái bể non bộ, và mơ màng. Làm một mâm cỗ. Sửa soạn một ngày giỗ. Trang chỉ biết có thế. Thế là nhiều. Nhưng thế chưa đủ. Phải biết tạo mình thành một nguồn ham muốn, một mê mẩn cho bất cứ người đàn ông nào lãng vãng tới gần.

Thật khuya, nàng mới về tới nhà. Lủi thủi. Buồn rầu. Mẹ Ninh đã ngủ. Nhưng bà Quảng Hưng còn thức. Tiếng gõ mõ, tụng kinh đều đều. Những âm thanh thoát tục rơi vào lòng đêm sâu thẳm. Và mất hút.

Trang phải chờ mẹ chồng tụng kinh xong.

– Con đi đâu về muộn vậy?

Trang mím môi nói dối:

– Chờ mãi người ta mới trả ạ!

– Trả hết.

– Họ xin khất đến tháng sau trả hết.

Bà Quảng Hưng lẩm bẩm nói những điều không hay về người con nợ lần khần. Đêm đêm, ngồi trước bàn thờ Phật, với bà Quảng Hưng chỉ là một dọn mình, cho riêng bà, để về với một thế giới mà bà ngỡ sợ, kính trọng, và không biết sẽ được dành một số phận nào.

Trang có chuyện buồn phiền riêng, nên thái độ của bà mẹ chồng khắc nghiệt làm nàng bức mình. Những đêm như thế này, Trang thường ngồi nói chuyện với mẹ chồng một lát.

Chuyện con cái. Chuyện cửa nhà. Đêm nay, nàng xóa bỏ cái thói quen đã bao nhiêu năm thành nếp. Trang lên thẳng buồng riêng.

Đến trước cửa phòng nàng. Trang toan mở cửa lại thôi. Tâm hồn nàng bất chợt lại đã dấy lên thành một biển xôn xao trăm muôn ngọn triều ngậy ngất. Sự thư thái bình tĩnh ở Trang không còn nữa. Cảnh tượng Ninh còn trong tay người đàn bà lạ mặt ám ảnh Trang từ lúc này, mặc dầu nàng muốn xô đuổi nó đi. Tôi mâu thuẫn và tôi vô lý. Tôi không hiểu được tôi nữa. Tôi điên. Tôi điên. Trang ghé đầu vào thành cửa. Đầu óc nàng tối đen. Tối đen như vực. Đầu óc nàng tan nát. Tan nát như đời nàng.

Một lát, Trang ngẩng đầu, quay trở lại. Trên thành lan can, một vết ánh sáng nằm sóng soài tự bao giờ. Đêm nay trăng sáng. Đĩa ngọc treo cao một trời vắng vặc. Bằng những bước chân rất đổi bâng khuâng, Trang thần thờ đến đứng cạnh lan can nơi có suối trắng trên trời rớt xuống. Trăng đọng trên mái tóc, đùa trên vai áo. Một gò má nàng phơn phớt ánh trắng. Một cánh tay nàng ánh trắng nhể nhại. Trăng đẹp để làm gì? Đêm thơm hương, đêm ảo huyền, đêm thức tỉnh những niềm rạo rức, và Trang chỉ thấy nàng lạnh lùng, cô đơn và khổ sở nhiều hơn. Một cuốn

tiểu thuyết nào đó, không nhớ, chỉ nhớ Hoa cho mượn và nàng đã đọc vào một đêm thao thức không ngủ, đã nói đến một cảnh tượng thần tiên dưới một đêm trăng đẹp như trăng này. Người đàn bà đứng một mình, trong vườn.

Đêm xuống. Nàng đứng dưới những bóng lá dày và nàng đợi chờ. Trăng bắt đầu lên. Đĩa ngọc từ chân trời đi dần lên đỉnh trời. Khắp thế gian, xanh màu trăng sáng. Bóng tối trong căn vườn mất dần. Qua những kẽ lá, trăng rót xuống. Những lối đi thấp thoáng bóng lá bóng cành.

Trong im lặng huyền ảo, bỗng một tiếng động nhẹ, như một thân cỏ cựa mình.

Người đàn bà nhìn về phía bên kia con đường nhỏ thấp thoáng bóng trăng. Mắt nàng sáng lên. Nàng mỉm cười hồi hộp và sung sướng. Chàng đã tới. Nhà hai người ở sát kề nhau, cách một khoảng vườn, một hàng rào. Thuở nhỏ, họ học cùng một trường, đi chung một ngõ, tay cầm tay mà bước hết cả thiên đường ấu thơ, nhưng lớn lên, chàng bỏ đi xa, và từ đó, đêm trăng nào của nàng cũng là những đêm trăng chờ đợi.

Nhiều năm tháng trôi qua tự một buổi lên đường. Chàng ở chân mây hay ở cuối trời? Những người đàn bà xú lạ, đầm thắm hơn, nồng nàn hơn đã cướp mất chàng, chàng đã lãng quên người xưa hay kỷ niệm cũ còn thơm hương trong trí nhớ? Đó là những câu hỏi nàng đặt ra, lúc thần thơ ngoài ngõ trúc, ném tầm mắt lên mặt đê cao, chỉ để thấy ở đó trời trong xanh và mây trời bay, lúc cúi thủi trong vườn, hồn nhớ nhung, trăng là một vầng trăng thương nhớ.

Nhưng đêm trăng nào nùng cũng phải tới đúng đó, dưới bóng cây kia, là nơi hai người đã đứng với nhau đêm cuối cùng, trước khi chàng lên đường. Chỗ đứng, đêm trăng là niềm hy vọng độc nhất của đời nàng. Chàng đã ân cần:

- Anh sẽ trở về.
- Anh đừng đi.
- Người đàn ông lớn lên phải vào đời.
- Ở đây không là cuộc đời anh sao?
- Ở đây chỉ có tuổi nhỏ và kỷ niệm.

– Rồi những phương trời xa sẽ đánh lạc đường về, và em sẽ héo hon mà chết.

– Em phải tin.

– Em lo sợ vô chừng.

– Anh muốn em phải tin. Yêu là tin tưởng. Chúng mình sẽ gặp lại nhau ở đây, cũng một đêm trăng sáng như đêm này. Anh sẽ trở về giữa tuần trăng đoàn viên đẹp nhất. Em sẽ đứng ở đây, áo trắng tinh khiết và đơn sơ. Khi anh nhìn thấy em, anh sẽ có cảm tưởng như em vẫn đứng đó, đã từ bao nhiêu năm, em là một bông hoa không tàn, sự thủy chung vĩnh viễn.

Nàng lo sợ. Sợ trời nắng, trời mưa. Sợ cuộc đời đổi thay và lòng người dâu biển. Nhưng nàng yêu, yêu kín thắm mãnh liệt, nàng nhớ lời chàng dặn một đêm trăng, cho nên đêm trăng nào nàng cũng tới đây và cũng đợi chờ chàng.

Đêm nay, đêm ảo huyền thơm, đêm kỳ diệu đẹp, chàng đã trở về, bước đi làm động bờ cỏ ngủ, bước đi mang hạnh phúc, và nàng đứng đó, tê liệt

trong một niềm rung động muốn cất lên thành tiếng cười, tan thành nước mắt.

Một cánh tay trần nhể nhại ghì chặt lấy một vòng gáy. Hai hơi thở trộn lẫn. Cái hôn bản bật, chịu không được nữa sự cực điểm nồng nàn.

Trang đưa cả hai bàn tay lên ôm mặt. Nàng vật mình nằm sấp xuống. Và òa khóc.

Tiếng khóc không thoát đi. Nó ở đó, lẫn với tan nát tâm can, đầm đìa nước mắt. Nó ở đó, lẫn với mặt gối nhàu nát và đêm tối không cùng. Nó ở đó, không có lối thoát, như một thảm kịch vướng rớt trong lòng một ngõ cụt, bức tường chắn ngang cao ngất. Trang phá vỡ được bức tường, và không nhìn thấy gì ở phía bên kia. Trong niềm đón đau quần quại, còn chen lẫn một niềm tủi hổ của người đàn bà không còn thấy nàng có gì nữa để được quyền kiêu hãnh.

Tiếng khóc nguôi dần. Như một con vật bị thương, Trang chống một tay, cố gắng ngồi dậy. Nàng lau nước mắt, định thần trong bóng tối.

Bên cạnh nàng, hơi thở của đứa nhỏ điều hòa cho biết nó đã ngủ thật say. Trẻ thơ sung sướng biết bao nhiêu. Chỉ có người lớn là khổ sở.

Giấc ngủ đến với đứa con dễ dàng bao nhiêu, đến với người mẹ khó khăn bấy nhiêu. Trang lại thở dài. Nàng cố định thần, nhưng mọi ý lực tuyệt vọng lúc này đều vô ích. Người ta sống có những lúc như thế, không tự chủ được, lạc lõng trong một biển sương mù, đi tới những hành động kỳ quái.

Một sức mạnh vô hình thúc đẩy nàng mà Trang không cưỡng chống được.

Hơi thở dồn dập, toàn thân nóng bỏng, mắt mở lớn, nhưng không nhìn thấy gì hết. Trang rời khỏi giường đi ra. Trăng lúc này đã lặn, vệt sáng xanh biếc trên thành lan can đã biến mất.

Gió thổi đầu đỏ, dào dạt trên bờ mái dọc theo những vì tường. Cái áo nàng mặc mỏng quá, Trang đưa hai cánh tay lên, che lấy bộ ngực đầy nàng có cảm tưởng như để trần trong bóng

đêm. Lần từng bước một, những bước chiêm bao hững hờ, những bước thần thờ vô định, và vẫn bị thúc đẩy bởi sự thúc đẩy kỳ quái vô hình đó, Trang đi dần sang phía buồng Ninh.

Cánh cửa buồng Ninh chỉ khép hờ. Trang mở nhẹ, lách vào. Nàng đứng lại trong khoảng khắc trước vùng tối đen hoa mắt. Đêm nay, Ninh không có nhà, căn buồng trống không. Trang biết như vậy, nhưng bầu không khí nín thình chung quanh cũng làm cho da thịt Trang nổi gai lên. Hình như trong bóng tối này vẫn phảng phất thứ hơi người đặc biệt của người đàn ông để lại. Quay trở ra! Một tiếng gọi vang lên trong đầu. Nhưng Trang không chịu tuân theo tiếng gọi của lẽ phải và sự sáng suốt ấy nữa. Nàng đã nghe nó, nhiều quá. Gần hết một đời người. Lần này thì thôi, những phút sống xin dành cho điên cuồng và mê hoặc.

Trang đứng lại. Nàng vừa đụng đầu gối vào một vật cứng chắn ngang. Đó là cái thành giường. Một luồng điện ấm áp truyền lan cùng khắp thân

thể người đàn bà run rẩy, sự đụng chạm vô nghĩa, lúc này, Trang đang ở giữa một tâm trạng mê loạn khác thường, đến với Trang như một ve vuốt táo bạo và đột ngột. Nàng nhắm nghiền mắt lại. Rũ xuống. Hứng chịu sự ve vuốt dấy lên bằng tưởng tượng, như một ngọn lửa bùng bùng. Suốt một đời xuân, hết một tuổi hoa, Trang chỉ nằm ở chiếc giường của nàng, trong căn buồng riêng của nàng, như một thế giới hoàn toàn kín. Nàng chưa từng đứng như thế này, một mình trong một căn buồng đàn ông. Nàng chưa từng nằm xuống bao giờ trên mặt đệm xa lạ. Và Trang buông người, ngã xuống.

Chỗ chàng nằm là đây, đêm đêm. Nàng ở đây, phút này, trên dấu vết thân thể chàng nằm. Trang rên lên một tiếng nhỏ, trong cổ họng. Da thịt nàng chỉ còn là một khối rung động kỳ lạ. Sự ve vuốt vô hình mà mãnh liệt. Trang nằm im một lát như thế. Miệng nàng mở hé. Hơi thở đứt quãng. Rồi nàng lê dần vào tới giữa giường. Nàng nhích dần lên cho tới khi mái tóc nàng đặt

ngay ngắn trên một mặt gối. Chưa từng bao giờ lại ngây ngất như thế. Trang vòng cánh tay, ôm lấy chiếc gối như ôm ghì lấy một mái đầu.

Men say bốc lên, thần trí lảo đảo. Trang nằm trên một vũng hoa tưởng tượng, và trôi đi. Ánh trăng huyền hoặc, trong khi vườn tình tự của cái thế giới tiểu thuyết mộng tưởng hiện ra. Những người tình ôm chặt nhau, nghe đêm im lặng trườn mình như một con rắn. Con rắn đen nhẩy. Trang ghì chặt cái gối gần nàng hơn nữa.

Nàng mơ hồ nghĩ được là nàng phải ngồi dậy, mau mau trở về buồng nàng. Nhưng ý nghĩ ấy thấp thoáng và chìm dần. Trang mỉm cười trong niềm hoan lạc tưởng tượng « lạ lùng quá đời ». Nàng chỉ còn nghĩ được thêm một điều: « Tôi đang ở trong buồng một người đàn ông. Tôi đang ngủ trên một mặt đệm xa lạ, Thật là ngây ngất. Thật là dễ chịu ».

Rồi Trang mỉm cười một lần nữa và ngủ thiếp đi.

Trang ngủ thật. Giấc ngủ chập xuống, ngoài ý muốn của nàng. Trang đã ngủ, trên giường Ninh, ân ái với một hình bóng, làm tình với tưởng tượng.

Đêm lắng sâu hơn nữa. Trời sáng dần.

CHƯƠNG MƯỜI

Trời đang sáng dần ngoài hành lang khách sạn. Một tiếng động nhẹ trên thảm cỏ ngoài vườn. Phương thức giấc. Nàng cựa mình và theo một thói quen sau bất cứ một giấc ngủ nào. Phương đưa tay sang bên cạnh. Nàng đụng phải một cánh tay đàn ông và nắm chặt lấy. Ninh nằm thẳng, hơi thở đều hòa. Nét mặt chàng thư thái phẳng lặng, hiện lên lơ mơ trong bóng tối chưa tan của căn buồng đóng kín. Phương chống tay, nhìn chăm chú. Nàng thích nhìn Ninh, những lúc chàng ngủ. Lối ngủ của chàng rất bình yên. Giấc ngủ chàng thật đẹp. Những người đàn ông khác, sao họ ngủ xấu đến thế. Khi họ thiếp đi là lúc tất cả những đường nét nhăn nhúm khổ đau hiện hình lên nét mặt, nó giống như một mặt nước, lúc lắng lại chính là lúc những vẩn đục từng lớp dềnh lên.

Những người tình một đêm không đếm hết và nhớ hết được của Phương, nhiều kẻ, nửa đêm thức giấc nhìn họ ngủ, Phương nhắm mắt chỉ muốn đập một cái thật mạnh cho lăn xuống gầm giường. Người ngủ mà như một con vật ngủ. Tay chân co quắp. Mặt mũi méo mó, Mắt trợn trừng trợn trạc. Hơi thở mệt nhọc, thỉnh thoảng lại ú ở những lời mê sảng rợn người. Giấc ngủ đẹp, Phương nghe nhiều người nói, là phản chiếu cho một tâm hồn bình yên không tội lỗi. Có lẽ như thế, với Ninh. Bao giờ chàng cũng nằm ngửa, thật thẳng, một bàn tay để trên người, nét mặt bần bật như thoảng một nụ cười không dứt. Nhớ những ngày chung sống với nhau, nửa đêm tảng sáng thức dậy, sự có mặt của Ninh bên cạnh bao giờ cũng đem lại cho Phương một cảm giác thật yên tâm.

Sự yên tâm đó, không còn nữa, Phương nhủ thầm và cố ngăn giữ trong lòng nàng một nguồn xúc động. Sắp chia tay rồi. Đêm nay là đêm cuối cùng, và đêm cuối cùng đã tàn cho một ngày mới lên đánh dấu một khởi hành và một chia tay.

Buổi tối hôm qua, Phương đã đi chơi với Ninh lần cuối cùng trước khi vĩnh viễn giã từ tình nhỏ. Nàng đã mặc màu áo Ninh yêu thích nhất. Làm đẹp để vui lòng chàng. Ngoan ngoãn, tươi tỉnh, không một lần nào gây chuyện, để vui lòng chàng. Một bữa ăn chia tay, mà nàng đã uống rượu, hơi men làm phớt hồng gò má.

Ninh chiều nàng, lại đưa nàng đến tiệm nhảy lộ thiên. Những bản nhạc nàng nghe, âm điệu nào và lời hát nào cũng như nói đến sự xa nhau, âm thanh nức nở những ý tình thương nhớ. Nàng nhảy, ôm lấy chàng chặt hơn, mái tóc nàng tỳ lên bờ vai chàng nặng hơn, cái nhìn im lặng nhưng tràn đầy đắm đuối.

Ninh hiểu. Bao giờ chàng cũng hiểu. Nàng yêu chàng, nếu đích thực đó là yêu, cũng vì thế, chỉ một thoáng biểu tỏ nửa vời ở nàng là chàng hiểu ngay. Chàng đáp lại cử chỉ âu yếm của nàng. Nhưng đồng thời chàng đã ngăn nàng lại bằng một tiếng gọi nhỏ.

– Phương.

- Em không cứng rắn được như anh.
- Chúng mình đã có một giao ước.
- Quên rồi.
- Em nhớ em không quên.
- Xé.

Nàng đã định thế thật? Xé vụn giao ước một tuần gấn nhau thành muôn ngàn mảnh nhỏ. Ở lại. Chiếm đoạt chàng bằng được, dù chàng muốn hay không. Chàng mỉm cười không nói gì hơn là lại gọi tên nàng, thật nhỏ: « Phương ». Thế là đủ. Chưa từng một người đàn ông nào có thể bắt buộc nàng nghe theo y một điều gì.

Nhưng Ninh chỉ cần gọi tên nàng, thật nhỏ, mỗi khi nàng vượt khỏi một giới hạn làm quá một cái gì, là nàng thôi ngay. Tiếng gọi của chàng đối với Phương, bản chất ngỗ ngược, không ngờ lại có một sức mạnh thật hữu hiệu. Phương thua rồi. Nàng vẫn thua.

- Em chỉ thua mình anh.

– Em không thua anh. Cũng không thua ai. Chúng ta chỉ thua cái tử tế, cái thành thật,

Bao giờ câu chuyện cũng kết thúc như thế. Như nó đã kết thúc đêm qua, khi Ninh đưa nàng đi bộ trở về khách sạn. Đêm lạnh vừa. Lòng phố có sương lan chập chờn xanh biếc. Chung quanh hai người là đêm êm ái thú vị thời tiết dịu dàng và nhung lụa của mùa thu. Phương đi thật sát bên Ninh, tay luôn trong tay chàng.

Điện đường từng quăng một, lại đánh nhòa hai bóng họ vào nhau. Phương đưa mắt nhìn sang hai bên, những căn nhà tiêu tụy. Những phố ngang chật hẹp. Những ánh điện vàng yếu. Tỉnh nhỏ có gì lưu giữ được Ninh ở trong vòng tay tầm thường của nó?

Phương đặt câu hỏi. Và nàng không trả lời được. Đời Ninh, có những khía cạnh, những địa hạt, nhiều chiều sâu, vượt khỏi sự hiểu biết của nàng. Cuối cùng, Phương trở lại với cảm tưởng này: thực ra không có gì lưu giữ được Ninh hết. Kể cả nàng.

Chỉ là cái việc chàng đã ra khỏi một quá khứ, chàng đã đi thật xa khỏi quá khứ đó, chàng không muốn quay trở lại. Chàng không muốn. Chàng đã định thế. Chàng không muốn. Và trời cũng không thay đổi được quyết định của chàng. Thế thôi. Sự thật là thế đó mà thôi.

Sự im lặng kéo dài cho đến khi hai người về tới khách sạn. Thật là một đoạn đường kỳ thú. Thơ mộng trong bước chân. Dịu ngọt chảy thành một dòng suối ngọt ngào trong không khí về đêm trong vắt.

Rồi đêm cuối cùng bắt đầu. Ý nghĩ về một chia xa xảy đến vào buổi sớm mai, đã khiến cho những giờ phút cuối cùng có nhau càng thêm muôn phần đắm thắm. Thêm một lần nữa, trong tay Ninh và chỉ trong tay Ninh, Phương thấy nàng đổi khác. Cánh tay Ninh, đêm ân ái với Ninh bao giờ cũng là một nhiệm màu.

Những nụ hôn, những cử chỉ âu yếm của Ninh như một trận mưa đầu mùa tắm gội và làm mất đi ở Phương những bụi bặm lớp lớp phủ lên

cuộc đời nàng tự thuở thiếu thời đã ném mình vào mưa gió.

Bây giờ, đêm đang hết, trời đang sáng, anh đang ngủ, em chống tay nhìn anh bần bật, em yêu anh, hình như thế, có phải thế là em yêu anh không, phải, em đang muốn khóc đây, em đang muốn khóc tức là em đã yêu anh, em thấy chúng mình thật gần nhau mà cũng thật xa nhau. Hai cuộc đời. Hai con đường. Hai chân trời. Hai số kiếp. Và không gì thay đổi được. Không bao giờ anh thuộc về em hết. Ý nghĩ chiếm đoạt anh vĩnh viễn chỉ là một điên cuồng.

Phương gục đầu vào ngực Ninh thật lâu. Nàng nhắm mắt lại. Phải can đảm và bình tĩnh lắm, người ta mới坦然 nhiên được với chia cách. Phương thở dài, một hơi thở thật dài. Đoạn nàng khẽ gọi:

– Anh.

Ninh đã tỉnh. Chàng vòng tay ôm ngang lưng Phương. Phương chợt thấy ấm áp hẳn lên, ấm áp từ thân thể đến tâm hồn.

- Dậy sớm thế?
- Anh ngủ ngon quá.
- Ngủ nữa đi.
- Em phải sửa soạn.

Ninh nghiêng đầu nhìn đồng hồ:

- Còn hai giờ nữa xe mới chạy.

Phương cười:

– Anh vẫn bảo hai giờ không bao giờ đủ cho em sửa soạn.

– Đúng. Nhưng nằm đây với nhau mười phút nữa. Anh hỏi cái này đã.

- Hỏi đi.
- Em có giận anh?

Phương đáp, thành thực:

- Em không biết.
- Đừng bao giờ chúng mình giận nhau.

– Em cũng nghĩ như thế.

Ninh vuốt nhẹ mái tóc Phương:

– Không bao giờ anh quên em.

– Nhớ em mãi, như một kỷ niệm?

Ninh dịu dàng lắc đầu:

– Hơn một kỷ niệm. Như một phần đời sống mà anh đã sống qua và không bao giờ ân hận. Em cũng thế. Chúng mình phải giống nhau. Những cái chúng mình đã sống với nhau chúng mình giữ mãi và không bao giờ ân hận. Em thấy như thế không, anh thấy như vậy đó, chúng mình xa nhau như thế này đẹp hơn. Chúng mình vẫn còn mãi một cái gì đẹp. Kéo dài, chúng ta không có thêm được gì, lại phá vỡ tan tành cái đã có.

Ninh ôm Phương một lần nữa, thật chặt. Đoạn chàng ngồi dậy dìu Phương ra khỏi giường. Cả hai cùng cố gắng tạo một bầu không khí vui vẻ cho tới khi Ninh xách va li cho Phương, cầm tay nàng đi ra.

Hai người đi trên con đường giữa vườn. Phương nắm tay ra hiệu cho Ninh nhìn về phía cuối vườn. Thằng con trai lão chủ khách sạn đứng trên thềm cửa, ngó theo bằng cặp mắt căm tức. Nó định trả thù. Nhưng nó đã thất bại. Nó đã gặp phải một người khách trọ khác hẳn những khách trọ đã đến ở khách sạn từ trước. Từ nay, nó không còn dám hỗn xược đột nhập vào buồng đàn bà nữa.

Ra tới bến xe, nắng bắt đầu dấy lên. Ninh trao va-li của Phương cho người lơ. Hai người nhìn nhau, yên lặng. Rồi Phương hỏi:

– Liệu chúng mình còn gặp lại nhau?

– Tại sao không?

– Em đã sống với anh một tuần lễ thật đẹp. Hôn em đi.

Ninh ngượng ngùng chưa kịp làm theo, Phương đã rất tự nhiên ôm chặt lấy chàng. Nàng hôn chàng, tự nhiên trước đám đông, như buổi chiều nàng mới tới. Đám trẻ thơ đứng xem xét chung quanh, mở lớn những cặp mắt tò mò.

Xe lăn một vòng chậm, và từ từ rời bến. Phương thò tay ra vẫy. Ninh chỉ kịp nhìn thoáng thấy cặp môi Phương hé mở như phác nhẹ một nụ cười từ biệt. Đôi mắt Phương, đôi mắt chàng từng nhiều lần gọi đùa là hai vì sao chiếu sáng vòm trời niên thiếu của chàng, đã lấp sau cặp kính râm Phương vừa đeo lên, cặp kính tạo cho nét mặt nàng một vẻ gì xa lạ.

Ninh giơ tay vẫy lại. Chàng lặng người đi trong khoảng khắc. Chia tay nào và người từ biệt nào cũng gây được ở Ninh không ít thì nhiều những băng khuâng xúc động. Trước kia, không bao giờ Ninh nghĩ tới điều đó. Nhưng phút này chàng linh cảm và linh cảm chắc chắn hơn nghìn lần sự thật. Và cũng chẳng hiểu tại sao lại như thế, là không bao giờ nữa chàng và Phương còn gặp nhau, cho dầu là tình cờ, cho dầu một trong hai người còn muốn tìm gặp lại. Không, lần này khác, lần này là lần cuối.

Với chiếc xe đang từ từ rời bến đưa Phương ra khỏi vùng trời của những mái nhà bình yên

và những con đường cỏ mọc này, một tấm màn nhung đã phủ xuống. Một quá khứ khép đóng và mất hút hoàn toàn. Rải rác trên con đường dài thăm người đi, đi từ bình minh tới hoàng hôn đời mình, là những nắm mồ đỏ mang tên là kỷ niệm.

Kỷ niệm. Kỷ niệm là một hiện tượng lạ lùng. Vừa là một cần thiết vô chừng. Lại vừa là một vô ích rất mực. Không ai có thể chỉ sống thuần bằng kỷ niệm. Phương cũng thế, và tôi cũng vậy, Ninh băng khuâng nhủ thăm rất lâu, về sau này, một đêm không ngủ nào đó, một chiều mưa phùn nào đó, anh và em, chúng mình lại chợt nhớ đến nhau. Đặt câu hỏi về nhau. Anh ở đâu. Em như thế nào. Anh đã có vợ? Em đã có chồng? Người thân yêu tưởng đã có thể cùng nhau ăn đời ở kiếp, bây giờ hạnh phúc như châu báu, đầy tay, hay bất hạnh như một cái lưới tối đen phủ kín mái đầu? Sống, có những khoảng thời gian mơ màng như vậy. Khi người ta đốt một lò trầm, để thấy hiện hình trong khói biếc, những kỷ niệm đã xa vời còn phảng phất hương thơm. Chúc Phương may mắn. Chúc Phương sung sướng. Chúc Phương

xinh đẹp. Qua ý nghĩ cuối cùng này gửi cho Phương đã xa hẳn trên một con đường ngoài vùng trời tỉnh lẻ thu nhỏ, Ninh chợt cảm thấy chàng cô đơn.

Chàng đứng đó một mình giữa bến xe. Phương đến rồi Phương đi, sự chia tay thỏa thuận minh bạch và rõ ràng, nhưng chia tay nào cũng bỏ lại sau nó một khoảng trống lớn. Phương, ánh mắt nghịch ngợm. Cái nhìn ngỗ ngược. Những cử chỉ thơ ngây là một mâu thuẫn khó hiểu, với những hành động liều lĩnh. Phương. Phương của màu áo kim tuyến rực rỡ dưới ánh đèn, của điệu Boston xa vắng mất hút, của những lần trao hôn tự nhiên giữa đám đông, của những nét đẹp lộ liễu rất tây phương, và của sự có mặt một tuần làm náo động cả đời sống lặng lẽ tỉnh nhỏ. Phương của những phiền hà và những rắc rối nữa. Mẹ chàng tới. Bà giận và đã bỏ về ngay sáng sớm ngày hôm sau. Người mẹ không tha thứ được cho đứa con cái tội dám vắng nhà đến khách sạn ở với gái đúng ngày bà từ xa tới. Đút hai tay vào túi quần, Ninh lững thững ra khỏi bến xe.

Đêm. Vòm trời là hình vòng cung bát ngát trên đầu. Những chùm sao sáng lung linh, và vòm trời là một tấm thảm dệt bằng hào quang từng dải, từng miền lấp lánh. Tỉnh nhỏ ở dưới chân. Thấp thoáng những long đường hiện ra, dưới những chùm lá. Một vài bóng người hiện ra và âm thầm mất hút sau những vì tường. Một chiếc xích lô lăn qua, xe lăn êm không vọng lên một tiếng động nhỏ.

Trang nhắc chiếc ghế, Hoa vừa đứng lên, kéo lại gần, duỗi dài hai chân trên ghế, tựa hẳn lưng vào thành tường. Nàng thở ra một hơi dài khoan khoái. Khoảng sân thượng tràn đầy hơi lạnh của đêm khuya, phút này chỉ còn nàng. Suốt một tiếng đồng hồ, nàng đã kiên nhẫn chịu đựng những lời nói vô duyên và những câu hỏi lảm cẩm của Hoa. Bây giờ Hoa đã đi xuống. Và Trang vui mừng như rũ thoát được một gánh nặng đè trên vai.

Ngồi một mình, nhìn lên trời cao, ngó xuống tỉnh nhỏ dưới chân nghĩ ngợi không đâu là một cái thú buồn, nhưng là cái thú duy nhất và cuối cùng mà Trang không muốn đánh mất. Nhớ đêm nào, Ninh đã lên đây. Chàng đứng dựa lưng vào thành tường, khuôn mặt chàng lơ mơ in lên nền trời cao. Hai người đã nói chuyện thật lâu khi các nhà và chung quanh đã chìm đắm hoàn toàn vào tĩnh mịch.

Nói những chuyện gì? Không nhớ nữa. Chỉ nhớ đêm đó Trang thấy thật ngọt ngào, trời sao đêm đó Trang thấy thật đẹp, và lòng nàng náo nức như có một niềm hân hoan thâm kín reo vui. Bây giờ? Bây giờ khác?

Luôn mấy hôm nay, Trang tránh mặt Ninh. Những lúc chàng từ cửa hàng ngoài bến trở về, nàng ở trong buồng riêng, đóng cửa lại. Bữa ăn, không tránh nhau được. Nhưng Trang ngồi xa hơn, tận đầu bàn là chỗ ngồi hầu như vẫn được dành riêng cho ông giáo Điền. Lúc ăn, Trang ăn thật mau, đầu cúi xuống, không góp tiếng vào câu chuyện mọi người.

Từ phía cầu thang, một tiếng động nhẹ nổi lên.

Trang giật mình quay lại.

Sân thượng tối thẫm. Trang nhú mắt lại. Nàng không nhìn thấy gì hơn là màu trắng cái áo ngắn nàng mặc lơ mờ trong bóng tối. Một giây hồi hộp. Rồi trong bóng tối dầy đặc hoa mắt, một chấm lửa cháy lên. Chấm lửa của một điều thuốc.

Ninh đứng lại. Chàng đã biết Trang ở trên sân thượng. Chàng đành hắng cho Trang khỏi bất ngờ. Hoa vừa đi xuống. Ninh ngồi trong buồng, tắt đèn, nhưng mở cửa sổ nhìn ra. Thấy bóng Hoa đi qua, chàng cẩn thận chờ cho Hoa vào buồng, đóng cửa lại, mới từ buồng chàng nhẹ bước đi ra.

Đêm nay, chàng cảm thấy sự cần thiết phải làm cho sáng tỏ, cùng với Trang, nhiều điều, mà nếu chưa rõ rệt, có thể đưa tới những hiểu lầm đáng tiếc. Thái độ Trang mấy hôm nay khác lắm. Ninh nhận thấy ngay sự khác lạ đó. Điều này, Ninh không muốn kéo dài. Với Sầu, với Hoa, hay với

Phương, thái độ nào cũng được, hiểu lầm cũng chẳng sao. Riêng đối với Trang, chàng muốn, và chàng vẫn hằng mong ước như thế, là hai người phải thẳng thắn và thành thật với nhau đến tận cùng. Liên hệ giữa một người và một người, cái tốt đỉnh đáng quý, cái sáng ngời tốt đẹp nhất của nó là sự thành thật. Biểu tỏ lòng quý trọng chân thành, không thể bằng những xảo thuật, những bề ngoài giả dối. Cho dù sự thành thật có thể gây ra những hậu quả không hay. Nhưng không thành thật với nhau là xem thường nhau.

Ninh khoan thai lại gần chỗ chàng thoáng nhìn thấy cái tảng trắng mờ mờ của áo. Như lần trước, Ninh đứng ngả người vào thành tường. Như lần trước, cũng ở một góc sân thượng vắng khuất này, dưới vòm trời đêm lấp lánh sao, trong tịch mịch hoàn toàn của đêm khuya. Trang và Ninh cùng im lặng. Họ cùng nhìn xuống thành phố nhỏ bé âm thầm phía dưới, như đợi chờ, như nghe ngóng một tiếng động nào từ dưới đó cất lên.

Rồi Ninh cất tiếng hỏi Trang, câu chàng nhớ ngay đã hỏi nàng một lần, trong cùng một cảnh trí:

- Chị chưa đi nghỉ?
- Chưa.
- Cô Hoa vừa ở đây?
- Vâng. Cô Hoa vừa ở đây.

Trang trả lời, bằng nhắc lại những lời Ninh hỏi. Cả hai cùng lúng túng. Lại im lặng. Ninh đoán đo không biết mở đầu câu chuyện thế nào. Có thể chàng lầm. Chẳng có chuyện gì hết. Những điều chàng băn khoăn có thể chỉ là tưởng tượng. Nhưng tại sao Trang lại lánh mặt? Ninh phân vân không biết nên xử trí thế nào. Hình như có nhiều điều chàng cần phải giải thích cho Trang biết và điều này lại cũng có cái vô lý của nó. Tại sao phải giải thích? Mỗi người một đời sống riêng. Tại sao vấn đề giải thích lại đặt ra? Ninh chưa kịp tìm cho chàng một thái độ, Trang đã hỏi. Câu hỏi làm Ninh giật mình. Chính Trang cũng bất ngờ. Nàng chẳng hiểu tại sao nàng có thể hỏi Ninh như thế.

Nhưng câu hỏi đã buột ra. Không giữ lại được nữa.

– Cô ấy về rồi sao?

Suy nghĩ một giây, Ninh thấy chàng không nên chối cãi, tuy chàng có thể chối cãi được lắm. Ninh hỏi:

– Chị muốn hỏi Phương?

– Vâng.

– Tôi đã đưa Phương ra xe sáng nay.

– Cô ấy không chịu ở lại?

– Không đúng hẳn như thế.

– Anh không giữ cô ấy ở lại?

– Có thể là như thế.

– Cô Phương trẻ và đẹp lắm.

Ninh chưa kịp ngạc nhiên, Trang đã nói tiếp:

– Tôi nhìn thấy anh và cô Phương khiêu vũ với nhau.

– Ở cái sàn nhảy lộ thiên?

– Còn ở đâu khác nữa. Tỉnh nhỏ chỉ có vũ trường ấy là vũ trường duy nhất. Khiêu vũ thật đẹp. Tôi không biết nhảy. Nhưng chỉ nhìn thôi, cũng thấy là thật đẹp.

Giọng Trang hơi đổi khác, khi nàng nói tiếp, bình thường, nhưng căng thẳng:

– Anh ở đây một mình. Chắc buồn lắm. Sao anh không giữ cô Phương ở lại đây với anh?

Ninh cười thành tiếng nhưng không nói gì hết. Câu hỏi của Trang làm nghĩ đến Phương. Phương lúc này đã ở thật xa, sống cuộc đời của Phương trên một ngã đường khác, ở một vùng trời khác, và có lẽ đã quên chàng. Giữ Phương ở lại? Để làm gì? Tại sao Trang lại hỏi như thế? Phương không phải là loại đàn bà ăn đời ở kiếp với một người đàn ông, với bất cứ người đàn ông nào. Làm một người bạn. Chung sống như một người tình. Một đêm. Một tháng. Dăm bảy năm. Nhưng không bao giờ trọn vẹn một đời người... Tại sao? Chẳng tại sao hết. Những người đàn bà

như Phương như thế. Có thể là tất cả nhưng không bao giờ là một người vợ. Phương là một bông hoa, một cánh bướm. Nó tô điểm, đem những vui buồn dữ dội cho những người đời, nhưng không thể cột chặt vĩnh viễn ở một bến thuyền nào. Gắn liền mãi mãi đời nàng với một cuộc đời đàn ông, Phương không còn là Phương nữa. Lẽ sống của Phương ở đó. Trong những đổi chím, trong những đổi thay.

Ninh nói:

– Ở với nhau là một chuyện dễ. Ở mãi với nhau là một chuyện khó.

– Anh tìm sự dễ dàng để sống?

– Tôi chỉ tìm sự thật.

– Sự thật nào?

– Rất nhiều. Nhưng sự thật theo ý tôi. Chị cũng có những sự thật của chị. Phương cũng vậy. Phải tôn trọng cho nhau những sự thật của riêng nhau.

Ninh nghiêng mình, ném mẩu thuốc trên tay xuống phía dưới. Điểm lửa vẽ một đường vòng cung trong bóng tối. Ninh có cảm tưởng như Trang đang muốn nghe chuyện của chàng về Phương, chuyện của chàng với những người đàn bà chàng đã gặp, đã sống chung một thời kỳ. Ninh nghĩ Trang muốn biết thì chàng cũng không có điều gì giấu giếm.

– Chị ở tỉnh nhỏ này, sống bao nhiêu năm bình yên dưới mái gia đình như một bức tường cao ngất ngăn chặn và che chở không để cho sóng gió và bất hạnh lọt tới. Đó là một may mắn lớn lao vô chừng. Tôi cho đó là hạnh phúc của người đàn bà. Hạnh phúc của người đàn bà là sự yên ổn. Thứ hạnh phúc sóng gió chỉ là thứ hạnh phúc nói trong tiểu thuyết cô Hoa đọc hàng ngày. Nó không bao giờ là một sự thực ở ngoài đời.

Trang muốn cãi lại. Nàng muốn bảo là Ninh lầm. Không phải thế. Đời sống bình yên mới chính là một bất hạnh. Nàng chỉ là một cánh chim buồn rầu bị giam nhốt trong một cái lồng bằng ngọc. Rằng nàng muốn biết thế nào là sự

chuyển choáng của sóng, sự quật đập của gió, nàng muốn phá bỏ một bức tường. May mắn mà Ninh bảo trời dành cho nàng, may mắn đó chỉ là bất hạnh. Đang muốn nghe Ninh nói tiếp, Trang ngồi im.

Giọng Ninh đều đều. Chàng nói về những điều xem chừng chàng có đủ kinh nghiệm và bằng chứng tin đó là những sự thật bất biến, những sự thật không bao giờ đổi thay:

– Bao nhiêu người đàn bà khác sinh ra và lớn lên, không bao giờ gặp được may mắn đó. Không có một mái nhà, một bức tường, một sự bình yên che chở họ, Họ rất mềm yếu. Cảnh ngộ lại bắt họ đứng đó, ở đầu gió, giữa đất trời nắng mưa dãi dầu, trôi dạt lênhên đên, nổi chìm trên một dòng chảy tàn bạo. Phương là một trong những người đàn bà ấy. Sống phóng dăng, chán chường, hoài nghi, không bao giờ là nếp sống lý tưởng của người đàn bà. Bản chất muôn thuở của người đàn bà chống và nghịch lại nếp sống đó. Nhưng Phương, và những người như Phương không có quyền lựa chọn. Đúng hơn, không có đủ điều

kiện để lựa chọn. Tôi không thích thương vay. Nhưng phải nói Phương đáng thương. Sống biết ngày hôm nay thôi. Những người như Phương không có tương lai. Không có gì hết, cuộc đời họ ngắn lắm. Dăm ba năm. Mười năm là cùng. Hết nhan sắc, thôi quyền rũ là cuộc đời cũng hết.

Ninh nghĩ đến dư luận ở đây. Khi Phương đến. Một dư luận mà Ninh biết có những phê phán, những nhận định không tốt đẹp chút nào cho Phương. Chàng nói tiếp, về Phương, với Trang, mà như chàng đang trả lời, thay Phương, cho một dư luận bất công và đầy thành kiến:

– Tôi biết nhiều người như Phương đã chấm dứt đời mình một cách thê thảm. Có thể một ngày không xa lắm đâu, Phương cũng thế. Bởi vậy mà họ đáng thương. Một căn buồng khách sạn. Một đêm dài cô đơn. Một ý nghĩ tuyệt vọng thảng thốt, một ống thuốc ngủ. Dễ lắm và không cần gì hơn. Khi thấy mình hết thời, bị hắt hủi, bị xem thường, họ có ngay những ý nghĩ thâm sâu. Có ngay những hành động khốc liệt.

– Cô ấy yêu anh lắm. Hẳn thế.

Ninh đáp thành thực:

– Tôi không biết. Vấn đề cũng không phải như vậy.

– Có yêu anh lắm mới tìm về anh ở đây.

– Tôi không tin. Phương về đây, là để sống lại một quá khứ, tìm lại một kỷ niệm thì đúng hơn.

Ninh cười:

– Với Phương, chỉ là một kỷ niệm. Sống với kỷ niệm cũng đẹp lắm chứ.

– Cố nhiên. Nhưng bằng nhớ lại thôi. Còn sống một hiện tại y hệt như quá khứ là không bao giờ có được. Quá khứ là cái đã chết.

Ninh rời bờ tường. Bóng chàng thấp thoáng trên nền trời sao. Trang nhìn theo Ninh đi đi lại lại trước mặt. Nàng nghĩ đến con đường riêng của nàng, đi lang thang không biết chảy về đâu. Tôi cũng có một con đường riêng. Nhiều khi tôi tưởng tượng ra lối đi đó, và hình dung thấy rất đẹp. Hai bờ cỏ mượt. Bóng lá trên đầu. Chim hót

trong những lùm cây. Gió thổi rì rào, không khí thơm hương. Đất mát, màu đất nâu đậm hắc là êm ái lắm cho những bước chân người. Nhưng con đường ấy, tôi chưa từng đặt chân, như đời sống ấy, tôi chưa từng dám sống.

Tiếng Ninh, trầm xuống, khi chàng đứng lại, ở chỗ cũ, nửa thân trên ngã nhẹ vào thành tường:

– Quá khứ đã ở sau tôi. Tôi không muốn vòng tay ra phía sau lưng, kéo nó về trước mặt. Tôi còn có một hiện tại. Như mọi người. Hiện tại ở đây. Chỗ này. Thành phố này. Tôi đang sống với nó. Tôi muốn sống với nó, chân thực, đến cùng. Chính bởi vậy, mà tôi đã muốn dành tất cả sự tử tế cho Phương, trong tuần lễ Phương ở đây, dù đó là sự tử tế cuối cùng, không bao giờ còn có lần sau nữa. Cũng vì thế, tôi nghĩ đã làm phiền lòng nhiều người.

Trang chối cãi, một cách yếu ớt:

– Ai đâu.

– Mẹ tôi trước hết. Cả cái tỉnh nhỏ này nữa. Sự có mặt của Phương, tôi biết, gần như một ý

nghĩa thách thức. Phương như thế. Không ai làm khác được. Phương ở đâu cũng là một thách thức. Chuyện lôi thôi xảy ra ở khách sạn, chị có biết không?

– Tôi biết.

Trang chỉ nói thế. Không cắt nghĩa thêm nàng biết bằng cách nào.

– Tôi hỏi chị một câu hơi thừa. Ở đây, chuyện gì rồi cũng đến tai người thứ ba. Cũng may, ra đến quận, mọi chuyện cũng thu xếp được ổn thỏa. Nếu không, còn phiền phức đến đâu. Tôi không muốn thế chút nào hết. Phương cũng vậy. Bây giờ Phương đi rồi, tôi hy vọng Phương không còn là một vấn đề cho ai nữa.

Câu chuyện ngừng lại. Im lặng làm cho Trang bút rút. Nói chuyện với Ninh về Phương. Trang quên được xao xuyến bản khoản đang đè nặng lên tâm hồn và ý nghĩ nàng. Nàng chờ đợi Ninh đề cập tới một chuyện, nhưng chưa thấy Ninh đá động tới. Hay Ninh quên? Hoặc, không quan tâm đến? Chẳng biết. Phần nàng, nàng không bỏ

qua, không lãng quên được. Trái lại, chuyện đó luôn mấy ngày nay đã làm cho nàng mất ăn mất ngủ.

Thế nào cũng phải hỏi. Thế nào cũng phải nói tới, một lần, cho xong. Trang khởi sự cho nàng một sửa soạn cực kỳ khó khăn. Im lặng kéo dài thêm, càng làm cho sự khó khăn gia tăng. Nhưng không nói lúc này, không nói lúc nào được nữa. Ít khi nàng được ngồi một mình với Ninh, ở một chỗ khuất lánh. Bóng tối dày đặc trợ giúp thêm cho sự can đảm. Nghĩ đến những điều sắp hỏi Ninh. Trang đã nóng bừng mặt.

– Anh Ninh.

– Dạ.

– Tôi có điều này muốn hỏi anh?

Giọng nói của Trang cực kỳ nghiêm trọng. Ninh phải đứng thẳng người lại.

– Xin chị cứ hỏi. Tôi cũng có điều này muốn hỏi chị.

Trang bám víu lấy câu nói của Ninh, tức khắc.

Nàng nói liền:

– Anh hỏi trước đi.

– Máy hôm nay, bữa ăn nào cũng hết sức buồn bã.

Trang thở dài, cúi đầu:

– Tôi cũng nhận thấy như thế.

– Bầu không khí thật khó thở. Nếu tôi nhận xét không lầm, chị cố ý tránh mặt tôi. Từ ngày tôi trở về đây, tôi vẫn quen sống với gia đình này một cách tự nhiên thân mật. Sự tự nhiên thân mật đó không còn nữa. Điều này làm tôi rất buồn. Có lẽ tôi đã làm những chuyện có lỗi. Hẳn thế. Tỉnh này, cái việc bỏ nhà đi ngủ khách sạn suốt một tuần lễ với đàn bà, là một hành động không thể tha thứ được. Nó tai tiếng ghê gớm lắm thì phải. Chị tránh mặt tôi vì cũng không bằng lòng. Đúng thế không? Tránh mặt đó phải hiểu như một khiển trách.

– Anh đừng nói thế.

Ninh, rành rọt từng tiếng:

– Tôi đã định như thế này, muốn nói cho chị biết trước cụ nhà.

Trang ngược mắt chờ đợi. Ninh nói tiếp, bình tĩnh:

– Tôi định thừa chuyện với chị và cụ Quảng Hưng tôi đi ở chỗ khác.

– Anh đã đi ở chỗ khác. Suốt một tuần.

– Đó là trường hợp bắt buộc. Lần này, không phải là một trường hợp bắt buộc.

– Thế tại sao?

– Trở thành một khó chịu, một phiền phức cho mọi người nhà này, không, tôi không muốn thế.

Trang đưa tay lên vuốt những sợi tóc mà gió đêm lồng lộng làm lòa xòa trên gò má. Nàng vừa gội đầu hồi chiều. Bằng hai thau nước lớn, một thau nước nóng, một thau bồ kết.

Những sợi tóc sạch và nhẹ, mềm và khô, phảng phất mùi cay của chanh trong mùi bồ kết quen thuộc. « Không bao giờ tôi muốn là một phiền phức cho mọi người ». Câu nói của Ninh vang lên, mang toàn vẹn ý nghĩa một thái độ sống thẳng băng, và quyết liệt. Đàn ông nói được như vậy. Nhưng đàn bà. Những người đàn bà nửa chừng mùa xuân, lỡ làng duyên phận, lưu đày trong một nhà ngục vô hình như nàng?

Đàn ông có những câu nói đàn bà không bao giờ được quyền nói. Sự tự do rất tự nhiên của đời sống đàn ông, với một đàn bà là trạng thái của những trái chúng tội lỗi, người đàn ông có một con đường, làm chủ hoàn toàn cuộc đời mình.

Và đàn bà chỉ là một hình bóng âm thầm, một thế giới bé nhỏ bị chiếm đoạt, hạnh phúc là một tùy thuộc, tự do là một xa lạ, cái quyền làm chủ đời mình, cái quyền thiêng liêng, và căn bản ấy, không bao giờ có được. Trang muốn nói với Ninh những điều nung nấu tâm can, đốt cháy thần trí nàng, ngọt ngạt trong tâm tưởng nàng như một ung nhọt nhức buốt ngoài sức chịu

đứng. Là nàng cũng muốn đi. Đâu đó, không cần biết. Nhưng đi. Làm khác, sống khác. Làm một dấu chân. Tìm kiếm lại, thí nghiệm lại từ đầu. Cho và nhận. Những cái cho mới và những cái nhận mới. Buổi sáng thức dậy ở một căn buồng trên chần đệm không phải là căn buồng là chần đệm cũ tạo thành cái thế giới lạnh buốt của lãng quên u uất đã hủy diệt dần mòn những ngày tháng đáng sống nhất của nàng. Và như thế bao nhiêu năm buồn bã trôi qua.

Nhưng phận tôi đã định. Đời tôi đã xong. Lả tả bụi phấn thời gian đã bao phủ kín trùm thân thể tôi nhuộm thắm màu hoàng hôn tàn tạ. Khoảng sân thượng này là nơi trú ẩn cuối cùng. Tôi lên đây, đêm đêm, xoa tóc nhìn trời. Trời là một vì sao lạnh. Tôi lên đây, đêm đêm, mắt ráo hoảnh mở lớn trong đêm, tôi là người tình cô đơn của những đêm không bờ bến. Như thế, trọn một đời người.

– Chị chưa cho tôi biết ý kiến.

Trang giật mình. Nàng hỏi, vội vã:

- Thừa anh, về chuyện gì?
- Về chuyện tôi định đi ở chỗ khác.

Giọng Trang thoáng một chút hờn giận, chua chát:

- Anh đã nhất định chưa.
- Đã.
- Như vậy ý kiến tôi là thừa.
- Không thừa với tôi. Tôi muốn biết ý kiến chị. Xin chị cứ cho biết.

– Anh không muốn ở đây nữa, tôi giữ cũng không được. Căn nhà này buồn bã đêm ngày. Nơi này quả thực không thích hợp cho anh. Nó thiếu ánh sáng. Nó thiếu đời sống. Và có lẽ, nó không cho anh được hoàn toàn tự do.

- Không phải thế.

Trang muốn tránh và Ninh biết Trang trả lời chỉ là để lẩn tránh một sự thật, mà một trong hai người, có một người phải nói ra.

– Thế thì tại sao, thưa anh?

– Tôi thích ở đây. Căn nhà này tôi yêu lắm. Yêu hơn cả chính nhà mình. Không khí ở đây trầm lắng, nhưng với tôi, nó lại rất thích hợp. Tôi ghét ồn ào. Nhưng tôi hiểu là tôi nên đi nơi khác thì hơn. Trang tránh mặt tôi mấy hôm liền. Điều này bắt buộc tôi phải suy nghĩ, đã khiến tôi rất khổ tâm. Tại sao Trang tránh mặt tôi.

Ninh chợt thay đổi lối xưng hô. Ninh gọi nàng bằng tên thật. Trang rợn người lên. Thân thể nàng rung động mãnh liệt. Tâm trí nàng bàng hoàng, thảng thốt. Nàng lúng túng, nàng bối rối. Bóng nàng và Ninh một mình bên nhau, chỉ có hai người. Đêm đã khuya, và sự vắng vẻ thật muôn phần nguy hiểm.

– Tôi giận tôi nên tôi tránh mặt như thế.

– Tại sao?

– Tôi không biết. Đêm ấy...

Trang ghen ngào, không nói được nữa. Mặt nàng nóng bừng. Đêm ấy. Đêm ấy. Ninh không

nhớ hay sao, mà chàng còn phải hỏi. Ninh tựa mình vào thành tường, nhìn Trang đắm đắm. Trang cảm thấy cái nhìn đó. Nặng trĩu trên da thịt nàng.

Buổi sáng hôm đó, từ khách sạn trở về rất sớm. Chưa có ai thức dậy, trừ người chị hai mở cửa cho Ninh xong, lẳng lặng đi trở vào trong bếp.

Thân thể mỏi mệt, Ninh lết từng bước trên bậc thang. Chàng cố tránh gây mọi tiếng động.

Lên tới hành lang trên lầu, Ninh giật mình ngạc nhiên. Cánh cửa buồng Trang, khác với lệ thường, không đóng chặt mà mở hé. Đêm ngủ, bao giờ Trang cũng đóng chặt cửa buồng, và khép luôn cả hai cánh cửa sổ. Nhưng Ninh cũng chỉ ngạc nhiên trong một giây thôi. Hoặc là Trang đã dậy, đã đi xuống nhà dưới.

Đến cửa buồng chàng, Ninh mở nhẹ, lách vào và khép cánh cửa lại sau lưng. Căn buồng tối mờ mờ. Trời đã sáng ở bên ngoài, nhưng bóng tối bên trong còn tụ đọng chưa tan biến. Ninh lặng

lẽ thay quần áo ở một góc. Chàng mặc bộ quần áo ngủ, đi dép mỏng, nghĩ đến một giấc ngủ buổi sáng bù đắp lại sự mệt mỏi gây nên bởi một đêm vừa thức trắng với Phương. Không hiểu tại sao Phương lại thích nói chuyện nhiều và lâu đến thế. Phương bắt chàng để đèn sáng. Đòi nằm gối đầu tay. Nói hàng trăm thứ chuyện khác nhau. Bao nhiêu kỷ niệm lớn nhỏ đều được nhắc nhở tới. Anh còn nhớ không. Chiều ấy mưa lớn, chúng mình dắt tay nhau rời khỏi công viên, tới được cái mái hiên gần nhất, cả hai đã ướt như chuột lột. Anh còn nhớ không? Giáng Sinh năm đó, em đòi anh đưa đi nhà thờ. Em không theo đạo, nhưng sao cái không khí giáo đường nó trang nghiêm đến thế, em bắt chước mọi người, em cũng quỳ xuống, cầu nguyện cho anh, cầu nguyện cho em.

Cầu nguyện gì, anh biết không? Cho anh cho em thành vợ thành chồng. Anh còn nhớ không? Hồi em bị đau, thật nặng, em khóc nức nở, em còn trẻ quá, em chỉ sợ chết mà chưa được sống, chưa được biết thế nào là những lạc thú muôn mặt của đời người? Nhắc lại những kỷ niệm xưa của một thời chung sống với nhau, lỗi chung

sống « già nhân ngãi non vợ chồng ». Phương như trút thoát được cái lối ăn chơi chán chường. Nàng tươi trẻ và thơ dại hẳn lại. Ninh nhiều lúc buồn ngủ díp mắt. Nhưng chiều Phương, chàng cố gắng chống lại giấc ngủ. Và để cho Phương nói, cho đến khi cả chàng và Phương đều mệt và ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ ngắn quá. Không đủ. Bây giờ. Về nhà, phải ngủ lại. Trong bóng tối mờ mờ, Ninh lần bước đến giường. Lúc chàng đặt lưng xuống mặt đệm, cũng là lúc chẳng giật bắn người lên. Bên cạnh chàng còn có một người nữa. Một người đàn bà. Một người đàn bà đang ngủ say. Thoạt đầu, Ninh tưởng là Hoa. Hoa với những hành động điên cuồng khó hiểu của người con gái dậy thì mới lớn, lẫn lộn những điều viết trong tiểu thuyết với cuộc đời.

Sự kinh ngạc ở Ninh lên tới cực điểm khi nhẹ nhàng, rón rén quay mình nhìn sang, người đàn bà nằm ngủ ngon lành trên giường chàng không phải là Hoa mà là Trang.

Vận dụng đến tận cùng khả năng của một sự bình tĩnh cần thiết vô chùng cho một trường hợp bất ngờ khó xử. Ninh cẩn thận dời khỏi mặt đệm, không gây một tiếng động nhỏ. Trên giường, khuôn mặt hơi nghiêng, những sợi tóc mây lò xo xòa trên đài trán, Trang vẫn ngủ say. Ninh cái nhìn gần sát hơn. Hơi thở Trang đều hòa, Nét mặt nàng thư thái. Vành môi hé mở. Như nàng đang muốn mỉm cười với một niềm lạc thú thầm kín. Câu hỏi thầm đầu tiên của Ninh trong đầu: đánh thức Trang dậy, hay cứ để mặc nàng nằm đó.

Không được. Để mặc Trang nằm đó rất phiền phức. Đánh thức Trang dậy cũng phiền phức không kém. Sẽ lúng túng lắm. Và ngượng ngập lắm. Ăn nói với nhau làm sao đây? Ninh không muốn gây cho Trang một dự hồ thẹn mà chắc chắn nàng không bao giờ xóa bỏ được.

Trong khoảng khắc phân vân, bàng hoàng, Ninh vẫn ngày người nhìn Trang không chớp. Chàng chưa thấy một người đàn bà ngủ « đẹp » như Trang. Nàng nằm, hơi nghiêng, ở giữa

giường. Mái tóc đặt trên gối, màu tóc đen óng nổi bật trên mặt gối trắng muốt. Mặt gối hơi trũng xuống dưới một sức nặng vừa vặn. Những sợi tóc lòa xòa rũ xuống dài trán, trên gò má. Căn buồng không có gió lọt. Nhưng những sợi tóc mềm mại như một lay động dịu dàng.

Nàng nằm, một chân duỗi thẳng, một chân hơi co lại. Những đường nét tròn lẳn, những tảng da thịt đoán thấy tất cả sự mát tươi rười rượi, nổi lên dưới làn lụa mỏng của quần ngủ màu xanh nhạt.

Hai bàn chân Trang đặt lên nhau. Gót chân tròn, là một hình thể xinh xắn bé nhỏ thật dễ thương. Cánh tay nàng dài vút nằm rất yên trên người nàng, nhưng hững hờ như giây phút nào cũng rớt xuống mặt đệm.

Bỗng Ninh giật mình. Chàng sững sốt đứng thẳng người lên. Từ nhà dưới có những tiếng chân người vọng lên. Cùng với những tiếng chân, là tiếng ho khan đặc biệt, không lẫn được của cụ Quảng Hưng.

Nhiều người trong nhà đã bắt đầu thức dậy.

Nguy hơn là Ninh cũng vừa nghe thấy những tiếng động từ buồng bên cạnh vọng sang. Hoa hay bà Phán Định đã thức. Có thể là hai mẹ con đều đã thức. Vấn đề cần thiết là phải đưa Trang trở lại buồng nàng, sao cho mọi người không ai hay biết, và chính Trang cũng không hay.

Ninh cái xuống gọi nhỏ:

– Trang. Chị Trang.

Trang âm ừ. Nàng cựa mình và lại ngủ tiếp. Ninh bắt đầu cảm thấy bối rối thật sự. Chàng chạy ra cửa, mở hé, nhìn suốt hai bên hành lang. Chàng lúi mau trở vào. Nhưng không kịp nữa. Cửa buồng bên cạnh cũng vừa mở ra. Hoa đứng sừng sững giữa thềm cửa, ném sang phía Ninh một cái nhìn ngạc nhiên, tò mò:

– Anh Ninh dậy sớm thế.

– Tôi vừa thức giấc.

Xem chừng như Hoa định đi sang. Ninh đóng

cánh cửa lại. Chàng cắn môi suy nghĩ và lắng tai nghe ngóng. Một phút. Rồi hai phút. Khoảng sân nhỏ nhà dưới, thêm nhiều tiếng chân nổi lên. Thêm một tràng ho khan của cụ Quảng Hưng. Cũng may, buồng Hoa, tiếng cánh cửa vừa đóng lại, Ninh đoán Hoa đã quay trở vào.

Không dẫn đo và giữ gìn được nữa, Ninh cúi xuống, bế xốc Trang lên. Chàng vừa phải dùng sức, vừa phải nường nhẹ cho Trang khỏi thức dậy.

Ôm Trang trong tay, Ninh đi ra cửa buồng. Nằm gọn trong tay Ninh, Trang âm ừ tiếng gì không rõ. Thật nhỏ. Ninh nhìn xuống. Mắt Trang vẫn nhắm nghiền. Khối nặng thật ấm áp và cũng thật êm ái. Thoáng ngửi thấy một mùi thơm nồng nàn xuất lên từ mái tóc Trang nằm tròn trên bờ vai Trang tựa hẳn vào Ninh, gọn ghẽ trong cánh tay chàng, lúc này nàng như không còn là một người đàn bà, mà thu nhỏ, mềm yếu và thơ dại như một đứa trẻ nhỏ.

Lấy một bên vai đẩy cho cánh cửa mở hé, Ninh cẩn thận thò đầu ra, nhìn trước nhìn sau.

Cũng may, hành lang trong khoảng khắc từ phòng Ninh đi đến tới cửa buồng Trang, vắng ngắt.

Ninh bước đi với tất cả khả năng có thể bước nhanh được với một người đàn bà bông trên tay.

Đến trước cửa buồng, chàng cúi nhìn. Trang vẫn ngủ. Ninh không ngờ nàng có thể ngủ được say sưa và ngon lành như thế.

Thực ra, Trang không ngủ. Đúng hơn, nàng vừa thức dậy. Nàng thức, khi Ninh bông nàng ra khỏi cửa, nàng thức vì hơi lạnh ban mai tràn đầy hành lang. Phản ứng đầu tiên của Trang là định kêu lên một tiếng hoảng hốt. Rồi mở mắt ra, đẩy Ninh ra, và thoát khỏi hai cánh tay chàng. Nhưng không hiểu sao, nàng lại nằm im, giả vờ như vẫn ngủ.

Nàng biết Ninh đã bông nàng về đến cửa buồng nàng. Ninh lách vào và khép cánh cửa lại. Đi đến trước giường Trang. Ninh quỳ một đầu gối lên thành giường, lấy đà, nhẹ nhàng đặt Trang nằm xuống mặt đệm. Chàng cẩn thận lấy chăn, trải ra, đắp lên người cho Trang. Đoạn, rón

rén đi trở ra. Lúc Ninh ra tới cửa, đặt tay lên quả đấm sử, toan mở cũng là lúc có tiếng chân nổi lên ngoài hành lang, thật gần, đứng trước cửa buồng.

Từ phía sau lưng Trang hé thấy Ninh đứng sững lại. Bàn tay chàng vẫn đặt lên quả đấm thành cửa. Người đi ngoài hành lang là Hoa, Ninh nhanh tay khóa nhẹ cửa lại.

Tiếng gõ cửa buồng làm Ninh giật mình. Chàng đứng im, nín thở, chỉ cách Hoa có một lần cửa mỏng.

– Chị Trang. Hoa vừa gõ cửa vừa gọi.

Im lặng. Một im lặng căng thẳng,

Lại tiếng Hoa gọi tiếp:

– Chị Trang. Chị Trang.

Ninh lùi dần, một bước, hai bước về phía trong, cho tới sát thành giường. Bên ngoài, Hoa vẫn đứng đó, trước cửa buồng. Sự đợi chờ kéo dài.

Trang rợn người lên trong một cảm giác kỳ lạ, khi nàng thấy Ninh từ từ quay lại, và nhìn xuống nàng đăm đăm. Bên ngoài, Hoa vẫn chưa bỏ đi. Lại có thêm bà Phán Định, vì có tiếng nói chuyện giữa hai mẹ con:

– Làm gì thế Hoa?

– Con gọi chị Trang.

– Để cho bà Trang ngủ.

– Mẹ dặn phải nói với chị ấy là trưa nay đi ăn giỗ không về ăn cơm nhà buổi trưa mà.

– Ủ nhỉ. Tao quên. Gọi được chưa?

– Gọi mãi chẳng thấy động tĩnh gì ở bên trong hết. Lạ thật.

– Lạ gì, chắc bà ấy còn ngủ. Mọi khi con chỉ khê gõ tay vào cửa là chị ấy trả lời liền à!

– Chắc bà ấy mệt. Lát nữa trước khi ra bến, trở lên nói cũng được.

Giữa khoảng thời gian diễn ra mẫu đối thoại

của mẹ con bà Phán Định ở ngoài hành lang, trước cửa buồng, Trang và Ninh đã ở gần nhau quá, và sự rung động đã chiếm đoạt họ. Trang nín thở, nằm yên, không dám động đậy, không dám thở mạnh. Nàng không nhìn nhưng biết Ninh từ từ cúi xuống.

Chàng cúi xuống rất gần, không đụng vào nàng, chỉ như chàng muốn kiểm tìm một hơi thở, bắt gặp một **mùi hương**. Rồi là một mái đầu, đặt thật nhẹ lên ngực nàng, hơi vùi vào một chút, để thật yên ở đó. Khoảng khắc ngây ngất. Rồi Trang nghe thấy một tiếng thở dài rất nhẹ và Ninh đứng lên.

Chàng đứng im nhìn Trang, bất động. Bên ngoài tiếng chân đi về phía cầu thang. Trang nhìn theo khi Ninh đi ra. Chàng cúi đầu, bước chậm chạp ra phía cửa buồng. Một giây sau, cánh cửa mở ra và đóng lại.

Ninh ra khỏi đã lâu, Trang còn nằm lặng người đi. Nàng kéo nhẹ cánh tay, đặt bàn tay lên ngực, nơi còn in dấu chỗ đầu Ninh đặt xuống. Cảm giác mê đắm kéo dài không dứt. Hơi thở

vẫn như ngừng lại trong lồng ngực. Nàng đặt bàn tay kia lên đùi, miết nhẹ, theo dõi ngón tay vẽ những luống cày êm ái da thịt. Và nàng nghĩ đến thân thể nàng, suốt bấy lâu là một trạng thái khép đóng lạnh lùng, vừa được hé mở bất ngờ một cửa ngõ hân hoan.

Đến lượt Trang thở dài một tiếng. Nàng nghe chính tiếng thở dài của nàng vừa thoát ra, tiếng thở dài chứa đựng và chuyên chở trong nó rất nhiều mâu thuẫn. Vừa như mừng vừa như tiếc. Vừa như ân hận lại vừa như không. Mừng vì Ninh đã kìm giữ được trước giới hạn mong manh vô hình. Tiếc, lại cũng vì, cả hai người đã dừng lại trước giới hạn, mà vượt qua, họ sẽ rơi thẳng vào một vùng nguy hiểm, với những hậu quả lớn lao, không thể đo lường. Nàng không có phản ứng gì. Và chính thái độ thụ động này làm cho Trang khó hiểu. Trong nàng có hai con người? Hai con người của một mâu thuẫn trầm trọng, một giằng co mãnh liệt?

Cuộc xung đột nội tâm đã gặp một thử thách đêm qua, trước cái cử chỉ âu yếm của Ninh? Con

người nào đã thua? Con người nào đã thắng? Nàng nằm im là chờ đợi, ưng thuận hay đó là một hình thức chối từ? Dù sao, nếu là chối từ, chối từ này thật yếu ớt.

Ninh chỉ ở lại thêm một phút thôi, không cần nhiều, Trang nghĩ cũng đủ cho chuyện ghé góm dễ dàng xảy ra. Nàng tưởng tượng được sự xảy ra đó. Nàng sẽ vòng cánh tay, đặt lên mái tóc Ninh.

Cử chỉ này có nghĩa là: “ Em đã thức. Em đã biết và em ưng thuận. » Chỉ một cử chỉ này là đủ, là thừa. Chắc chắn sẽ không còn ai giữ gìn được nữa. Chấn động sau đó sẽ là một đất đai mê mẩn và nhàu nát của tình yêu. Còn cảnh trí nào thích hợp hơn cho những phút ái ân vội vã. Sự che giấu làm tăng thêm mức độ nồng nàn. Và ái ân sẽ diễn ra trong im lặng. Bằng vòng tay ôm ghì. Bằng những nụ hôn bản bật. Bằng những cánh tay quấn quýt như một loài rong biển, hai mái tóc hòa lẫn và đắm mỗ hôi, một hơi thở dồn dập, và sự điên cuồng rướn cao tới cái tột đỉnh điên cuồng của nó. Sau đó, sẽ ra sao? Cần gì biết. Chuyện xảy ra đã xảy ra. Chưa chừng nó sẽ làm

dễ dàng mọi việc. Nó phá bỏ những giới hạn, đập đổ những biên thù. Nhưng nó đã không xảy ra. Hay đó mới chỉ là một sự xảy ra nửa vời, không rõ rệt.

Bây giờ, trên khoảng sân lộ thiên, Trang nhìn Ninh cùng muốn tìm giải thích thỏa đáng cho những điều họ cảm thấy và những điều họ nghi ngờ.

Đêm khuya hơn. Những lòng phố phía dưới xa hơn. Thấp thoáng dưới những chùm lá, con đường chạy qua, như thuộc vào một thế giới khác.

– Anh Ninh.

Thấy Ninh không trả lời. Trang nhắc lại:

– Anh Ninh, anh có nghe tôi nói không.

– Tôi đang nghe.

Tiếng nói của hai người vang lên thành một thứ âm thanh kỳ lạ. Nó không rớt xuống những

lòng phổ khuya khoắt và âm thầm phía dưới. Mà nó bay lên vòm trời cao, tan vào không khí, để lại trong đêm khuya trong suốt, một âm thanh kéo dài không dứt.

– Đêm ấy, tôi không hiểu tại sao lại đi sang buồng anh và ngủ quên ở đó.

Trang khó nhọc nói tiếp:

– Ngủ quên trên giường anh.

– Chuyện đó là thường. Trang đừng bận tâm.

– Không phải là chuyện thường. Tôi cũng không muốn coi đó là chuyện thường.

– Chúng mình nên quên đi.

– Tôi nhớ. Mãi mãi. Không bao giờ quên được.

Nàng nói, thật nhanh, một câu liều lĩnh:

– Tôi muốn nhớ.

Ninh dịu dàng:

– Cũng được. Nhưng nhớ là một chuyện, bạn tâm là một chuyện khác. Cốt nhất đừng bạn tâm.

Ninh chỉ tay cho Trang nhìn theo xuống những lòng đường phía dưới:

– Khi tôi đến đây, tôi đã thắm nhủ với tôi là tỉnh nhỏ này, những hàng cây và những lòng đường kia là nơi tôi sẽ được sống những ngày yên tĩnh. Như tôi tìm đến một chân trời lãng quên. Và đã gặp. Tôi nhớ mãi buổi chiều ấy, khi chiếc xe hàng cũ kỹ đậu lại trong bến xe, tôi bước xuống, tâm hồn dừng đứng, không xao xuyến, không đợi chờ gì hết. Tôi nghĩ, khi bỏ đi, tôi cũng dừng đứng như thế. Như lúc tôi đến. Không vướng bận, không hệ lụy. Không ngờ, điều mình tưởng đã trái ngược lại, trái ngược hoàn toàn. Người ta sống, không dừng đứng với chung quanh được.

Rõ ràng là Ninh muốn nói sang chuyện khác. Chàng muốn tránh cho Trang những lời nói khó nói ra. Trang biết thế. Nàng đã định nói. Và Ninh không cản được.

– Đêm ấy...

- Tôi đã nói là Trang nên quên đi.
- Tại sao anh không để cho tôi nói?
- Có những điều không cần phải nói.
- Hiểu bằng im lặng?
- Đúng thế.

– Im lặng không giúp gì được cho tôi hết. Im lặng đối với tôi là một cực hình. Tôi cần phải nói.

Giọng Trang trầm tức:

- Anh đừng cấm tôi.
- Nói ra không thay đổi được gì hết.
- Tôi cần gì thay đổi. Đêm ấy. Anh nghĩ thế nào về tôi đêm ấy?
- Những ý nghĩ của tôi về Trang là những ý nghĩ đã có từ đầu, và những ý nghĩ ấy, không bao giờ vì một chuyện gì mà thay đổi.
- Nhưng anh hãy để tôi thú thật với anh một điều.

– Trang đã nghĩ kỹ chưa?

– Đã.

– Vậy Trang nói đi.

Trang ngồi thẳng lại. Nàng nhìn thẳng trước mặt, nàng nói thẳng một hơi:

– Tôi không ngủ. Tôi thức. Ở buồng anh và ở buồng tôi, tôi đều thức. Anh tưởng tôi ngủ sao? Tôi chỉ giả vờ ngủ.

Ninh giật mình kêu lên một tiếng nhỏ. Trang thức nghĩa là Trang đã biết hết. Biết hết từ lúc chàng bỗng Trang lên tay, mở cửa buồng, đưa nàng về buồng riêng, rồi Hoa gõ cửa, chàng khóa cửa lại, chàng trở lại giường nàng, chàng ngồi xuống, và....

Như đoán được những câu hỏi vừa được đặt ra trong đầu Ninh, Trang gạt đầu:

– Phải, Tôi biết. Tôi thức và tôi biết.

Nàng mạnh bạo xoay người lại, hai người đối diện nhau, rất gần và cùng nhìn nhau trân trân.

Ninh có cảm giác như trong chàng có một bờ đê cao ngất chia thành một giới hạn, một giới hạn cuối cùng giữa Trang và chàng, con đê cao ấy đã bị một ngọn triều mãnh liệt dâng lên và phá vỡ. Ngọn triều ào qua. Giới hạn biến mất. Mọi lảng tránh, mọi giữ gìn không còn lý do nào tồn tại.

Phần Trang, những lời thú thật làm cho nàng hổ thẹn, hai gò má nàng nóng bừng, nhưng đồng thời, một trạng thái nhẹ nhõm dễ chịu đã đến với nàng, tưởng như có một cái gì đè nặng suốt bấy lâu, khối nặng ấy vừa được nhắc khỏi.

– Trang!

Ninh ngập ngừng:

– Chúng mình...

Chúng mình. Chàng vừa nói hai chữ chúng mình. Hai chữ thân mật, nó nói rằng cuộc đời này đã vương vấn với cuộc đời ấy, hai chữ chúng mình đầy ý nghĩa đồng lõa thâm kín, Trang mới đích thực được nghe thấy một lần trong đời, hai chữ ấy chạm vào nàng như một luồng điện, và cảm giác này là một trời ngất ngất.

Bàn tay Ninh đã nắm lấy tay nàng, nàng đã đáp lại, tay nàng đã nằm gọn trong tay chàng. Theo đà chàng kéo, nàng đã đứng lên. Trang mở hồ cảm thấy cuộc đời nàng lâm nguy, gió bão và sấm chớp đang nhất tề nổi dậy. Nhưng nàng thả buông, nàng chẳng còn muốn cưỡng chống làm gì... Nàng đã phấn đấu, và như thế, suốt bao nhiêu năm âm thầm buồn bã.

Trang ngửa mặt lên. Tròng mắt nàng, trong một khoảng khắc, thu lấy cả một vòm trời sao bát ngát trên đầu. Tôi là một vì sao nào? Tôi là một vì sao lạnh buốt. Vì sao mọc riêng một góc trời đã bao nhiêu đêm. Bây giờ nó chuyển ngôi. Vì sao lạc vào một vùng chói lọi hào quang, vũ trụ bỗng trở mình, vũ trụ ấm áp thời tiết mùa xuân, ngàn năm không lạnh nữa, tôi sống một đời thu vào một phút, hãy sống với phút giây một đời vàng ngọc, không nghĩ trước nghĩ sau, hãy nhận lấy sự điên cuồng vụt tới.

Vòm trời và những vì sao trên đầu biến đi. Tròng mắt Trang khép lại. Sân thượng im lặng như tờ. Đêm nín thinh không một tiếng động.

Rồi Trang cảm thấy ngang lưng nàng, cái đường vòng cung êm ái và vừa khít của một cánh tay đỡ lấy. Trang rùng mình. Thân thể nàng chỉ còn là một cố gắng tuyệt vọng để lãng quên. Và Trang đã lãng quên được. Lãng quên được chung quanh, cái mòn nhẵn, cái phẳng lặng, cái ẩm lạnh hiu hắt về chiều. Chỗ ngồi buồn thiu trong khoảng sân nhỏ hẹp, bên cạnh cái bể non bộ thấp thoáng những bóng mây trời lướt thướt bay qua. Bóng tối phía sau những cánh cửa khép đóng, sự trống trơn của mặt đệm trong mênh mông thao thức những đêm dài.

Ninh và Trang không nói với nhau một lời nào nữa. Lời nói nào cũng là thừa. Mọi tiếng động lúc này chỉ là một kinh động kịch cớm không phải lúc. Một giới hạn đã phá vỡ.

Trang kiễng chân lên. Nàng mạnh bạo đưa cánh tay lên, vòng lấy gáy Ninh, kéo chàng cúi xuống. Nàng nghe như trong cổ họng nàng có một tiếng kêu nhỏ. Tiếng kêu không thoát ra được, vì hai cặp môi đã tới điểm hò hẹn đốt bằng lửa hồng, cháy sáng bằng một trao hôn bản bật.

Trang sung sướng và đau đớn, nàng muốn cười và nàng muốn khóc trong cùng một lúc. Nàng muốn quên phút này, hành động điên cuồng này, để về sau không bao giờ nàng phải ân hận. Nhưng lại cũng muốn nhớ. Ghi sâu vào kỷ niệm, gói kỹ vào trí nhớ, để nàng được băng khuâng mãi mãi những buổi chiều sau này, ngồi một mình, sống lại với phút giây một đời kỳ diệu trên khoảng sân lộ thiên sao đêm dát ngọc toàn khắp một vòm trời lóng lánh.

Nhưng trao hôn nào nồng nàn và mê mải đến đâu cũng phải chấm dứt. Hai người rời nhau ra. Cánh tay Ninh vẫn đỡ nhẹ lấy lưng nàng. Đêm vẫn yên lặng như tờ. Chung quanh. Một lát như thế. Rồi là một tiếng lá rụng trên một bờ mái.

Trang chớp mắt để thấy trong mắt nàng đã đắm lệt. Nàng chảy nước mắt lúc nào không hay. Trong tột đỉnh hân hoan nàng chảy nước mắt. Hạnh phúc như một ảo tượng. Nó làm cho trái tim nàng chảy máu. Phút giây lạ lùng nàng vừa được sống, nó trong suốt, nó cao đẹp vô ngần, mà là một tội lỗi đó ư? Không có tội lỗi ấy, tôi còn

gì để sống? Như thế là một bông bột điên cuồng? Có thể. Nhưng không có sự điên cuồng này, tôi chỉ là gỗ đá, tôi chỉ là một vì sao vĩnh viễn cô đơn ở một góc trời lạnh buốt.

Một trận bão dữ dội thổi qua. Như một thân cây yếu mảnh không chịu đựng nổi sức tàn phá mãnh liệt của nó, và gãy. Trang run rẩy, cơ hồ không đứng vững được nữa. Hạnh phúc chỉ đến với nàng trong một khoảng khắc ngắn ngủi.

Gục đầu vào vai Ninh, Trang òa khóc. Nàng khóc nức nở. Khóc như mưa như gió. Khóc như sống như chết. Nước mắt Trang, như một dòng suối tuôn trào không ngừng không cạn, làm ướt đầm áo Ninh. Ninh đứng im, chàng giữ Trang trong cánh tay chàng, để mặc cho Trang khóc.

Khóc với Trang lúc này là một cần thiết. Khóc là cái trạng thái thiếu não cuối cùng của tự do. Thực ra, Ninh cũng chẳng bình tĩnh chút nào. Chàng xúc động, vì chàng không hiểu được. Cuộc đời đôi khi dành cho những con người từng trải nhất những bất ngờ như thế, cho những con

người bình tĩnh nhất, những bàng hoàng như thế.

Ninh đặt nhẹ tay lên mái tóc Trang. Chàng cái xuống hôn nhẹ những sợi tóc giữa những kẽ ngón.

– Trang. Ninh gọi nhỏ.

Trang lắc đầu, không trả lời. Đầu nàng vẫn vùi sâu vào vai Ninh. Nàng vẫn khóc. Anh đừng gọi. Anh đừng hỏi. Mà anh có gọi, thì em đã trả lời rồi, anh không biết hay sao. Trả lời anh bằng niềm thống khổ hòa lẫn với nguồn hân hoan, một nguồn vui trong một dòng buồn hợp vào nhau, và tan thành lệ. Trả lời cho anh. Trả lời cho em. Trả lời bằng sự tan nát diễm lệ.

Bằng tiếng khóc nức nở, bằng tình yêu thốt kêu lên thành một tiếng kinh hoàng. Bằng sự thảng thốt bất ngờ, như người ta đang bước đi bình thản trên một mặt đường phẳng phiu, đứng sững lại trước một bờ vực thẳm. Chúng ta đang làm gì đó? Tạo cho nhau một hạnh phúc siêu phàm tột đỉnh? Hay chúng ta độc ác với nhau mà

không ai hay biết, bởi yêu thương, chỉ có nghĩa là đau khổ một đời?

Tại sao ánh không đến dưới vùng trời khép đóng và lánh khuất này sớm hơn, khi đời thuyền ấy chưa sang sông, khi lưu đày ấy chưa tới, khi người thiếu nữ hồn nhiên làm bay múa tà áo tím của nàng trên hè phố nắng chưa trở thành người đàn bà nghiêm trang buồn rầu? Tại sao, hai khuôn mặt, hai đời sống, hai tâm hồn xa lạ lại sống chung dưới một mái nhà? Nhưng hỏi là thừa. Mọi câu hỏi chỉ còn là vô ích. Trang lại khóc.

– Trang.

Ninh vừa lay nhẹ vai Trang vừa gọi. Chàng gọi tên nàng nhiều lần. Rất nhiều lần. Mỗi tiếng gọi là một nâng đỡ từ từ đưa dần Trang trở về với một trạng thái bình tĩnh hơn. Trong hai người, ít nhất phải có một người bình tĩnh. Cái phần sáng suốt tối thiểu còn lại trong Ninh bảo chàng như thế. Đêm thật khuya. Bóng tối dày đặc. Sân thượng không có ai, trừ hai người.

Nhưng biết đâu chính lúc này lại không có một cặp mắt nào thứ ba đang chăm chú theo dõi, một vành tai nào đang lắng nghe những câu nói của hai người. Hoa chẳng hạn. Thái độ của Hoa mấy ngày hôm nay rõ ràng là thái độ của một kẻ nghi ngờ đang âm thầm tìm hiểu. Ninh sợ. Sợ không phải cho chàng. Chàng không có điều gì đáng sợ lắm. Đã sống đường hoàng với Phương bảy ngày bảy đêm liền trong một căn buồng khách sạn, là đã bỏ qua dư luận, xem thường chung quanh. Nhưng chàng sợ là sợ cho Trang. Bí mật này mà không giữ kín được, Trang sẽ là nạn nhân trước nhất. Rồi nàng sẽ phải đối phó như thế nào. Chàng sẽ làm gì được cho nàng. Câu trả lời là không. Ninh sẽ bó tay, không làm gì được cho nàng hết.

– Đừng khóc nữa, ngộ nhỡ có người nghe thấy.

Tiếng nước nở thu lại thành một thốn thức. Ninh đỡ cho Trang ngồi xuống ghế. Chàng kéo một cái ghế khác, ngồi đối diện Trang. Trên đầu, những vì sao vẫn ngó xuống hai người. Một mùi

thơm dịu dàng phảng phất đâu đó, trong không khí.

Ninh rút khăn tay, âu yếm lau những giọt nước mắt còn đọng trên gò má Trang. Nàng ngồi im, đầu cúi xuống. Nhưng nàng đã nghe Ninh. Nàng không khóc nữa. Nàng còn muốn khóc. Khóc là một sung sướng.

– Anh sợ?

– Ủ. Cho em.

– Em không sợ.

– Cũng được. Nhưng đừng khóc nữa. Tại sao em lại khóc.

– Không biết. Lâu lắm em mới được khóc.

Trang thở dài. Nàng nói nhỏ:

– Em điên, phải thế không?

– Anh thì sao?

– Cũng thế. Điên.

Hai tiếng cười ngắn. Thân mật, sung sướng.

– Anh!

– Gì Trang?

– Chúng mình phải làm gì bây giờ. Không biết. Chúng mình không nên nghĩ tới điều đó phút này, chúng mình còn phải suy nghĩ cẩn thận. Chưa thể biết được là bây giờ chúng mình phải làm gì. Có một điều này: anh không thể cho phép anh gây ra một chuyện gì phiền phức cho em.

Ninh đặt nhẹ bàn tay lên vai Trang. Chàng cúi về phía trước hôn lên mái tóc nàng, mái tóc chàng đã nhìn thấy óng mượt và chảy dài như một ngọn suối ngay buổi trưa đầu tiên khi chàng mới đến. Hôm đó, Trang ra mở cửa cho chàng. Màu đen nơi trong mắt nàng thăm thẳm, nét mặt nàng trang nghiêm, buổi trưa hôm đó, chàng đã được ngắm nhìn một cái gì thật đẹp. Đêm lạnh hơn ở chung quanh. Trên đầu, vẫn những chùm sao lấp lánh.

– Một trong hai người chúng ta phải làm một điều gì. Trang nói.

– Anh hiểu. Để anh nghĩ. Em lạnh không?

Trang lắc đầu. Nàng chỉ cảm thấy trong tâm hồn nàng một nguồn ấm áp, nguồn ấm áp đó là hơi thở đời sống nàng vừa bắt gặp, là tình yêu đích thực nàng cho đi và nhận được lần đầu.

Trang không muốn đi đâu. Trang không muốn gì hết. Không, nàng có muốn chứ, nhưng ước muốn của Trang lúc này thật đơn giản. Hạnh phúc lúc này ở Trang nhỏ bé, ở gần. Nàng chỉ muốn được ngồi ở chỗ này, trên khoảng sân lộ thiên này, cho đến hết đêm nay, và chỉ rời khỏi khi những chùm sao trên đầu đã lặn. Riêng đêm nay, chỗ nàng ngồi, ở đây, đã là một thiên đường. Trang đưa bàn tay ra. Trong bóng đêm, bàn tay nàng đụng nhẹ vào một bàn tay khác. Những ngón tay kiếm tìm. Những ngón tay đã thấy. Luôn vào nhau. Và tình yêu là những ngón tay đan.

Ninh kéo ghế lại gần Trang hơn nữa. Nàng tựa đầu vào ngực chàng, bốn phía là bóng đêm,

nhưng long nàng là một phương trời mênh mông ánh sáng. Lời nói của Trang xa xôi, mơ màng:

– Em đã sống ở đây bao nhiêu năm...

Câu nói làm hiện hình quá khứ. Những mùa xuân chìm lặn. Những hoa hương phai tàn. Những thói quen mòn nhẵn. Năm tháng âm thầm, từng lớp rồi từng lớp bụi phấn lả tả phủ xuống mỗi năm, mỗi tháng một dày thêm. Anh, bao nhiêu năm, em đã sống ở đây, em là hình ảnh, là linh hồn của tỉnh nhỏ này, em là một dấu chân lang thang bước đi không tiếng vang trên một con đường phủ đầy lá rụng. Lá chết của từng mùa thu chết. Những mùa thu vỡ vàng, phôi mòn. Ban đêm, những đợt gió lùa lau lách vào những bờ bãi kín khuất và hoang vắng nhất của tâm hồn, buổi chiều, hoàng hôn giăng lưới, và tâm hồn là một thung lũng mù sương. Thế giới em suốt bấy lâu là khoảng sân nhỏ rêu phong, lưu đầy giữa bốn bức tường cao vút. Nghe tiếng cầu kinh trầm trầm của bà mẹ chồng, và nghĩ đến tuổi già. Lặng theo sự im lặng và trôi theo vào cô đơn.

Những nếp nhăn hiện dần. Mỗi buổi sáng, nhìn vào gương thấy ánh mắt bớt sáng hơn ngày hôm trước, màu đen của tóc không đen mượt như ngày hôm qua, và miệng mím chặt như đã thoáng lên những đường hằn cay đắng. Trong người, sự thờ ơ là dấu hiệu khởi đầu cho một tâm trạng mỗi mệc muốn che giấu, còn chưa tự thú, nhưng mỗi mệc ấy là một giọt cường toan lan rộng dần dần. Sống không đợi chờ, sống ấy là hấp hối, là lâm chung. Sống không rung động, sống như thế khác nào như chết. Không một cuộc sống nào vĩnh viễn là ánh nến một đời leo lét. Phải có một lúc bão dậy. Phải có một khi lửa bốc. Phải có một buổi cháy bùng lên.

Ninh vừa hôn nhẹ lên cổ nàng, chỗ trắng muốt và sát liền những chân tóc. Một cảm giác nhột nhạt khó tả. Toàn thân Trang thu nhỏ lại. Ninh đón mùi thơm từ trong những chân tóc thoát ra. Những chân tóc là những gốc cây óng ả của một cánh rừng mềm mại.

Trời đất nghiêng nghiêng, chao chao. Đêm lăn nhẹ những vòng êm ái.

Một lát. Thêm những cảnh lá từ đâu đó rụng xuống những bờ mái. Trang nhớ lại phần đầu của câu chuyện khi Ninh từ dưới nhà đi lên.

– Anh định đi nơi khác thật sao?

– Thật.

– Đâu?

– Đâu chẳng được. Tỉnh nhỏ này không có một chỗ ở khác cho anh?

– Không.

– Sao em biết.

– Anh không quen ai ở đây. Anh chỉ có thể đi ở khách sạn. Khách sạn ở đây dành riêng cho những người đi qua, những người tạm ghé.

– Thì anh đó. Anh là một người đi qua. Tỉnh nhỏ này anh chỉ tạm ghé một thời kỳ.

– Với em, anh cũng thế? Anh chỉ là một người đi qua?

– Như thế tốt hơn. Cho cả hai chúng mình.

Chàng nói thế, có phải là cái gì cũng chốc lát, vĩnh cửu chỉ là một danh từ, như đêm sao kỳ diệu này rồi lát nữa cũng sẽ hết, khi những vì sao lặn, bóng tối tan đi, và đêm không còn là một đài hoa lớn, bởi hương thơm của đêm sẽ không còn khi ban mai nhợt nhạt từ những lòng đường phía dưới kia tỏa rộng, theo những bờ tường dâng lên, cướp mất của khoảng sân thượng cái màn bóng tối thần tiên?

– Anh ghé một thời kỳ. Nhưng em sẽ phải sống với nó suốt đời.

– Không có gì bắt buộc người ta phải sống một đời với một nơi chốn, một cảnh ngộ người ta không muốn chấp nhận.

– Sự thật đó chỉ đúng cho anh.

– Cho tất cả.

– Riêng em thì không.

– Thế là Trang đã chịu thua.

– Vâng. Đúng thế. Em đã chịu thua.

Trang thở dài. Nàng nghĩ đến một hành lang xa hút, thăm thẳm là quá khứ lạnh buốt của nàng. Ở đó, một buổi sáng nào, một buổi chiều nào, đã lâu quá rồi cho nên không nhớ được, nàng đã chịu thua. Cũng không hiểu nàng chịu thua cái gì? Cảnh ngộ? Một sự đã rồi? Cái thế giới tỉnh nhỏ là kẻ thù của những đổi thay? Hay chính nàng, nàng mềm yếu quá, nàng không dám đương đầu, nàng chỉ còn là một nạn nhân bất lực hoàn toàn trước cảnh ngộ.

– Thua như thế nào?

Trang chưa từng kể lại cho ai về cuộc đời nàng với những chứa giấu và những thảm kịch của nó, cuộc đời nàng là một gói kín âm thầm không bao giờ được tiết lộ. Nhưng đêm nay, lúc này, nàng muốn kể cho Ninh nghe, kể hết. Kể hết những điều nàng còn lưu giữ được trong trí nhớ. Nhớ lại, thật khó. Dĩ vãng buồn nên cái sự người ta muốn nhớ lại nó, là một điều thật đớn đau và cũng thật cực nhọc.

– Anh vẫn bắt em chịu đựng một cực hình.

– Cục hình nào?

– Nhớ lại.

– Nhớ lại là một mơ mộng kỳ thú.

– Với em, nhớ lại chỉ là một cục hình. Quá khứ em là gì anh biết không?

– Biết.

– Anh nói đi.

– Một lần lần.

– Không phải. Hơn thế. Nếu là một lần lần, người ta còn được nhìn lại lần lần cũ như một kinh nghiệm để sống khác đi, cho đúng, cho đúng kéo dài lần lần cũ. Em không nhận được kinh nghiệm nào hết. Em sống bây giờ cũng như sau này, cũng như mình đã sống trong quá khứ mà thôi.

– Quá khứ đã qua và đã chết.

– Hiện tại và tương lai cũng vậy. Anh đừng an ủi. Em đã tìm được an ủi lớn lao nhất đời rồi, anh

để cho em nói. Em không bao giờ tìm được một đời sống khác, cho nên quá khứ chẳng giúp ích gì được cho những người không bao giờ được biết đến đổi thay như em. Quá khứ em không phải là một lầm lẫn như anh nói. Phải được lựa chọn mới có cái đúng đường và cái sai lầm chứ. Em không được lựa chọn. Cũng chẳng hề đặt mình đứng trước một lựa chọn nào. Thành ra không có vấn đề gì đặt ra hết. Em là một vô lý.

Trang phác nhẹ một cử chỉ lên không khí. Một cử chỉ tuyệt vọng, cùng đường:

– Đứng trước một vô lý, người ta chịu, không biết làm gì hết. Nhiều lúc em thấy em như chết rồi. Dừng đứng. Lạnh lùng. Trơ trơ ra đó, buồn chẳng buồn, vui cũng chẳng vui. Ngày Quỳnh bỏ đi, em hy vọng em sẽ đau buồn, khóc lóc, thù hằn và giận giữ. Được như thế là sẽ tự mình thay đổi được mình. Nhưng không. Em chẳng cảm thấy gì hết. Người đàn ông ở gần mình hay bỏ đi cũng vậy mà thôi. Nhiều người không hiểu khen em can đảm, chịu đựng như thế là tận cùng rồi. Họ lầm. Can đảm gì đâu. Có cái gì mà chịu đựng.

Chỉ tiếc là mình chưa được sống. Cuộc đời, em cảm thấy nó lạ lùng lắm, nó đầy những chuyện bất ngờ, nhưng điều nguy hiểm là em như không muốn biết, và sống cách biệt với nó, thật xa. Rồi tất cả trở thành một thứ thói quen.

Giọng Trang đều đều. Nàng nói ra những điều ghê gớm ấy bằng một giọng nói đều đều, bình thản, Ninh nghe còn thấy tan nát nghìn lần hơn là lúc nàng nức nở khóc.

– Em không thể sống mãi như thế. Ninh nói.

– Em biết chứ.

Trang cười thật nhỏ, buồn bã:

– Nhưng em sẽ sống mãi như thế. Con chim bị giam cầm quá lâu ngày trong lồng. Đến khi cửa lồng mở rộng, chưa chắc đã dám thoát lồng bay đi. Em như thế, phải không anh?

– Phải tìm cho ra.

– Một cách nào đó?

– Đúng. Và tìm mãi thế nào cũng thấy. Cảnh ngộ không bao giờ ghê gớm như em tưởng.

– Em không hề nghĩ như thế. Nhưng...

Trang rũ rũ mái tóc:

– Em không biết. Em chết rồi hay là em điên.

– Đừng tội nghiệp cho mình.

– Đâu phải thế. Em chỉ nói với anh một sự thực. Em nào muốn thế. Ai chẳng có một đời sống, và muốn được sống tận cùng đời sống của mình. Nhưng hình như với em, đời sống ấy ở thật cao, như một đỉnh núi cao em chỉ nhìn thấy đỉnh núi mà không bao giờ leo tới được. Em không có sức mạnh hay em thiếu lòng tự tin? Đó là điều em thường tự hỏi. Có lẽ em thiếu cả hai.

Ninh không biết an ủi Trang như thế nào. Thâm tâm chàng cũng phải công nhận những điều buồn thảm Trang vừa nói ra có chứa đựng một phần nào sự thực. Tỉnh nhỏ này là vòm trời của nàng, nó cũng là một nắm mồ lạnh buốt đã chôn vùi bao nhiêu năm một cuộc đời không bao

giờ được nhìn thấy dáng hồng và sắc thắm của mùa xuân.

Đêm lạnh hơn. Đêm lạnh làm Trang nhớ đến những khoảng thời gian lê thê là những đêm dài của đời nàng đã lỡ, cái bóng nàng cô đơn in lên mặt tường trống trải. Nàng ngồi ở đây, một mình, nàng chỉ có những chùm sao trên đầu, bóng tối chung quanh là bạn, đời nàng đó, trong tiếng lá chết rụng trên những bờ mái, giữa những hướng gió đi về trên khoảng sân lộ thiên, trong cái tâm sự âm thầm mang ý nghĩa của một tàn phá tan nát, nàng nghe thấy, nàng thở dài, nàng lắng theo nàng héo hon, nàng ngó theo nàng chập chờn, nàng thả buông nàng theo dòng tháng ngày.

Bây giờ, những rung động kỳ diệu đã tới. Ngạc nhiên lớn nhất, hạnh phúc cuối cùng đã tới. Nàng phải sống với nó chứ. Cố nhiên. Nhưng nhận tình yêu bằng giá nào đây, mua hạnh phúc bằng giá nào đây? Mua bằng nước mắt. Mua bằng đau đớn. Trang biết vậy. Nhưng nàng còn được lựa chọn nào khác, cơ hội nào khác còn đến với nàng?

– Ôm lấy em, anh

Ninh vòng tay ôm chặt lấy cái thân thể run rẩy lạnh.

Trời đất bật đi. Hai người lại hôn nhau. Như trao hôn lần đầu, trao hôn lần này nồng nàn mà thê thảm, vươn tới tột đỉnh hân hoan nhưng cũng rơi xuống đáy cùng đau đớn. Cái hôn dưới trời khuya có lẫn vị mặn mặn của nước mắt chảy xuống mà Trang không tài nào tìm giữ được. Thực ra, Trang không muốn tìm giữ nữa, cho dù là nước mắt, cho dù là cảm giác.

Nàng phá tan giới hạn ngăn cản vô hình bằng ôm lấy Ninh, và hôn trả lại chàng, mê đắm. Người đàn bà nghĩ rằng nàng chỉ có một đêm, chỉ có một đêm cho suốt cuộc đời, vậy thì tận hưởng, vậy thì hòa nhập, vậy thì hiến dâng và nhận lấy, hiến dâng và tiếp nhận cùng tới những giới hạn tận cùng.

– Chúng mình...

Trang gần như kêu lên.

– Đừng nói! Đừng nói!

Tình yêu và rung động điên cuồng, nghe Trang, không nói nữa. Trang nhắm nghiền mắt lại. Nàng hôn, nàng yêu, nàng ghì chặt, nàng ôm lấy, nàng đang sống, nàng đang chết, nàng đang hồi sinh, nàng đang đổi khác, tất cả trong một lúc, tất cả trong một lần. Sự xảy ra, đã xảy ra theo đà chảy mãnh liệt xô cuốn của một dòng thác lũ.

Khoảng sân lộ thiên chỉ còn là vùng bốc cháy của bản năng, bản năng cháy bùng như một ngọn lửa hồng trong đêm mà lý trí không dập tắt được.

Một lát sau, Ninh dịu dàng vuốt những sợi tóc Trang vương trên gò má. Chàng nói nhỏ:

– Anh đưa em xuống.

Tiếng Trang nhỏ hơn, chỉ là một tiếng thầm:

– Em xuống một mình.

Ninh dìu Trang đứng lên. Hai người sát vào nhau, nghe đêm đi dần về sáng bằng những bước chân vô hình và không tiếng. Một vài phút trôi

qua. Cả hai cùng nghĩ là họ không thể ở với nhau suốt đêm trên khoảng lộ thiên, rồi họ cũng phải đi xuống, kẻ trước người sau, mỗi người trở về buồng riêng của mình, nhưng không ai muốn rời bỏ ngay nơi chốn thân mật. Như họ không bao giờ có thể tìm được một nơi chốn nào khác để được gần nhau. Hai cái bóng đứng đó, nổi lên nền trời đang có những ánh sao tắt dần và rụng xuống. Thành phố dưới chân bản bật ngủ.

– Anh!

Trang chỉ nói có thể. Nàng không tìm được lời nói nào khác. Nàng gỡ nhẹ tay Ninh ra. Ninh cúi đầu đứng im một giây, như suy nghĩ. Ninh nhìn Trang không chớp mắt. Rồi Trang bước chậm chạp về phía cầu thang.

Đến chỗ cái cửa tò vò, Trang dừng bước, quay nhìn trở lại.

Trang lắc lắc mái tóc, như còn có điều muốn nói, khiến nàng chưa đành tâm bước xuống cầu thang. Ninh rảo bước lại gần. Chàng nắm lấy tay Trang, âu yếm:

– Gì thế em?

– Em còn quên một điều chưa hỏi anh.

– Hỏi đi.

– Ban nãy anh nói sẽ dời khỏi nhà này?

– Đúng thế.

– Anh còn giữ ý định ấy?

– Em không thấy như thế tốt hơn cho chúng mình sao. Chúng mình không được phép mù quáng. Sáng suốt và hiểu biết là thái độ anh và em cùng phải có. Trùng phạt ghê gớm nhất đối với anh là thấy em bị phiền lụy. Khổ tâm lớn lao nhất là thấy em bị tai tiếng. Như em nói, em không bao giờ thoát ly được cái tỉnh lẻ này. Tỉnh này, anh biết nó, trời đất hiền hòa, nhưng tâm địa con người nhỏ hẹp và đầy thành kiến. Dư luận ở đây là một thứ dư luận của rắn độc. Nó giết chết người chứ nó không tha thứ và bỏ qua cho những hành động mà nó không chấp nhận. Để nó có cơ hội xâm phạm vào đời sống của em, là

một điều anh không chấp nhận được. Em hiểu chứ.

– Em hiểu. Nhưng em không muốn hiểu.

Mắt Trang sáng ngời một ánh lửa cương quyết khi nàng nói tiếp một câu quyết liệt.

– Em không cần.

Ninh cảm động:

– Em không cần phải nói. Anh hiểu. Nhưng chúng ta còn có đời sống của chúng ta và còn phải chịu đựng nó lâu dài, cho tới ngày chúng ta không thuộc về nó nữa. Em có thể không bao giờ hối hận. Cho em. Anh cũng vậy. Nhưng một ngày sau này, nhớ lại, em sẽ thấy cái quyết định bỏ đi của anh là đúng. Đó là một quyết định buồn bã, một quyết định đau đớn. Nhưng sáng suốt và cần thiết.

Trang thở dài:

– Chúng mình cần phải nghĩ lại.

– Đúng như thế. Nghĩ lại.

– Tuy không có gì đáng nghĩ lại hết.

– Đúng như thế. Tuy không có gì đáng nghĩ hết.

– Người ta bảo xa mặt là xa lòng. Anh đi, trong bao nhiêu lâu anh sẽ quên em?

– Trang!

– Em đang nói cái thứ ngôn ngữ tầm thường của đàn bà đấy thôi. Anh đừng giận. Rồi chúng mình sẽ lãng quên nhau.

Ninh lắc đầu:

– Không. Không bao giờ như thế. Dù chúng mình muốn thế. Thôi, em đi ngủ, kéo mệt.

– Anh chưa xuống?

– Anh xuống sau.

Ninh hôn nhẹ lên mái tóc Trang, chàng đẩy nhẹ nàng bước xuống bậc thang. Chàng biết chỉ chậm một giây, một giây ngắn ngủi mà thôi không cần nhiều, chàng sẽ ôm lấy Trang, giữ nàng ở lại

trên khoảng sân lộ thiên cho tới sáng, hoặc là chàng sẽ cũng cùng Trang đi xuống, vào phòng riêng của chàng, hay phòng riêng của Trang, cho đam mê nổ bùng thành dông bão. Hình bóng Trang nhỏ dần trên bậc thang. Nàng cúi đầu đi xuống. Ninh đứng lặng nhìn theo bằng một cái nhìn rưng rưng. Trong lòng chàng là cả một biển đầy xao xuyến.

Ninh ở lại trên khoảng sân lộ thiên không biết bao nhiêu lâu. Hồn lặng đi. Hai vai lạnh buốt. Mắt ngược lên trời, giữa những chùm sao theo nhau rụng, chàng không có một con đường nào hiện ra. Chỉ có những ngã ba. Chỉ có những ngã tư. Đêm là một trạng thái phân vân không cùng. Nhớ lại phần đời mình đã sống, Ninh biết chàng không phải chỉ lần đầu tiên đứng trước một lựa chọn. Mà nhiều lần. Người thiếu nữ thứ nhất, nàng mang tên một loài hoa chỉ nở về đêm, chàng đã yêu và chàng đã phải lựa chọn. Cuộc đời chàng tùy thuộc vào ý muốn của gia đình nàng. Ninh không chịu. Khi đó chàng còn

trẻ quá, sống ở chàng chưa có đất đai cho thỏa hiệp. Ninh đứng đó, dưới màu đỏ chói chang của những chùm phượng vĩ. Vụ hè bắt đầu. Trường học đóng cửa. Chàng yêu vô chừng, nhưng chàng cũng yêu mê đời sống của chàng vô chừng, và cuối cùng, chàng đã lắc đầu bỏ đi. Tự đó, không bao giờ chàng còn gặp người thiếu nữ mang tên một loài hoa đêm nữa. Nàng giận. Thái độ chàng không bao giờ được tha thứ. « Anh yêu đời sống của anh hơn tình yêu của chúng ta ». Nàng nói. « Chính vì thế, anh mới xứng đáng với tình yêu của chúng ta ». Chàng giải thích. Nhưng yêu là yêu. Yêu không phải là giải thích. « Anh hãy sống đời sống của anh, theo đúng ý muốn của anh ». Đó là lời nói cuối cùng của người thiếu nữ.

Sau đó không đầy một năm, từ bờ sông bên này cho Ninh đứng buồn rầu trông theo, thiếu nữ của mỗi tình đầu đời tan vỡ đã xuống thuyền, sang bờ sông đối diện. Lối đi của nàng có màu hồng của pháo cưới, màu xanh của những tờ thư kỷ niệm và những đợt gió hắt hiu của thu lúc sang mùa. Nàng là khuôn mặt ảo tưởng đó trong

một bài nhạc của Đoàn Chuẩn và Từ Linh, sau này Ninh nghe thấy nhiều lần qua những giọng ca quen biết. Đôi khi, Ninh vẫn được tin tức về cuộc đời người đàn bà của mối tình thứ nhất.

Nàng đã lấy chồng. Làm mẹ một đàn con. Nàng sống bình yên. Hạnh phúc nàng giản đơn như những ngày tháng của nàng êm đềm phẳng lặng. Những lần Ninh chợt nhớ tới, chàng nghĩ người ngày xưa chắc đã quên chàng. Người ta không thể sống thuần bằng trí nhớ. Người ta không thể sống thuần bằng kỷ niệm.

Có một lần. Ninh gặp lại người cũ. Buổi trưa hôm đó, trời mưa lớn. Thành phố ào ạt trong màn mưa trắng xóa, Ninh vừa từ một hàng hiên đi ra, chàng định băng qua đường đến một chiếc taxi chờ sẵn. Đúng giây phút đó. Ninh nhìn thấy nàng. Nàng đứng giữa một đám người lơ nhố ở hàng hiên bên cạnh. Hai cái nhìn bắt gặp nhau trong khoảng khắc. Ninh đứng sững dưới màn mưa, trong một xúc động kỳ thú. Chàng quên rằng chàng đang đứng dưới một trận mưa rào. Thoáng thấy nàng mỉm cười. Nàng đã thay đổi

nhiều. Nàng đã trở thành một người đàn bà đứng đắn, có một đời sống riêng, nàng và chàng là hai khuôn mặt của hai hướng đời cách biệt.

Nàng đưa một bàn tay lên đầu, miệng vẫn mỉm cười, dấu hiệu này như có ý nhắc « Anh đang đứng dưới màn mưa nặng hạt đó? » Chàng sức tỉnh, vội vã chạy rảo sang bờ đường bên kia. Giây sau, xe vụt đi. Hai người chỉ gặp lại nhau tình cờ có lần đó. Ninh không cảm thấy ân hận bao giờ. Chàng băng khuâng một chút, ngậm ngùi một chút, thế thôi.

Đến Phương, lựa chọn ở Ninh cũng dễ dàng, và không thể xem như một quyết định xót xa bắt nguồn từ một phân vân đau đớn. Ninh giữ vững được cho chàng một tiêu chuẩn đã có từ thuở niên thiếu. Là sống đời mình, theo một lẽ phải riêng.

Tiêu chuẩn sống đó là tạo ra và duy trì được mãi mãi cho mình một lối sống gọn và nhẹ. Chặt đứt được những cái đuôi tình cảm hệ lụy, càng được chùng nào càng hay chùng nấy. Không để

vướng vào những mắt lưới khó gỡ của cảnh ngộ phiến hà. Tránh cho những dấu chân sa vào ngõ cụt.

Ninh muốn chàng là một người đi đường lưng vai không phải trĩu nặng dưới những hành lý cồng kềnh làm chậm lại bước chân. Người sống như mây trời. Hồn nhẹ như không khí. Những tháng ngày có cánh. Thân thể có hạnh phúc là hình ảnh một vòng xe lăn nhẹ những vòng vui trên những dặm đường thênh thang.

Ngờ đâu, về sống dưới một vòm trời tỉnh nhỏ Ninh bỗng thấy mình đứng trước một trường hợp tình cảm nan giải và gay go nhất của đời chàng. Trang không phải là người thiếu nữ của mối tình đầu đời, khi tan vỡ, dấu có là một vết thương đốn đau tâm hồn, nhưng tuổi trẻ rồi cũng chữa lành được vết thương, tuổi trẻ là một liều thuốc thần màu nhiệm. Trang cũng không phải là Phương, là Sầu, là Hoa. Phương không gặp chàng, Phương sẽ gặp những người đàn ông khác. Đời Phương không phải là ngõ cụt, cũng không phải một con đường lớn, mà là những ngã đường nhỏ, không

bước phía tả thì bước sang phía hữu, không đi trên con đường men theo bờ sông kia thì đi vào con đường lượn theo hàng cây nọ, mỗi tình nào cũng chỉ là một trong nhiều mối tình, đau đớn nào trải qua rồi cũng được một niềm vui đến sau bù đắp.

Với Hoa, chỉ là từ những trang tiểu thuyết thêu dệt giả tạo đi sang một cuộc sống tầm thường. Còn Sầu? Sầu không có gì để mất. Thoát ly ở Sầu cũng dễ dàng, nếu Sầu muốn thoát ly.

Riêng Trang, Trang là một trường hợp đặc biệt, với thảm kịch và niềm cô đơn âm thầm của nàng kéo dài đã bao nhiêu mùa xuân thắm tươi lần lượt đi qua.

Để mặc Trang như nàng đang sống? Ninh cảm thấy một cái gì không đành. Lôi cuốn, mở đường cho Trang đến một phá vỡ, một thoát ly? Tại sao không? Nhưng rồi sẽ ra sao?

Điếu thuốc lá cháy trên môi Ninh là một điểm sáng leo lét nhợt nhạt. Thời khắc chập chờn nghiêng dần sang phần đêm đang phai tàn.

Hành lang tầng dưới tối mờ mờ. Những thoáng ánh sáng nhạt loãng đầu ngày vừa hiện. Cửa buồng đóng lại. Ninh bâng khuâng ném mình xuống mặt đệm. Ninh nhắm mắt, thở dài. Tuy chàng cảm thấy thật mệt mỏi trong người, nhưng tâm hồn không yên ổn, nên giấc ngủ thật lâu mới tới.

Cách đó một buồng, Trang cũng như Ninh, nàng nằm trên mặt giường, nàng sống cái tâm trạng ngổn ngang trăm mối.

Nằm một lát, Trang bật đèn ngời dậy. Nàng nhìn trân trân vào khoảng không, nét mặt nghiêm trang. Một lát im lặng nữa, rồi Trang đưa tay mở cái ngăn kéo bàn phấn. Bàn tay Trang từ từ lấy ra ở đó một lá thư. Nàng cầm lá thư, nhìn những trang giấy gấp tư trong lòng tay, nhưng không đọc.

Lá thư của người chồng. Một lá thư dài. Nhận được lá thư hồi chiều, bà mẹ chồng đã ngồi chăm chú, nhấp từng ngụm nước trà bốc khói, nghiêng vành tai già yếu và hấp háy cặp mắt tuổi tác, nghe không bỏ một chữ nào những điều con giai bà

viết trong thư mà nàng dâu bà đọc cho bà nghe bằng một giọng đều đặn.

Chưa bao giờ một lá thư xa có thể làm cho bà Quảng Hưng vui mừng như thế. Với Trang, thì không. Nó chỉ làm cho nàng bất ngờ một chút và bối rối rất nhiều. Đọc thư xong cho mẹ chồng nghe. Trang lảng lạng đi lên buồng riêng, nàng muốn quên đi lá thư xa, và nàng đã quên được. Nhưng lúc này, lá thư trở lại trong ý nghĩ, bắt Trang lại phải nhớ đến một khuôn mặt, một hình ảnh mà nàng muốn quên lãng đã bao nhiêu năm.

Trang cầm lá thư trên tay, không biết nên xem lại, hay cắt vào ngăn kéo, hay đúng hơn, xé vụn nó thành muôn ngàn mảnh nhỏ.

Bên ngoài, phần phai tàn thoi thóp cuối cùng của một đêm dài thức trắng đã hết. Một ngày mới bắt đầu. Trang nghĩ đến khoảng sân thượng trên kia, nơi đã đánh dấu cho cuộc đời nhạt tẻ của nàng, sự chấn động bàng hoàng ấy, những giây phút lạ lùng ấy của một đêm kỳ diệu. Trời đang sáng. Những vì sao chắc đã rụng hết. Chân trời đang vén mở, cho tia hồng mặt trời thứ nhất

tỏa lên. Dưới kia, tỉnh nhỏ thức dậy rồi. Hẳn thế. Tỉnh nhỏ đang thức dậy bằng những hình thái sinh hoạt lấm than, đóng khuôn trong nhịp thán ngày đều đặn. Những chiếc xe chở nước lặn nặng nhọc trên những mặt đường khắp khểnh. Những bóng người âm thầm từ trong những ngõ hẻm đi ra. Ban mai lạnh. Những tiếng ho khan nổi lên cùng với tiếng ho khan ở một góc sập gụ của bà mẹ chồng. Lửa nhóm trong bếp. Hai đứa con nàng cũng sắp trở dậy. Chúng ăn sáng, mặc quần áo và đến trường. Nàng nghĩ đến nhiệm vụ làm mẹ của nàng. Những trói buộc một đời của trách nhiệm đè nặng.

Trang lắc đầu buồn bã, ném trả lá thư vào ngăn kéo và đứng lên. Nàng không muốn kéo dài một tưởng tượng mê đắm làm cho thần trí nàng rã rời, nhưng việc xảy ra đêm qua trên sân thượng, Trang biết mãi mãi là vết hằn khắc sâu vào trí nhớ, và trí nhớ nàng sẽ hành hạ nàng mãi mãi. Phải, Trang đang nhớ lại. Từng lời nói của Ninh. Khi chàng lớn tiếng, tiếng nói của chàng bay lên, đụng tới những vì sao trên thăm thăm không gian. Khi chàng trầm giọng, giọng chàng

thân mật, thì thầm, lùa vào những chân tóc, và nàng uống lấy dòng tuổi âm thanh đầm ấm. Rồi khi chàng ôm lấy nàng. Cánh tay chàng ngăn giữ mùa đông, đánh đuổi cô đơn, nàng thấy nàng nhỏ lại, và yên tâm, nàng thấy nàng sung sướng, niềm sung sướng được yêu thương và được che chở. Rồi là cái hôn bản bật, gói tròn tất cả những biểu lộ tình cảm nồng cháy bị dồn nén suốt một đời người.

Trang gục đầu vào thành cửa, lặng người đi trong nguồn rạo rức bất thần trở lại.

Một tiếng chân trẻ nhỏ từ dưới cầu thang chạy lên. Thằng Phi, mắt nhắm mắt mở, ôm choàng lấy mẹ nó. Đứa nhỏ không hay biết gì về thảm kịch người lớn. Nó buông Trang, nhìn, mở lớn đôi mắt kinh ngạc:

– Sao mẹ khóc?

Trang gượng cười:

– Đâu có. Mẹ không khóc.

Trang quay đi, lau vội nước mắt, nói với thằng nhỏ:

– Thôi mẹ con mình đi xuống.

Buổi sáng bắt đầu, như thường lệ. Với những việc làm đã thành nếp, không bao giờ đổi thay. Trang vào thăm mẹ chồng, trở ra, sửa soạn bữa ăn sáng cho hai con, mặc quần áo cho chúng. Khi hai đứa nhỏ ra khỏi nhà, nàng đến ngồi bên cạnh cái bể non bộ. Hoa từ trên lầu xuống, ném về phía Trang một cái nhìn dò xét.

– Chị Trang dậy sớm thế?

Câu hỏi làm Trang hơi giật mình. Nàng gượng cười:

– Thì cũng như mọi hôm.

– Em cứ nghĩ hôm nay chị phải ngủ muộn lắm.

– Tại sao?

Hoa cười, rất vô duyên và trả lời rất ỡm ờ:

– Thì em nghĩ thế. Đêm qua chị ở trên sân thượng khuya không?

– Cô xuống tôi cũng xuống ngay. Ở lâu trên ấy lạnh chết.

– Nhưng mà thích.

– Nhường nó cho cô Hoa đó.

Hoa nghiêng đầu, nụ cười tinh quái:

– Thật nhé!

Hoa chợt nhìn lên, khi thấy Ninh đi nhanh trên hành lang trên lầu. Hoa nhìn Trang, rồi lại nhìn lên, miệng vẫn mỉm cười giấu cợt.

– Cô Hoa có gì vui mà cười nhiều thế.

– Em không có gì vui. Nhưng em được chứng kiến chuyện vui của người khác.

– Chuyện vui thế nào, của ai, tôi không biết đấy.

– Chị biết thừa đi.

Nói xong, Hoa ngúng nguẩy đi vào nhà trong. Cả ngày hôm ấy, những lời nói bóng gió lúc buổi sáng của Hoa trở thành nỗi băn khoăn của Trang, tuy nàng vẫn giữ được một thái độ bề ngoài trầm tĩnh. Trang định bỏ qua những ám chỉ xa gần ấy. Nàng muốn nghĩ Hoa chỉ là một đứa con nít, không thể là một đối tượng xứng đáng khiến nàng phải bận tâm. Nhưng nghĩ vậy mà lo lắng trong Trang gia tăng mà không giảm sút. Nàng muốn đặt nàng vào trường hợp Hoa, để thử đoán xem Hoa muốn gì? Nhiều lần nàng đã bắt gặp Hoa lảng vảng trước cửa buồng Ninh, hay đứng thập thò ở cửa buồng riêng như chờ rình những lúc Ninh ra khỏi nhà cũng như những lúc Ninh từ ngoài bến tàu trở về. Đôi khi, Hoa ném ra những câu thả tình kịch cớm. Bữa cơm, Hoa luôn luôn đưa mắt nhìn trộm Ninh bằng những cái nhìn lúc ngây dại, lúc đắm đuối. Với Hoa, Ninh có một thái độ rất lạnh đậm dừng đọng, có thể làm cho tự ái của Hoa bị thương tổn nặng nề. Cơ hội này là một dịp bằng vàng để Hoa trả thù. Làm thế nào bây giờ?

Để mặc Hoa muốn làm gì thì làm? Nguy hiểm. Hoa sẽ thù dật cho thêm phần lâm ly hấp dẫn. Những phút thần tiên trên sân thượng sẽ bằng thứ thù dật hạ cấp của Hoa biến thành những phút trao yêu thô tục tầm thường. Rồi sự thù dật được ném đi, từ miệng người này, truyền miệng người khác, chỉ một vài ngày chuyện thầm kín giữa nàng và Ninh, cả tỉnh đều hay?

Giả thuyết này đã thừa để Trang lo lắng. Nhưng điều nàng băn khoăn nhất, hành hạ nàng gần như một niềm đau đớn, là miệng lưỡi rắn độc của Hoa sẽ phà cái hơi thở hôi hám vào một cái đẹp dễ tuyệt vời, làm cho xấu xa đi. Hoa không bao giờ thấy được cái đẹp của đêm tỏ tình xót xa mà nàng đã được sống với Ninh trên khoảng sân cao, dưới sự chứng kiến của một biển sao trời lấp lánh. Không ai hiểu được. Thế giới này, chỉ có hai người hiểu được. Đó là Ninh và nàng. Chỉ hiểu được, những người trong cuộc. Người ngoài cuộc dù có nhìn tận mắt, nghe tận tai cũng vẫn là những kẻ mù lòa. Ngoài Ninh, ai biết rằng nàng đã yêu và nàng đã khóc, nàng đã điên cuồng

nhưng cũng là nàng đã tan nát, nàng đã liễu lĩnh nhưng cũng là nàng đã trả nợ ngay từ phút nàng nhận được, nàng tới được thiên đường, nhưng đồng thời, đã mở ra địa ngục dưới chân.

Phải đi đến một quyết định mau chóng. Trang nhủ thầm. Ngồi cúi nghiêng khuôn mặt đắm chiều xuống mặt nước thu nhỏ của cái bể non bộ, mặt nước phẳng chứa chan thương yêu và muôn phần lặng như một tấm gương trong suốt, Trang làm lim cặp mắt. Nàng nói nhỏ với một khuôn mặt yêu dấu tưởng tượng hiện hình trong lòng nước:

– Anh! Chúng ta phải làm gì bây giờ?

Khuôn mặt nhìn thấy bằng tưởng tượng, từ trong lòng nước trả lời lên:

– Phải gặp lại nhau.

Buổi trưa. Trang không ngủ. Nàng mượn Hoa một cuốn tiểu thuyết, giả vờ đọc sách, để có thể tự nhiên chờ Ninh dưới phòng khách. Nàng chờ từ sau bữa cơm trưa, và phải chờ đến gần

ba giờ, Ninh từ trên lầu xuống. Thấy Trang ngồi một mình, Ninh đưa mắt nhìn âu yếm. Nhưng chàng giữ ý không đứng lại mà đi thẳng ra phía cửa. Tiếng Trang gọi, thật nhỏ, sau lưng:

– Anh.

Nàng gọi và nàng đứng lên đi theo Ninh. Hai người đứng với nhau trước cánh cửa đóng kín. Ninh quay nhìn vào phía nhà trong. Chàng hạ thấp giọng:

– Em nên cẩn thận.

Trang gật đầu nói thật nhanh:

– Có chuyện cần, em cần gặp anh.

Hai người cùng nhìn nhau. Có tiếng ho khan của bà Quảng Hưng từ nhà trong vọng ra.

– Ngay bây giờ?

Trang ngập ngừng:

– Tối cũng được.

– Chỗ cũ?

– Không tiện. Em sợ có người đã nhìn thấy chúng ta trên sân thượng đêm qua.

– Ai?

– Hoa.

– Chắc không?

– Em cũng không biết nữa. Rất có thể.

– Anh sẽ sang phòng em vậy. Ninh hẹn giờ và chàng mở cửa bước nhanh ra đường.

Bữa cơm buổi chiều bắt đầu như thường lệ, vào khoảng tám giờ tối. Ninh ngạc nhiên không nhìn thấy Hoa trên lầu xuống và ngồi vào bàn ăn. Chàng đưa mắt nhìn Trang và hỏi bà Phán Định:

– Cô Hoa đâu?

– Cháu nó về chơi trên nhà một người bác. Sáng mai mới về ạ! Bà Phán Định trả lời.

Ninh thấy Trang chớp nhẹ mi mắt, và chàng thì cảm thấy nhẹ nhõm yên tâm. Suốt buổi chiều,

từ lúc ở ngoài bến tàu cho tới lúc về nhà, nghĩ đến hẹn gặp buổi tối, không ở trên sân thượng mà ở buồng riêng của Trang, Ninh chỉ lo có một điều. Đó là Hoa. Làm thế nào để từ buồng chàng sang buồng Trang mà Hoa không bắt gặp. Hoa vắng nhà, thật là một may mắn bất ngờ.

Ninh ăn ung dung, không vội vã. Chàng còn một tiếng rưỡi đồng hồ nữa. Ăn xong, Ninh lên thẳng buồng riêng, nằm hút thuốc lá, chờ đến giờ đã hẹn với Trang là khoảng trước mười giờ. Nhìn những đợt khói xanh biếc bay lên trần nhà, nghe ngóng buổi tối lắng dịu dần vào yên tĩnh, Ninh nghĩ đến Trang. Trang và chàng. Tình yêu bất ngờ cùng đẩy hai người vào một trạng thái hoang mang cùng cực. Chàng tránh không bao giờ hỏi rõ Trang điều đó, nhưng chàng có thể hiểu được rằng người chồng bỏ đi thật xa, có nghĩa là y đã tạo dựng cho y một đời sống khác ở một phương trời khác. Nói một cách khác giữa Trang và người chồng cũ, mọi liên hệ đã chặt đứt hoàn toàn, chỉ còn lãng quên và quá khứ. Hai phía, một phía đã có thái độ dứt khoát, quyết liệt. Phía Trang, tự nhiên và hợp lý là nàng cũng có

quyền bắt đầu lại cho đời nàng một cuộc sống mới. Điều làm Ninh bức mình, là cái không khí đầy thành kiến chung quanh, cái dư luận răn độc của tỉnh nhỏ, cùng những cặp mắt rình mò soi mói của Hoa, đã ngăn cản không cho Trang được sống tự do.

Thời gian trôi đi, thông thả từ phút. Đã đến giờ. Ninh nhìn đồng hồ, và đứng lên. Tuy Hoa không có mặt ở nhà tối nay, Ninh vẫn thận trọng tắt hết đèn ở phòng chàng, rồi mới lặng lẽ mở cửa đi ra.

Hành lang vắng ngắt. Đi qua cửa buồng bà Phán Định, Ninh đưa mắt nhìn vào. Cánh cửa buồng hé mở. Đèn sáng. Bà Phán Định đã nằm ở trên giường quay mặt vào tường. Cứ ăn cơm xong là bà Phán Định, dù thức hay ngủ, cũng đi nằm luôn như thế.

Ninh vừa bước tới cửa buồng Trang thì cũng là lúc có tiếng chân trên cầu thang, một tiếng chân quen thuộc, Trang đi lên. Nàng bước từng bước dĩnh đạc. Nét mặt nàng nghiêm trang. Thấy Ninh nàng cố gắng mỉm cười.

Hai người đứng lại. Cùng im lặng nhìn nhau.

Trang vừa định tiến lại mở cửa buồng cho Ninh vào thì nàng thôi ngay và quay nhìn xuống phía dưới. Thằng Phi vừa gọi mẹ nó, vừa từ dưới nhà chạy lên.

Trang hơi cau mặt:

– Gì thế con? Sao con chưa đi ngủ.

– Bà bảo lên gọi mẹ.

– Bà bảo gì thế.

– Con không biết.

Trang ngập ngừng một giây, trong lúc Ninh đứng im, không biết nên xử trí thế nào.

– Nói với bà lát nữa mẹ xuống.

– Bà bảo mẹ xuống ngay. Bà đợi.

Trang cắn môi:

– Được. Con xuống thưa với bà là mẹ xuống ngay.

Thằng nhỏ chạy xuống cầu thang, Trang thấp giọng ra hiệu cho Ninh đi vào buồng nàng:

– Anh cứ vào. Em lên ngay.

Ninh gật đầu. Chàng vào buồng khép cánh cửa lại. Điều Ninh không ngờ là chàng phải chờ Trang trở lên lâu đến thế. Năm phút. Rồi mười phút.

Ninh đứng tần ngần giữa căn phòng, đưa mắt tìm kiếm một chỗ ngồi kín đáo. Đã định ngồi ghé xuống mặt đệm của cái giường ngủ, Ninh lại thôi, chàng thấy như thế là suồng sã quá đáng. Cuối cùng chàng đến ngồi trên cái ghế thấp và nhỏ kê trước bàn phấn,

Chính lúc vừa ngồi xuống, chàng nhìn thấy lá thư trong cái ngăn bàn phấn Trang đã đóng lại nhưng mới đóng đến nửa chừng. Ninh không phải là một người tò mò. Chàng rất ghét lục lọi vào những đồ vật của người khác. Chưa bao giờ Ninh xem một lá thư không phải gửi cho chàng.

Riêng lần này, nhìn thấy lá thư, với tên Trang đề ngoài phong bì. Ninh có một linh cảm lạ lùng.

Là lá thư chứa đựng một cái gì đó, nó ảnh hưởng không nhỏ đến quyết định của chàng, quyết định mà chàng chưa tìm kiếm được, cho tình yêu không lối thoát giữa chàng và Trang.

Tuân theo một thúc giục thầm kín ngoài ý muốn, Ninh cầm lấy lá thư. Dưới vùng ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn ngủ, Ninh đọc thật nhanh, nhưng không bỏ sót một dòng nào. Đọc xong, chàng ngẩn người, ngồi im sững như một pho tượng.

Đó là lá thư của người chồng ở xa. Thư nói người ở xa đã nghĩ lại, đã bị hết huyền hoặc bởi đời sống ở phương xa, và thư đến tay Trang đúng là lúc người xa đang sửa soạn hành lý lên đường, trở lại vùng trời tỉnh nhỏ.

Một đoạn trong thư viết:

« Hồi đó, anh bỏ đi, bởi rất nhiều lý do mà không nói ra, chúng mình đều hiểu rõ. Anh lạnh lùng với em. Em thảo nhiên trước sự lạnh lùng đó. Anh còn trẻ, anh muốn đi xa, muốn vùng vẫy, anh đã bỏ mẹ con em ở lại. Nhiều tuổi hơn, từng trải

hơn, người ta cũng biết nghĩ hơn. Trang có thể tin là những năm gần đây anh đã bắn khoả, và mấy tuần gần đây, bắn khoả ấy trở thành hồi hận. Cho nên anh đã quyết định trở về. Chúng mình khi lấy nhau, cuộc hôn nhân do gia đình quyết định là một cuộc hôn nhân không có bởi tình yêu, phải thế không? Đó thật là một điều đáng buồn cho chúng mình. Đáng buồn nhất cho em. Anh chưa từng biết nói với em như thế này, nhưng em đừng nghi ngờ, anh thành thực, vì như anh nói, nhiều tuổi rồi, người ta phải biết sống thế nào cho phải. Trở về, anh không tin chúng mình tạo được cho nhau một thứ hạnh phúc muộn màng. Hạnh phúc, phải có từ đầu. Hay là không. Nhưng anh đề nghị với em một điều này. Chúng mình hãy thử sống lại bên nhau, bằng chia sẻ một bốn phần. Suốt bấy nhiêu năm ở xa, anh gửi thư về nhiều lần, em không thèm trả lời một lần nào. Đời sống của em bây giờ ra sao, anh hoàn toàn không đoán được. Có thể em vẫn như thế, như ngày anh bỏ đi. Có thể em đã đổi thay. Nghĩa là chúng mình còn xa cách nhau hơn. Nghĩa là tình cảm em đã đổi thay. Có một tình yêu chẳng hạn. Dự định xây

dựng một cuộc đời khác chẳng hạn. Anh không có quyền trách cứ gì hết. Kẻ có lỗi là anh, không phải là em. Anh về, trước hết cũng là để biết rõ sự thực. Nếu như em đã thay đổi, đã có một cuộc đời mới, khi đó anh sẽ quyết định có thể anh sẽ bỏ đi nữa và lần này không bao giờ trở lại. Mẹ khỏe không? Câu hỏi này là thừa, mẹ già yếu, mẹ gần đất xa trời rồi. Các con như thế nào? Chắc chúng nó đã lớn lắm. Anh định không viết thư, cứ lảng lạng trở về cho em bất ngờ. Nghĩ lại, lá thư này vẫn là một báo trước cần thiết. Cho em khỏi bất ngờ. Em đã hiểu tại sao... »

Đọc hết lá thư, Ninh bàng hoàng. Ý nghĩ đầu tiên của Ninh là chàng đã đọc lá thư, và không thể chờ Trang được nữa.

Ninh rời bàn phấn. Trước khi đứng lên, chàng nhìn rõ nét mặt chàng phản chiếu trong gương. Nét mặt đó nghiêm trang, thoáng một chút buồn rầu, nhưng êm ái một vẻ gì thư thái. Sự thư thái khi người ta đã lựa chọn xong. Đã biết như thế nào. Và phải làm gì.

Đặt trả lá thư vào chỗ cũ, Ninh đi ra, khép nhẹ cửa buồng lại. Lát nữa, Trang trở lên, không thấy chàng, nàng sẽ có phản ứng nào. Đó là điều Ninh không đoán hiểu được. Nàng có thể có những ngộ nhận. Nhưng sau này, thật lâu về sau này, Trang sẽ hiểu. Đặt lại cho nhau một giới hạn, là giữ cho nhau tình yêu tồn tại, mãi mãi, tình tình yêu trở thành một thứ hương thơm bất diệt, làm ngát thơm tâm hồn và trí nhớ cả một đời người. Như thế là giữ cho giọt sương không bao giờ tan, cái bình pha lê không bao giờ vỡ, vì sao đẹp nhất và sáng nhất của những vì sao không bao giờ lặn, như thế là một đám mây hồng sáng láng còn bay đẹp mãi vòm trời tâm hồn sống bằng những kỷ niệm mãi mãi còn là một nguồn an ủi dịu dàng vô tận.

Hành lang vắng ngắt. Ninh bước thật nhanh vào buồng riêng. Chàng khóa chặt cửa lại. Tắt đèn. Làm như đã ngủ. Nhưng Ninh tỉnh táo hơn bao giờ. Chàng vừa trải qua quyết định khó khăn và khốc liệt nhất. Cảm thấy có một cái gì nao nao. Một cái gì mất mát. Một cái gì luyến tiếc và băng khuâng vô chừng. Vất tay lên trán, Ninh

đang nhớ lại. Nhớ lại từng ngày. Từng buổi sáng, từng buổi chiều. Từ cái buổi chiều nhạt nắng ấy khi chàng đặt chân xuống cái bến xe tỉnh nhỏ. Ngờ đâu vòm trời yên tĩnh này lại đầy gió bão. Ngờ đâu mặt hồ thu phẳng lặng ấy lại chứa giấu những đợt sóng ngầm. Ngờ đâu, trên một đất đai tưởng khô cằn lại nở được một bông hoa kiều diễm nhất của tình yêu.

Tôi sẽ bỏ đi, Ninh nhủ thầm. Cho một cuộc đời được yên ổn. Tôi sẽ bỏ đi cho người ta không bao giờ phải sống bằng những ân hận rồi ám ảnh và đuổi theo như một cực hình. Sự bỏ lại nào cũng là một lưu luyến. Mấy tháng trời trôi qua. Tỉnh nhỏ này đi sâu vào tâm trạng Ninh thành một tâm trạng mẩn yêu bền vững. Những con đường cỏ mọc. Những chiếc xích lô lăn từng vòng chậm chạp. Người phu xe già yếu. Dòng sông đỏ thắm đáng chiều. Bến tàu ồn ào những lúc thuyền về, và tàu cập bến. Căn nhà đường Đinh Tiên Hoàng, với sự yên tĩnh bao trùm thành một thế giới riêng. Tất cả đã trở thành quen thuộc. Nhưng lúc quen thuộc nhất, thân mật nhất, gần gũi nhất, là lúc rời xa.

Dòng suy nghĩ miên man nhận chìm Ninh dần dần vào một trạng thái thiêm thiếp. Giấc ngủ chưa đến. Nhưng giấc ngủ đã gần gần. Ninh mơ hồ nghe thấy tiếng chuông đồng hồ đầu đó, thả vào thời gian từng giọt ngân nga. Trang. Em yêu dấu. Trang. Như một loài hoa hiếm. Trang. Như tiền định. Cũng như một bóng thoáng tình cờ. Có phải đó là hạnh phúc bởi tuyệt vời nên không bao giờ có được? Có phải Trang là một áng mây? Có phải Trang là một giấc mơ?

Ninh ngủ đi không biết đã bao lâu. Chàng bang hoàng thức dậy, không có một ý niệm nào về thời gian nữa. Có lẽ đã khuya. Nửa đêm, một giờ sáng gì đó. Căn phòng chìm ngập bóng tối. Bỗng, một tiếng chân vừa đi tới, dừng lại ngoài hành lang, đứng trước cửa buồng chàng. Ninh không nhắm được. Tiếng chân rất nhẹ. Nhưng đêm đang yên lặng như tờ, chàng nghe rõ được từng bước một.

Ninh không lầm. Trang đó. Nàng vừa từ buồng nàng đi sang, màu trắng của cái áo ngủ nàng mặc nổi hình trong bóng tối. Mái tóc nàng

thả dài, lẫn vào bóng đêm. Chỉ có đôi mắt nàng là rực lên một thứ ánh sáng kỳ lạ. Đôi mắt ấy long lanh và đắm lệt.

Bằng một ngón tay run run. Trang gõ nhẹ vào cửa buồng Ninh.

Ninh nằm im, bất động, không biết phải xử trí như thế nào. Chàng đợi cho Trang tưởng chàng ngủ và trở về buồng.

Tiếng gõ cửa im một lát. Lại có tiếng gõ cửa tiếp.

Thoáng nghe như có tiếng khóc. Một tiếng khóc nhỏ, như nghẹn ngào trong cổ họng. Ninh cảm thấy rưng rưng, không làm sao có thể nằm yên được nữa. Bên ngoài, vẫn là tiếng nghẹn ngào. Rồi Ninh nghe thấy Trang gọi tên chàng. Từ trên giường bước xuống. Ninh đi thật êm lại gần cánh cửa. Chàng đứng lại. Chỉ cách khoảng cách của một cánh cửa, tiếng khóc rõ hơn.

Trang gọi, tiếng nói lẫn trong tiếng khóc:

– Mở cửa cho em.

Ninh nhắm mắt lại vì đau đớn. Chàng muốn mở, mở toang cánh cửa, ôm thật chặt lấy Trang trong vòng tay, và để mặc cho mọi chuyện xảy đến.

Trong cái khoảng khắc ngắn ngủi của một tích tắc đồng hồ, khoảng khắc đánh dấu cho một giằng co mãnh liệt trong con người chàng, lúc Ninh vừa định đưa tay mở cửa và lên tiếng đáp lại, cũng là lúc trong đầu óc chàng, lá thư hiện ra. Phải, lá thư, lá thư. Lá thư của người ở xa sắp trở về, mà Ninh đã đọc. Những hàng chữ trong lá thư đó sáng rực lên thành những hàng chữ lửa. Người đàn ông đi xa, tưởng vĩnh viễn không bao giờ trở lại, đã hồi tâm. Chấm dứt những tháng ngày phiêu dạt, y muốn trở về. Như một con thuyền lênh đênh muốn về một bến đậu. Như một đời mây bay thôi hết muốn lang thang. Hắt hủi Trang bao nhiêu năm, chợt một ngày, y đã hối hận. Những lời lẽ trong thư nói hối hận đó là một hối hận thành thực. Và sự trở về mang trọn vẹn một ước muốn hàn gắn thâm thiết.

Bàn tay Ninh đã đặt lên quả đấm thành của lại buông xuống. Ninh bàng hoàng nhận thức được là với tỉnh nhỏ này, ngôi nhà này, với hết thấy; trước sau chàng chỉ là một người đi qua, một kẻ đứng ngoài, một người lạ mặt. Đời sống của chàng không phải là ở đây, mà ở chỗ khác. Cuối cùng, chàng chỉ là một kẻ phá rối. Căn phòng chàng đang ở, con đường ra bến tàu, những buổi sáng tỉnh nhỏ yên tĩnh, những buổi chiều tỉnh nhỏ mù sương, dòng sông vàng nắng, những vì sao và những ánh trăng của vòm trời tỉnh nhỏ, tất cả Ninh đều phải trả lại. Trả hết. Không thiếu sót. Mà không phải chỉ riêng cho Trang. Mà còn cho Hoa, cho Sầu, cho thím Lệnh với cái ngõ hẻm ngập ngụa rác rưởi của thím Lệnh, cho cụ Quảng Hưng với cái bàn thờ Phật khói hương thơm ngát.

Đáng lẽ Ninh không nên tới. Cái thế giới tỉnh nhỏ, tưởng đã quen thuộc, đã bằng hữu, đã tình nhân, không phải là đời sống của chàng. Không bao giờ. Không bao giờ. Mọi ý nghĩ khác chỉ là lầm tưởng, và ngộ nhận. Bằng những bước chân

êm nhẹ không gây nên một tiếng động nhỏ nào, Ninh trở lại giường. Tiếng khóc, tiếng gọi, tiếng đập cửa thảm thiết của Trang, Ninh không còn nghe thấy nữa. Không bao giờ nghe thấy nữa. Cánh cửa đóng chặt là một vĩnh biệt.

CHƯƠNG CUỐI

Hai ngày sau. Ninh xách va li từ trên lầu đi xuống. Chàng đi vòng qua cái bể non bộ, vào chào cụ Quảng Hưng. Buổi tối hôm trước, chàng đã xuống nói chuyện với bà cụ, khi bà lão sắp tới ngồi tụng kinh trước bàn thờ Phật. Chàng nói vẫn tất có việc gấp phải trở về gia đình. Cửa hàng ngoài bến tạm đóng cửa một thời gian. Bà Quảng Hưng hỏi bao nhiêu lâu. Ninh trả lời không rõ. Năm bảy tháng, một năm, không chừng. Cũng có thể là cửa hàng sẽ mở lại ngay, nhưng sẽ có người khác đến thay thế.

Lúc này là buổi chiều. Khoảng năm giờ. Giờ của nước triều lên, của những con tàu sắp lìa bến. Chào bà cụ Quảng Hưng xong, Ninh trở ra, với chiếc va-li nặng trĩu trên tay. Nhìn lên, buông

Trang đóng kín. Suốt hai ngày liền, cửa buồng Trang đã đóng kín như thế. Nàng cáo bệnh, bữa cơm không xuống, cũng không ra khỏi phòng. Ninh đứng lại một giây, ngoài sân nhỏ, nhìn lên cánh cửa buồng đóng kín trên lầu bằng một cái nhìn băng khuâng, ngậm ngùi. Đừng oán hận nhau, em yêu dấu, em của một tình yêu chốc lát nhưng đẹp hơn tất cả những mối tình đẹp nhất, tuyệt diệu nhất của một đời người. Rồi em sẽ hiểu. Khi vùng trời tỉnh nhỏ lại trở lại yên tĩnh như một mặt hồ mùa thu. Khi người đi xa trở về. Khi một hạnh phúc gia đình êm ái sẽ làm nguôi dần niềm đau, lành dần vết thương.

Ninh thở dài. Chàng xách va li, cúi đầu, đi thật nhanh ra cửa. Tất cả chỉ còn là hình bóng và kỷ niệm.

Người cai phu đứng đợi Ninh ở bến. Thấy Ninh, y chạy lại, xách va li cho chàng. Y gãi tai:

– Bao giờ ông trở lại với anh em chúng tôi?

Ninh đáp cho xong chuyện:

- Một vài tháng nữa.
- Anh em ở đây ai cũng quý mến ông...

Ninh để tay lên vai người cai phu cục mịch nhưng hiền lành:

- Tôi cũng vậy. Anh em ở đây tốt với tôi lắm.

Chàng cười:

- Tôi sẽ trở lại. Bao giờ tàu chạy?
- Dạ còn mười lăm phút nữa.

Cao lênh khênh giữa đám thuyền thấp lè tè mặt nước, con tàu đứng đó, đợi chờ khởi hành. Cái ống khói to nặng của nó phì phà thở khói. Nhiều người bạn hàng quen biết đến chào Ninh. Ai cũng tỏ vẻ ngạc nhiên không đoán hiểu được nguyên nhân sự bỏ đi đột ngột. Không muốn phải dài dòng giải thích lời thôi và như thế chàng lại phải bịa chuyện và phải nói dối. Ninh rảo bước đi qua mặt bến. Chàng bước lên cái cầu gỗ

mỏng mảnh dẫn xuống cửa tàu. Tàu có hai tầng, và đã đầy chật người và hàng hóa. Ninh lách qua những đám người nằm ngồi ngổn ngang, đi thẳng lên tầng trên. Ở đây thoáng mát hơn và cũng ít người hơn. Mặt nước phía dưới thẫm màu dần dần. Gió thổi lồng lộng. Ninh đứng tựa lưng vào thành lan can. Chàng đảo mắt nhìn xuống mặt bến, rồi tầm mắt chàng được ném đi xa hơn, qua những mái nhà, qua những hàng cây, tới khoảng sân thượng của một căn nhà ở đường Đinh Tiên Hoàng. Khoảng sân đó lúc này chắc cũng đã tà tà nắng nhạt và lồng lộng gió thổi. Từng chi tiết của một đêm sao hợp mặt, lại hiện ra. Lời nàng dịu dàng như hơi thở của ban đêm, lời nàng dịu dàng bay bay lên không gian, bay tới những vì sao, và mất hút. Màu trắng huyền ảo của tà áo nổi hình trong bóng đêm đầy đặc. Nụ hôn nồng nồng nàn sung sướng tận cùng mà ướt đầm nước mắt. Vòng tay ghì chặt, vòng tay ghì chặt như vậy mà tình yêu vẫn chỉ là ảo tưởng và hạnh phúc vẫn bay đi. Đêm nay sao có dát ngọc đầy trời? Bóng tối có phủ đầy khoảng sân vắng vẻ? Những

người đã xa nhau rồi có nhớ thương nhau? Thôi hãy lãng quên. Thôi đừng nghĩ tới. Hãy cho đó là một giấc mộng. Một giấc mộng đẹp hoang đường và không bao giờ trở thành sự thật.

Bồing Ninh nhìn thấy một bóng người từ dãy phố bên trong hấp tấp đi ra. Người đó là Sầu. Sầu bước thật nhanh, mắt ngược lên tàu, tìm kiếm. Sầu đã nhận được Ninh. Thiếu nữ đứng lại, mỉm cười sung sướng. Ninh mỉm cười đáp lại, và khẽ vẫy tay ra hiệu cho Sầu đi lên tàu. Sầu gật đầu, bước tiếp về phía cửa tàu. Người thiếu nữ con nhà nghèo sẽ đi cùng với Ninh chuyển tàu này. Với Ninh chuyển đi là một chia tay đột ngột. Với Sầu chuyển đi là một hành động thoát ly. Ninh không yêu Sầu. Nhưng chàng muốn làm cho Sầu điều đó, điều mà chàng không bao giờ nữa làm được cho Trang. Sầu không có gì để mất hết. Và với Sầu, Ninh cũng không có vấn đề lựa chọn quyết liệt nào để sau này có thể làm chàng băn khoăn và ân hận.

Hạnh phúc của Sầu thật đơn giản. Ninh nghĩ chàng có thể góp phần tạo được cho Sầu hạnh phúc đó. Một chân trời khác, một cuộc đời khác, một nơi chốn khác, thế là thừa đủ cho Sầu để được sống những tháng ngày sau này sung sướng và đáng sống hơn là những ngày tháng cũ lắm than. Trang không phải là Sầu. Trang có một định mệnh riêng. Đó là sự phân biệt sáng suốt cuối cùng của Ninh trước khi vĩnh viễn giã từ tỉnh nhỏ.

Sầu đã lên tới nơi. Đến đứng bên cạnh Ninh. Đã đến giờ khởi hành. Còi tàu hú lên, ngân dài trên mặt bến. Con tàu lìa bờ. Ninh nắm lấy tay Sầu, mắt chàng vẫn nhìn đắm đắm qua những hàng cây như theo dõi một ảnh hình đang trôi dần vào ký ức.

– Anh nghĩ gì thế? Sầu lo lắng hỏi.

– Anh không nghĩ gì hết. Không nghĩ gì hết. Thôi chúng ta đi.

Ninh cố nén một tiếng thở dài, quay lưng trở lại. Thành phố nhỏ như cái bến tàu phía dưới bỗng rời ra trôi thật mau vào tít tắp sau lưng. Đến khi Ninh quay đầu nhìn trở lại, nó đã nhạt nhòa dấu tích. Con tàu đã đi vào một nhánh sông khác. Và vòm trời của Trang, thế giới Trang, cái thế giới chỉ còn là kỷ niệm ấy đã ở thật xa, như chưa bao giờ gặp.

Buổi chiều đã xuống hẳn. Lũng lờ, không tiếng. Hoàng hôn vàng vọt thắm màu trong khoảng khắc, rồi bóng tối dần lên. Cái lưới mệnh mông của đêm bao phủ dần dần. Dưới lòng đường, những tiếng động thoi thóp theo nhau đi vào im lặng.

Trang đứng một mình trên sân thượng. Vòm trời bao la trên đầu nàng đã lác đác sao thưa. Một thoáng gió lạnh làm Trang rùng mình. Nàng muốn thu người thật nhỏ lại. Như một hạt cát, một hạt bụi vô nghĩa. Nhưng nổi trống trải trong

tâm hồn nàng vẫn lớn quá. Nỗi trống trải ấy là kết thành của những tháng năm lê thê chồng chất, Trang nghe như một đợt gió nửa khuya lùa vào lúc nàng chợt thức giấc, hơi gió gợi lên những mùa thu lá vàng sầu muộn rơi, những dòng sông lạnh và những bến bờ trắng xóa sương vây. Tôi là một cánh chim bay lạc trong một biển sương mù. Một vì sao lạnh đứng riêng một góc buồn. Tôi là...

Bỗng Trang lắng tai nghe. Từ thật xa, từ bên kia những hàng cây, những mái nhà và những lòng đường, vừa vọng tới tiếng hú lạnh lạnh của một hồi còi tàu. Những con thuyền, những chuyến tàu đều khởi hành vào buổi chiều. Khi nắng vừa tàn. Khi sương vừa dâng. Khi bóng tối xuống. Một chuyến tàu cũng vừa rời bến. Chuyến tàu một người đi xa không bao giờ trở lại. Cùng với âm thanh vang ngân không cùng qua vòm trời tỉnh nhỏ của hồi còi vĩnh biệt, Trang có cảm tưởng khoảng sân lộ thiên nàng đang đứng là một mặt bên ướt sương, bến nhìn theo tàu, người tiếc

thương đời, và những khoảng trống mênh mông bắt đầu dần ra từ một phút giây chia cách. Ngó nhau một lần nữa. Anh một phương trời và em một phương. Anh xa hút bờ sông bên kia, em ở bên này, bóng tối và mưa bay, cho tới lúc chúng ta chỉ còn nhìn thấy nhau bằng tưởng tượng.

Trang nghĩ đến đời nàng. Những buổi trưa ngồi ở khoảng sân trong, soi ngắm dung nhan phiến muện xuống lòng nước thu hẹp của cái bể non bộ. Đêm đêm, một mình lên sân vắng, soi ngắm tâm tư vào vòm trời đầy sao. Sống lại với một kỷ niệm. Chàng đến mang theo những đổi thay và những xáo trộn cho tất cả những cuộc sống gần chàng. Khi chàng đi, những ngăn nước là chàng trên mặt hồ mùa thu phẳng lặng tan dần, mặt hồ phẳng lặng lại khép đóng trong âm thầm lưu đầy như cũ. Không còn chuyện gì xảy ra nữa. Chỉ còn những chuyện đã xảy ra, thuộc vào địa hạt của kỷ niệm và quá khứ mà Trang biết không bao giờ nàng lãng quên. Sẽ nghe lời chàng, chúng mình nên xa nhau. Sẽ sống cho tình yêu, như anh

nói với em đêm đó dưới trời sao, bằng giữ nhau đứng lại trước một giới hạn.

Trang biết nàng sẽ còn lên đây, một mình, một mình nàng trên khoảng sân lộ thiên này, lên đây nhiều lần, những đêm tỉnh nhỏ đầy sao. Để đối diện với tâm hồn nàng, chắt gạn trong khổ đau âm thầm như một niềm hạnh phúc riêng, hạnh phúc ấy như một vết thương êm ái.

Có tiếng đứa nhỏ đằng sau lưng:

– Mẹ.

Thằng Phi. Trang quay lại khi đứa nhỏ chạy đến. Nàng dịu dàng:

– Con lên đây làm gì. Trên này lạnh lắm.

– Mẹ đi xuống với con.

– Ủ mẹ đi xuống với con.

Trang dặt tay đứa nhỏ đi về phía cầu thang. Nàng nói thầm trong đầu. Hẹn anh tối mai, anh yêu dấu, hẹn anh, trong thương nhớ.

Đến cửa cầu thang, Trang đứng lại. Nàng nhìn lên trời. Nàng thấy giữa muôn sao, một vì sao sáng hơn mọi vì sao khác. Vì sao đó ở thật xa, xa thăm thẳm, xa như cuộc đời, xa như tiền kiếp. Nhưng vì sao đó đang nhìn Trang. Và đang mỉm cười với một tình yêu không thành nhưng còn sống mãi với vòm trời tĩnh nhỏ.

ĐỂ TƯỢNG NHỚ MÙI HƯƠNG
truyện dài **MAI THẢO**,
bìa **DUY THANH**,
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG xuất bản,
in lần thứ nhất, xong ngày 5-6-1971,
ngoài 3.000 bản thường
còn có 6 bản đặc biệt
in trên giấy bạch vân thượng hạng,
dành riêng cho tác giả và nhà xuất bản.

